Barbara Delinsky

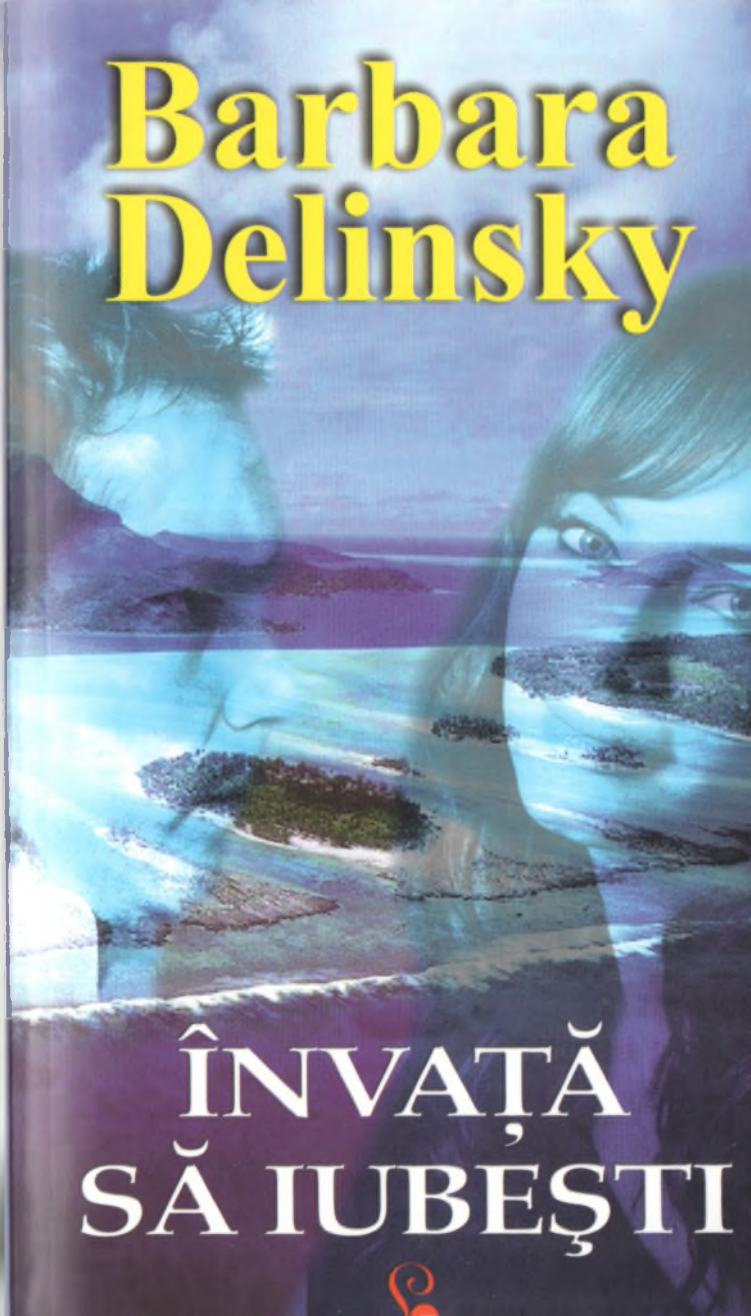

ÎNVAȚĂ SĂ IUBEȘTI

Tipărit la S.C. DON-STAR S.R.L. Galați,
Str. 1 Decembrie 23 Tel./Fax: 0236-492587

BARBARA DELINSKY

ÎNVAȚĂ SĂ IUBEȘTI

Traducere: **PETRUȚA IONESCU**

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELINSKY, BARBARA
Învață să iubești / Barbara Delinsky ; trad.: Petruța Ionescu. - București : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-184-5

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIȘINOIU
Tehnoredactare: MARCELA RADU

A TIME TO LOVE
Copyright © 1982 by Barbara Delinsky
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, București
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

1

Arielle Pasteur rămase încântată în picioare, o siluetă singuratică pe plajă. Sub tălpile ei goale, atingerea nisipului alb şi fin era blândă şi plăcută. Razele soarelui de la orele după-amiezii o mângâiau cu strălucirea lor aurie, iar ea deschise braţele ca să le întâmpine. Rostogolirea valurilor o vrăjea, datorită mişcării lor ritmice, adunându-se şi despărţindu-se, pentru ca în final să se retragă încă o dată în adâncimile întunecate ale oceanului, luând cu ele oboseala şi încordarea sa, înlocuindu-le cu o incredibilă senzaţie de linişte.

Închizând ochii şi lăsându-şi capul pe spate, ea savură momentul. Briza tropicală mângâietoare se strecură în părul ei negru ca pana corbului, dându-i-l la o parte de pe chip cu blândeţea unei şoapte, descoperindu-i cu tandreţe trăsăturile în faţa vântului reconfortant. Fiecare inspiraţie a aerului marin umed aducea din ce în ce mai multă relaxare în membrele ei subţiri şi în trupul său zvelt.

Faptul că se sculase dis-de-dimineaţă, făcându-şi probleme chiar înainte de ivirea zorilor,

zborul îndelungat de la Boston, cu destinația Philadelphia de unde plecase spre această micuță insulă caraibiană din St. Maarten – toate acestea erau spulberate de vânturile tropicale, alungate către cele mai îndepărtate unghere ale memoriei, în timp ce ea se lăsa în voia plăcerii care îi invada trupul. În clipa de față nu mai conta nimic altceva decât faptul că această frumoasă și izolată porțiune de plajă era a ei, doar a ei, pentru următoarele patru săptămâni. Nu mai conta nimic altceva în afară de faptul că acea vilă încântătoare, cocoțată pe dealul stâncos din spatele ei, urma să fie paradisul ei pentru nopțile și zilele de singurătate și de liniște după care tânjea. Instinctiv, își dădu seama că găsise locul perfect pentru a-și organiza gândurile și fotografiile, pentru a transpune munca ultimilor cinci ani într-o carte care îi fusese solicitată. Aici avea să se relaxeze și să se bucure de fiecare zi care urma să vină, îngrijindu-se doar de ea însăși, neavând alt program în afara aceluia pe care și-l stabilea singură. După cum avea chef, ea urma să-și agrementeze ziua cu soare și valuri, cu muncă și distracție. Va fi o lună a toleranței față de sine, iar ea merita acest lucru.

După ce mai inspiră o dată o gură de aer curat, deschise ochii. Cu mișcări lente, străbătu fâșia de plajă, o panglică strălucitoare mărginită într-o parte de lava gri a formațiunilor vulcanice care alcătuiau faleza zimțată și în cealaltă parte

de valurile limpezi ale apelor caraibiene. La fiecare pas, tălpile ei se afundau în nisipul moale. Era fierbinte şi mişcător, de parcă i-ar fi cerut să mai zăbovească în îmbrăţişarea lui înainte de a-şi continua înaintarea. Părea dispusă să-i îndeplinească dorinţa, pentru că nu avea niciun motiv să se grăbească. Acum timpul era aliatul ei. Cu o figură satisfăcută, cercetă cu atenţie frumuseţea împrejurimilor.

Priveliştea îţi tăia răsuflarea! Cerul azuriu pătat cu nori pufoşi, piscurile gri-verzi ale insulelor din vecinătate ce să zăreau la o oarecare distanţă, dansul strălucitor al razelor de soare deasupra valurilor albastru-smarald – totul era magnific!

Un zâmbet îi arcui buzele, în timp ce se afunda în nisip, întinzându-şi picioarele lungi şi graţioase înainte, spre mare, proptindu-se în braţele întinse, eliberate de hainele grele de iarnă cu care fusese îmbrăcată în acea dimineaţă. Închise ochii încă o dată, ridicând faţa spre soare, absorbindu-i căldura, dorindu-şi ca razele lui să intre în adâncul ei, pentru ca în cele din urmă să ofteze satisfăcută.

Asta era tot ce-şi dorea de la o vacanţă, cugetă ea, trimiţând un mesaj tăcut de mulţumire către fratele său Michael, care rămăsese în îngheţatul New York; el fusese acela care-i sugerase acest voiaj şi îi găsise apoi această vilă cu ajutorul agentului său de voiaj, făcând o rezervare de o lună de zile pe numele ei. Indiferent cât de mare ar fi fost preţul, şi-l putea permite fără probleme,

din moment ce devenise un faimos fotograf de copii în cei cinci ani de când lucra pe cont propriu. Ducea o existență modestă mai degrabă din proprie voință decât din nevoie. Aceasta era o extravaganță pe care şi-o putea permite.

Schimbându-şi poziția în nisip, îşi strecură brațul sub părul care îi cădea pe spate, oprindu-se la marginea gulerului pentru a desface şiretul topului ei bleumarin. Îşi dezgoli umerii după ce trase bretelele croşetate dincolo de rotunjimile sânilor, lăsându-le mai jos pe spate şi legându-le acolo. Rulă cât mai sus marginile bermudelor ei de stradă, conştientă de faptul că ar fi fost mai potrivit un costum de baie. Dar frumusețea acestei după-amiezi nu trebuia să fie tulburată. Aruncând o privire rapidă spre treptele solide din lemn, amplasate lângă stâncă şi ducând spre locul ei de odihnă de la țărmul mării, se întoarse din nou cu fața către mare.

Soarele se mulă pe silueta ei zveltă, iar ea se lăsă pe spate, absorbindu-i căldura. Respirația ei era profundă şi egală, iar trupul complet relaxat. Abia atunci, în vreme ce valurile se spărgeau de țărm iar ramurile palmierilor fremătau în vârful falezei situată deasupra capului ei, mintea ei refăcu evenimentele zilei. Aceasta debutase cu sunetul alarmei de lângă pat, care o îmboldise să intre sub duş şi apoi să se îmbrace, înainte ca întunericul nopții să facă loc dimineții care se apropia dinspre

est. Prietenul ei Sean se afla deja în fața ușii, așa cum promisese. În timp ce el pregătea pentru amândoi câte o ceașcă de cafea, Arielle își făcu rapid bagajele. Urcară în uzatul său Volvo condus de scumpul și nepretențiosul sculptor și se îndreptară spre Aeroportul Internațional Logan, la o distanță de o oră față de Rockport, pe țărmul nordic al Massachusetts-ului. Arielle nu avea să înțeleagă niciodată cum cineva care avea atâta talent în mânuirea ciocanului și a daltei putea fi atât de nepriceput în folosirea schimbătorului de viteze. Dar ea nu luă în seamă smuciturile și hurducăielile, abținându-se să facă vreun comentariu, fiindu-i profund recunoscătoare celui mai bun prieten al său pentru că renunțase la câteva ore de somn ca să-i facă un serviciu. Chiar și acum, ea și-l imagină în micul lui atelier, sculptând capodopere din lemn cu un talent și o sensibilitate ieșite din comun.

Prieten, artist, sursă de inspirație – asta reprezentase Sean pentru Arielle în decursul ultimilor cinci ani. El își consolidase poziția în cadrul coloniei Rockport cu câțiva ani înainte de sosirea ei acolo, luând-o sub aripa sa ocrotitoare, ajutând-o să-și găsească drumul în ceea ce reprezenta acum căminul ei. Tânăra femeie vulnerabilă, timidă și nesigură, care tocmai absolvise colegiul, se transformase sub ochii lui într-o femeie eficientă și încrezătoare în forțele proprii. El o încurajase, rămânând apoi în spatele ei, în vreme

ce ea își întinsese aripile și-și luase zborul; succesul ei fusese și al lui. Dar mai era ceva; Sean, fiind cu șapte ani mai mare decât ea, era confidentul ei și se erija în protector atunci când un bărbat, apărut ocazional, devenea prea insistent. Arielle nu voia să aibă o relație cu un bărbat oarecare, iar Sean înțelegea lucrul acesta și-i respecta dorința. Lumea avea nevoie de mai mulți bărbați de felul *lui*, decise ea, oftând, cu brațele întinse, pentru a răscoli nisipul cu aripile ei de înger.

Arielle surâse, amintindu-și de zborul din dimineața aceea. Petrecuse câteva ore amuzante. După acel simulacru de mic dejun, se lăsase ademenită de distracția ei preferată – cercetarea oamenilor. Ochiul ei antrenat de fotograf studie chipurile celor din fața ei, completând imaginile cu frânturi de conversație care acopereau zumzetul motorului. Cele două locuri aflate chiar în stânga ei fuseseră ocupate de doi tineri părinți, care discutau în șoaptă despre bebelușul pe care-l lăsaseră acasă, despre meritele și lipsurile dădacei pe care o aleseseră, despre conținutul frigiderului și al dulapurilor și apoi, cu o stranie ezitare, despre săptămâna lipsită de responsabilități care îi aștepta. Din punctul de vedere al lui Arielle, lumea lor era îndepărtată. Nu putea nega că adora copiii. Altfel cum s-ar fi putut dedica în exclusivitate fotografierii lor? Nu, bărbații erau reprezentanții speciei care stârneau furia ei mai degrabă decât

vlăstarele lor, deşi cele două aspecte fuseseră dintotdeauna îngemănate. Fără un bărbat, ea nu putea să aibă un copil – iar bărbatul nu avea cum să existe. După ce se „arsese", ea jurase că-şi va păstra independenţa. Dacă instinctul matern devenea prea puternic, ea se refugia în munca ei. Orice alte dorinţe vizând prezenţa unui bărbat sau a unui copil rezultat din relaţia cu acesta erau reprimate la gândul deziluziei suferite cu multă vreme în urmă.

Ca de obicei, asemenea divagaţii emoţionale aveau darul s-o tulbure; ca întotdeauna, ea găsi rapid un subiect alternativ asupra căruia să-şi concentreze atenţia. Vizavi, în diagonală faţă de culoarul dintre scaune, stătuseră două „femei de lume", după cum le poreclise ea, doar cu câţiva ani mai mari ca Arielle, fiecare din ele purtând cu conştinciozitate verighetă, ceea ce nu le împiedica să-şi dorească să se bucure de săptămâna lor de libertate fără a se gândi la banii cheltuiţi. Mai fuseseră acolo şi cei „din generaţia veche", un cuplu care informase cu mândrie pe fiecare stewardesă în parte despre aniversarea a patruzeci şi doi de ani de căsnicie, pe care aveau s-o celebreze în curând, şi câţiva „plini de monede", două cupluri zgomotoase care, evident, se cunoşteau cât se poate de bine şi al căror principal scop era acela de a da lovitura la mesele de joc de la cazinouri, motiv pentru care St. Maarten fusese renovat. Mai remarcase şi „familia perfectă",

compusă din trei băieți neastâmpărați care îngroziseră întregul avion și – probabil, își spusese ea – și pe părinții lor. Mai fusese și un „duo dinamic", doi burlaci cu intenții dubioase spre care aruncase o privire cât se poate de descurajatoare, ori de câte ori aceștea traversau culoarul dintre scaune în căutarea prăzii. Și, în cele din urmă, fusese acolo și „cugetătorul".

În mod straniu, el era cel la care se gândea și în clipa de față, în vreme ce briza caldă a mării îi mângâia obrajii, iar discul plin de viață al soarelui își punea pecetea asupra tenului ei palid pe care astrul zilei nu prea îl văzuse în timpul iernii. „Cugetătorul" – introvertit și misterios, un nor negru pe strălucirea unui cer de azur, o stâncă gri deasupra nisipului alb și moale, un țipăt ascuțit prin foșnetul palmierilor de cocos de deasupra capului ei. Îmbrăcat cu un pulover pe gât și cu niște pantaloni gri și mai închiși la culoare, el nu făcuse nici cel mai mic zgomot. Când se ridicase, statura lui înaltă dominase cabina. Mergea în St. Maarten pentru a perfecta o afacere? Oare misiunea lui era atât de dificilă, încât îl determinase să arboreze acea mină fioroasă chiar din momentul îmbarcării în Philadelphia? Oare ce secrete se ascundeau în spatele acelor ochelari de soare cu un singur rând de lentile, sub claia aceea de păr castaniu-închis?

Intrigată de înfățișarea lui, Arielle se trezi preocupată de persoana lui într-un mod cât se poate

de supărător. Ea fusese conştientă de prezenţa lui sobră, de ccalaltă parte a culoarului dintre scaune, ori de câte ori se aplecase – ca să-i dea ceaşca goală de cafea stewardesei, pentru a scoate un roman broşat din geanta aşezată la picioarele ei, pentru a lua un pix cu care să completeze formularul de aterizare înainte de a ajunge în St. Maarten. Oricât se străduise, Arielle nu reuşise să-şi dea seama cu exactitate unde îl mai văzuse, dacă acest lucru se întâmplase vreodată.

În cele din urmă, el fusese împins la periferia gândurilor ei, în clipa în care prima dintre bijuteriile insulei ce se înalţa deasupra apelor caraibiene se ivise sub aripa gigantică a avionului. Din momentul acela, avusese o senzaţie copleşitoare de plutire calmă. Din aer, St. Maarten reprezenta un amestec insolit de heleştee şi lagune, dealuri, văi şi drumuri şerpuitoare. Aterizarea fusese lină. Maşina pe care o închiriase era deja acolo, astfel că ajunse în scurt timp la casa micuţă, dar confortabilă, ce fusese aprovizionată cu conserve şi cu produse proaspete în semn de bun venit.

În secunda aceea, soarele îi pictă trupul cu o nuanţă delicată de oranj, ameninţând s-o ţină captivă pentru vecie în mrejele sale.

O umbră bruscă căzu perpendicular pe trupul ei, alungând imediat căldura în care se desfătase în urmă cu câteva clipe. Ea deschise rapid ochii pentru a detecta norul întunecat ce apăruse brusc

pe cerul atât de senin până atunci, pentru ca apoi să-i deschidă şi mai larg, alarmată. Deasupra ei se contura silueta unui bărbat înalt, drept precum o vergea şi nespus de amenințător. Era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi tăiați şi uzați, ce ascundeau o mică parte a muşchilor reliefați ai picioarelor sale, înfipte în nisip, la doar câțiva centimetri distanță. Torsul lui emana virilitate, ca de altfel şi talia îngustă şi umerii bine conturați. Cu toate că-i lipsea bronzul propriu insularilor, pielea lui era ceva mai întunecată decât a ei, nuanța acesteia fiind accentuată de aspectul părului de culoare închisă care îi acoperea toracele, înainte de a fi redusă la o linie fină care se făcea nevăzută sub capsa blugilor lui. El era, după părerea ei de fotograf şi femeie, un exemplar magnific, a cărui forță pulsa în fiecare muşchi bine dezvoltat al trupului său suplu. Dincolo de îmbrăcămintea sumară, acesta avea un aer sălbatic care nu se potrivea defel cu locul acela liniştit.

Gâfâind abia auzit, Arielle sări în şezut, ridicând rapid unul din brațe pentru a se asigura că topul ei oferea o acoperire corespunzătoare curbelor ei voluptuoase. Dar când îşi înălță ochii spre chipul intrusului, inspiră adânc, copleşită de un amestec de teamă şi surpriză în clipa în care îl recunoscu. Maxilarul lui pătrățos era parcă mai rigid, buzele lui se subțiaseră văzând o aparentă stăpânire de sine, părul lui castaniu şi zburlit se

mişca în bătaia brizei, iar ochelarii oglindeau doar figura ei speriată. Era „cugetătorul", bărbatul de care-şi amintise în urmă cu câteva clipe. El domina cu prezenţa sa misterioasă această fâşie deschisă de plajă mai mult decât o făcuse în cursul dimineţii, în avionul de dimensiuni mult mai mici. Dar exista o diferenţă. Atunci fusese introvertit şi nepăsător; acum însă părea cât se poate de furios.

– Ce dracu' cauţi aici? explodă el incapabil să se stăpânească.

Ea era atât de şocată, încât nu reuşi să-şi adune forţele pentru a-i replica. Faptul că fusese smulsă atât de brutal din starea de totală relaxare care o dominase ceva mai devreme depăşea puterea ei de înţelegere. Străduindu-se să afişeze un calm desăvârşit, ea îi dădu un răspuns simplu:

– Asta e plaja mea.

– Pe naiba! Rostise cuvântul încet, pe un ton sarcastic. Asta e o plajă privată, continuă el. Nu ai niciun drept să stai aici. Acum, cară-te.

Incapabilă să se mişte din cauza inimii, ea îşi aţinti privirea asupra trăsăturilor lui împietrite. Nu mai întâlnise niciodată o persoană de-o agresivitate atât de neaşteptată ca bărbatul acesta, care, în mod evident, era dezinformat. Observând că el nu face nicio mişcare pentru a trece dincolo de trupul ei, încercă să se apere.

– Cred că te înşeli, se opuse Arielle cu calm, albastrul ochilor ei devenind mai intens din pricina încordării. Eu locuiesc în vila aceea – făcu semn

cu capul în direcția construcției din vârful dealului – și am înțeles că pot beneficia și de plaja aferentă. Treptele casei duc direct aici.

Privirea lui întunecată o susținu pe a ei câteva clipe, îndreptându-se apoi pieziș spre vârful dealului. Deloc impresionat, el își reluă tirada:

– *Mie* mi s-a spus că această casă nu e ocupată. Minți cu nerușinare.

– Îmi pare rău, îl întrerupse ea, devenind mai puțin inhibată și cu fiecare minut tot mai înfierbântată, dar ea *n-a fost* ocupată... până în această după-amiază. Acum *eu* locuiesc acolo și te informez că *tu* încalci o proprietate privată. Se ridică în picioare cu o mișcare fluidă, în speranța că va diminua avantajul pe care el îl deținuse atâta timp, stând deasupra ei și dominând-o cu statura sa. Se dovedi o măsură inutilă; căci ea avea o înălțime de 1, 56 m, iar el o depășea cu un cap și mai bine. Și, ca și cum înălțimea lui n-ar fi fost de-ajuns pentru a sublinia inferioritatea în care se găsea, la aceasta se mai adăugau lățimea și forța umerilor lui musculoși. Arielle nu-și amintea să mai fi fost pusă într-o asemenea situație – neștiind prea bine cum ar putea să-i facă față.

Ca și cum i-ar fi sesizat dilema, el lăsă în suspensie problema ocupării casei.

– Ce faci aici? Glasul lui era puțin mai scăzut, însă își păstra nota de sarcasm.

Înălțându-și bărbia cu un aer semeț, ea se decise să-i răspundă fără ocolișuri:

– Am venit aici în vacanță – și la muncă.

– La muncă? Ha, ha! exclamă el, schițând un surâs amar, apoi continuă ca și cum ar fi vorbit pentru sine: Cel puțin asta e sinceră. Majoritatea declară că s-au rătăcit! El se opri ca să respire, și pieptul lui bombat îi atrase atenția femeii, înainte ca ca să-și revizuiască atitudinea și să-și îndrepte din nou privirea spre chipul lui. Și ai merge până acolo încât să dezvălui natura, hmm, muncii tale?

Vocea lui se îmblânzi ușor, la fel ca și trăsăturile feței. În secunda aceea, Arielle avu aceeași senzație familiară care o frapase și în avion. Ea îl mai văzuse undeva... dar unde? Dacă îl recunoscuse într-adevăr, atunci el nu putea fi identificat cu acel sălbatic care exista probabil doar în închipuirea ei; în cercul ei de cunoștințe, destul de limitat, și dincolo de acesta, în cercul *lor* de cunoștințe, ea nu știa să fi existat asemenea maniaci. Ea vorbi fără reținere, sperând oarecum că îi va da un indiciu menit să-i stimuleze memoria:

– Sunt fotograf. El deveni și mai atent, dacă era cumva posibil, îndemnând-o din priviri să dezvolte ideea. Fotograf pentru copii. În timpul petrecut aici, speram să alcătuiesc o colecție a fotografiilor pe care le-am realizat. Am închiriat locul acesta în mod intenționat, fiindcă e izolat, și nu mi-am închipuit nicio clipă că voi fi întreruptă în felul acesta.

Pentru prima dată buzele ei se arcuiră în sus, în ceea ce nu era neapărat un surâs.

– S-ar zice că până acum ai muncit din greu. Tonul lui provocator era ofensator. La adăpostul ochelarilor de soare, ochii lui îi cercetau probabil trupul. Stârnită de insolența lui, ea ripostă prompt:

– Domnul mi-e martor că de-abia am sosit! În parte, am venit aici pentru soare – și m-am bucurat într-adevăr de el până la venirea ta. Nu intenționez să-mi petrec fiecare minut lucrând. Și dacă nu e o impertinență din partea mea să te întreb, spuse ea pe un ton sarcastic, *tu* ce cauți pe plaja mea?

– Vila *mea* este cea de acolo. El arătă vârful dealului, orientat spre nord. Acolo, înconjurată de un gard viu format din tufișuri înalte, se afla cea de-a doua vilă, având o construcție din lemn similară cu a ei, numai că ceva mai spațioasă. Eu sunt *proprietarul ei* și al celeilalte – el aruncă o privire către vila ei –, ca să nu mai pomenesc despre această frumoasă porțiune de plajă. Așa că tu ești cea care încalcă o proprietate privată. În concluzie, ar trebui să anunț poliția sau îți faci bagajele și pleci în liniște?

Atitudinea lui o înfurie. Involuntar, ea lansă contraofensiva:

– Ei, ia stai puțin, domnule...

– Howe, completă el, cu o notă de speranță, pe care ea o ignoră cu desăvârșire, punându-și pumnul pe șoldul zvelt și manifestându-și nerăbdarea.

– O clipă, domnule Howe. Fratele meu a

închiriat această casă prin intermediul unui agent, Thomas Kendrick, din New York. Dacă e vreo încurcătură, ar trebui să lămureşti lucrurile cu el. Eu am achitat deja chiria pe o lună întreagă şi dacă eşti *într-adevăr* proprietarul acestui loc, atunci ar trebui să-ţi fie ruşine pentru suma pe care o încasezi! Dar cert e că eu am plătit de bunăvoie şi am şi un cec menit să dovedească spusele mele. Desigur, cecul rămăsese în Rockport, îşi dădu ea seama, rugându-se ca el să nu i-l ceară pentru a-l vedea. Howe... Howe... de ce îi era numele lui atât de cunoscut?

– O să-ţi restitui banii. Vocea lui profundă redevenise rece şi dură. Vreau ca până la orele serii să dispari de aici.

– Cum? ţipă ea. Momentan dezavantajată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ea se holbă la el cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă că n-o înşela auzul. Apoi se lăsă pradă furiei: Glumeşti? O să te informez că am aşteptat foarte mult vacanţa asta. Nu am mai fost plecată de ani de zile! Şi n-am făcut atâta drum doar pentru a fi gonită dintr-un loc pe care l-am închiriat cu acte în regulă!

Un surâs batjocoritor se ivi pe buzele lui.

– O tânără care munceşte pe rupte...

– Da, chiar aşa. Merit vacanţa asta şi intenţionez să o petrec chiar aici, în această casă, zise ea arătând către vârful dealului. Şi dacă te deranjează prezenţa mea, n-ai decât să pleci *tu*.

Cu respirația întretăiată, ea se opri. *Lasă-l să asimileze informația asta,* își spuse ea hotărâtă, remarcând în clipa următoare că de pe chipul lui dispăruse orice urmă de umor.

– Ar fi aberant, mai ales că amândoi știm că *eu* sunt motivul pentru care te afli aici, preciză el pe un ton scăzut.

Aceasta era o nouă întorsătură a lucrurilor, ba chiar mai ridicolă decât prima. Și de astă dată, Arielle se holbă la el stupefiată. Când vorbi în cele din urmă, vocea ei era ridicată:

– La ce te referi?

El păru să bată în retragere.

– Of, haide, cum spuneai că te numești? Honey, Kitty, Dolly? Disprețul cu care rosti aceste nume o buimăci și mai mult.

– Nu m-am prezentat, dar numele meu e Arielle. Arielle Pasteur. Nu avea de ce să păstreze secretul. Dacă el era într-adevăr proprietarul vilelor și al plajei aceleia, atunci nu avea altceva de făcut decât să ia legătura cu agentul pentru închirieri din New York, și să verifice identitatea și pretențiile ei îndreptățite.

Neînduplecat, el reluă firul discuției de unde-l lăsase, clocotind de furie:

– Arielle Pasteur – un nume potrivit pentru o fată dornică să se afirme. Acum, hai să fim sinceri unul cu altul, mormăi el nerăbdător. Ai venit până aici sperând să fii... descoperită, acesta fiind termenul cel mai potrivit. Iar tu îți dorești să

fotografiezi acea frumoasă întruchipare a inocenței și purității. Cum mă descurc? Demonstrația lui de umor fu de scurtă durată. El nu se mișcă nici măcar un centimetru, dându-și aere de stăpân și tachinând-o atât verbal cât și prin atitudinea sa arogantă.

Sprâncenele bine conturate ale lui Arielle se împreunară, încrețindu-i fruntea chiar deasupra bretonului.

– Fotograf? Atâta putea face pentru a-și reprima scepticismul ce amenința s-o invadeze, ducându-se cu gândul la alt fotograf, a cărui poză o păstra într-unul din buzunarele portofelului ei. Fotograf? Cuvântul reverberă în conștiința ei. Despre ce vorbești? Fotograf? Howe... fotograf...*oh, nu!* Tremurul vocii ei răzbătea dincolo de tonalitatea glasului ei imperativ. Care spuneai că e numele tău de botez?

El arboră un surâs rece, în timp ce repetă cuvintele ei, ca într-un ecou batjocoritor.

– Nu am spus, dar mă numesc Christopher. Christopher Howe.

Christopher Howe. Christopher Howe. *Acel* Christopher Howe? În clipa aceea conștientiză adevărul. Persoana aceea înaltă și amenințătoare din fața ei nu era nimeni altul decât Christopher Howe, fotograful faimos în toată lumea, care imortalizase multe chipuri tinere și proaspete ce ajunseseră direct pe podiumul de prezentare a modei de înaltă clasă. El apăruse pe multe coperți,

mai mult ca playboy-ul despre care merita să scrii, decât ca model. Ca fotograf de modă, nu exista un altul mai bun ca el. Arielle îi admirase adeseori munca, inclusiv colecția superbă prezentată într-o expoziție temporară la Muzeul de Artă Modernă din New York City. Oare implicarea și interesul ei pentru arta fotografică jucaseră vreun rol în decizia lui Michael de a alege tocmai vilișoara aceea? Acesta era un amănunt pe care avea să-l clarifice mai târziu. Deocamdată se afla într-un război deschis cu acest fotograf nemaipomenit, înzestrat cu o virilitate debordantă, iar ea trebuia să rezolve chestiunea înainte de a discuta orice altceva.

Preț de o clipă, ea îl privi cu teamă și admirație.

– Christopher Howe..., șopti ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Aveai un aer extrem de familiar, dar nu știam de unde te cunosc. Munca ta e minunată...

– La fel și a ta, o întrerupse el fără menajamente, încrucișându-și brațele la piept cu un aer de superioritate. Ești o actriță desăvârșită. Dar la urma urmei, aproape toate sunteți așa. Tu ești puțin mai convingătoare decât majoritatea. Rânjetul lui o înfioră. Spune-mi, mormăi el cu o figură întunecată, cum ai reușit să mă găsești? Nimeni nu știa despre casa asta. Apoi brusc, chiar înainte ca ea să protesteze, furia lui explodă din nou: Felicity a fost, nu-i așa? Scorpia aia ingenioasă e

dornică de răzbunare! Ea şi jalnica ei agenţie de fotomodele îmi vor pieirea!

Mormăind dezgustat, se răsuci pe călcâie, luând-o către mare, dar brusc se întoarse spre ea, reluându-şi asaltul:

– Iar tu eşti la fel de rea ca ea, din moment ce-i faci jocul. Chiar credeai că voi cădea în capcană? Nu eşti primul chip frumos pe care-l trimite la mine, să ştii. Şi nici nu vei fi primul trup nemaipomenit care va ajunge în patul meu după ce mi-am îndeplinit obligaţiile de serviciu. Ignoră oftatul ei lung, continuând să spumege de furie: Chiar ai crezut că, dacă îţi faci apariţia pe plaja mea, o să-mi atragi atenţia? Ţi-ai închipuit că o să-mi petrec vacanţa fotografiindu-te pe tine? Chiar crezi că o să-ţi faci loc în viaţa mea cu aerul acela de sinceritate absolută, ca apoi să mă foloseşti pentru a-ţi atinge scopurile? Ei bine, *te înşeli!*

Îngrozită de spusele lui, dar şi uimită de siguranţa cu care rostise acele cuvinte ofensatoare, Arielle pledă pentru nevinovăţia sa cu o încăpăţânare care o surprinse până şi pe ea.

– Nu, te înşeli amarnic. Poate că ai hoarde de femei ambiţioase care tânjesc după atenţia ta, dar te asigur că eu nu mă număr printre ele. Chiar dacă *aş fi* în căutarea unui bărbat – ochii ei albaştri şi aprinşi îl măsurau atent din cap până în picioare –, ceea ce nu e cazul, nu sunt aşa de proastă încât să mă încurc cu cineva atât de arogant

şi de agresiv ca tine. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace. Dacă ţii aşa mult la propria intimitate, ar trebui s-o respecţi şi pe a mea. Simţindu-se brusc epuizată, ca nu mai găsi de cuviinţă să continue conversaţia. De bună seamă, el nu avea să cedeze – cunoştea genul. Acum, dacă nu te superi, am alte lucruri de făcut. Răsucindu-se pe călcâie, fără a-şi lăsa urma tălpii mici în nisipul mişcător, ca încercă să se depărteze. Dar nişte degete de oţel îi ţintuiră braţul într-o strânsoare dureroasă, împiedicând-o să mai facă vreun pas.

– Pariez că da, şuieră el, printre dinţi, cu un aer neînduplecat. O să-ţi cari trupşorul ăsta frumos acolo sus şi ai să-ţi faci bagajele, apoi o să te duci în altă parte. Nu-mi pasă dacă rămâi pe insulă – dar să nu stai în preajma mea!

Furios, el veni mai aproape. Ea încercă să se retragă, dar mâna lui o strânse şi mai tare. Cu toate că nu-i putea vedea ochii, se simţea ameninţată, aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

– Uite care-i treaba, domnule Howe, zise ca repede, încercând să se elibereze din strânsoare, vă spun sincer că nu vreau nimic de la dumneavoastră... Dar el o întrerupse cu asprime, zgâlţâind-o puternic cu o secundă înainte de a o împinge cât colo.

– Las-o baltă! Eşti la fel de perfidă ca şi ultima. Toate femeile vor ceva – bani, favoruri, o şedinţă foto, o noapte de dragoste. Dacă nu e una,

e alta. Şi ca să obţină asta, apelează la toate trucurile posibile! Ei bine, domnişoară Pasteur, de dată asta ai dat-o în bară. De ce nu te muţi la un hotel, ca să-ţi petreci noaptea într-un cazinou? Cine ştie, poate că vei avea noroc şi-ţi vei recupera banii risipiţi pe mica ta aventură. Şi poate vei găsi un bărbat dispus să-ţi agrementeze şederea aici.

Cruzimea lui o lăsă fără grai pe Arielle, dar insinuările lui îi declanşară o reacţie violentă. Preocupată doar să-l reducă la tăcere pe bărbatul care o ultragiase, ea ridică braţul şi-l pălmui cu sete. Nu mai lovise niciodată un bărbat. Niciodată nu o mai adusese cineva în pragul unei asemenea furii. Nu se gândise niciodată că ar fi capabilă de o asemenea ripostă. Bărbatul acesta scosese la suprafaţă o parte ascunsă a firii ei – iar asta o deranja mai mult decât orice altceva.

În clipa în care îşi dădu seama ce făcuse, îşi duse rapid mâna la gură. Cu toate astea, mândria o împiedică să-şi ceară scuze. Christopher Howe o meritase! Nici măiestria lui profesională, nici succesul obţinut în carieră nu justificau o asemenea lipsă de respect. Se aştepta ca el să-i răspundă cu aceeaşi modedă. Spre surprinderea ei, el nu luă în seamă palma aceea, menţinându-se ferm pe poziţie.

– Asta te-a făcut să te simţi bine, Arielle? o tachină el, eliberând-o din strânsoare. Tonul lui căpătase o altă nuanţă pe care ea nu o putea identifica.

– Ai meritat-o!

– Pentru că ți-am spus adevărul?

Tremurând toată, ea se luptă să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Pentru că ai făcut nişte acuzaţii răutăcioase şi nişte insinuări dintre cele mai vulgare, strigă ea, buimăcită de asprimea tonului lui scăzut. De data asta, n-ai nimerit-o. Nu vreau nimic, *absolut nimic* de la tine!

Privirea lui insistentă avu darul s-o reducă la tăcere. Aerul părea încărcat cu o electricitate aproape palpabilă. Reprimându-şi impulsul de a fugi, ea rămase locului, vrând să pară convingătoare.

– Nimic, Arielle? i-o trânti el, spulberându-i stăpânirea de sine cu aceste două cuvinte, ceea ce nu reuşise cu alte douăzeci. Fiindcă mirosul lui ameţitor o făcu să se cutremure de spaimă. Ea păşi înapoi în mod involuntar. Cu siguranţă, bărbatul faimos şi talentatul creator de imagini nu era în stare să-i facă rău. Dar imediat în faţa ochilor ei apăru cealaltă imagine a lui, aceea a playboy-ului notoriu, iar ea îşi ţinu respiraţia. Când el făcu un pas hotărât spre ea, apoi un altul, pulsul i se acceleră din cauza panicii.

– Te rog, zise ea, disperată, privind în jur în căutarea unei portiţe de scăpare, lăsă-mă în pace. Asta e tot ce cer!

El o provocă din nou, pe un ton scăzut:

– Asta-i tot? Eşti sigură, Arielle? Eşti o femeie

deosebit de atrăgătoare. Nu pot să cred că respingi ceea ce îți ofer gratis...

El înaintă brusc, iar ea se trezi cu spatele spre ocean. Valurile calde se loveau ușor de călcâiele ei, însă, din cauza agitației, Arielle nu le băgă în seamă. Adunându-și ultimele fărâme de curaj, ea încercă să-i dea o ripostă verbală sperând că impactul acesteia va fi mai puternic decât acela al violenței fizice la care recursese mai devreme.

– Cu siguranță aș refuza-o! Ești îngâmfat și egocentric. Nici măcar nu ți-aș da voie să mă *fotografiezi*, darămite să te strecori în *patul* meu! Buzele ei se strânseră în semn de dezgust, dar, câteva clipe mai târziu, ea deschise larg gura, uimită să-l audă pufnind într-un râs zgomotos.

– Pari un personaj de roman, zise el în cele din urmă. Este exact tipul acela de provocare pe care niciun bărbat cu sânge în vene n-ar putea s-o ignore. Pe neașteptate, el deveni serios. Poți să fii sigură că mă voi ridica la înălțimea așteptărilor.

Ea mersese prea departe; reacția ei de autoapărare se întorsese împotriva sa. De data asta, când el se apropie la doar câțiva centimetri distanță, ea adoptă o altă stratagemă:

– Uite ce e, îmi pare rău pentru neînțelegerea asta. Sunt sigură că există o soluție convenabilă pentru amândoi. Dându-se într-o parte, ea se pregăti să-l ocolească. Aș putea încerca să sun... Ea mai făcu un pas în lături, dar el o opri,

punându-i palmele pe umeri.

– Nu aşa repede, o tachină el cu un zâmbet maliţios.

În momentul acela, îngheţă de spaimă întrebându-se ce avea el de gând să facă. Aplecarea uşoară a capului lui o scoase din starea aceea de împietrire. Îngrozită, în timp ce buzele lui se apropiară de ale ei, ea se străduí să se elibereze, împingând în zidul fierbinte reprezentat de toracele lui cu fiecare fărâmă de forţă pe care o putea aduna, opunând rezistenţă braţelor lui care o trăgeau mai aproape. Strigătul ei ascuţit „Dă-mi drumul!“ fu rostit cu disperare, în vreme ce ea îl lovi cu talpa la fluierul piciorului.

Când unghiile ei îi zgâriară gâtul, el înjură printre dinţi, apoi o prinse în braţe, lipind-o de corpul său.

– Prin urmare, vrei să joci murdar, nu-i aşa? îi zise el pe un ton batjocoritor, imobilizându-i braţele la spate, cu o mişcare îndemânatică. N-am nimic împotrivă.

Cu toate că ea se zbătu din răsputeri, buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, împiedicând-o să mai respire din cauza şocului. Ea îşi trase faţa într-o parte, pentru a-şi recăpăta suflul. Deci el avea de gând să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea, să obţină satisfacţie! Îngrozită, ea căută o portiţă de scăpare. Dar în secunda în care Arielle ridică genunchiul, el îşi îndoi piciorul în jurul gambei ei ţepene înainte ca lovitura ei să-şi atingă ţinta,

dezechilibrând-o şi căzând apoi alături de ea pe nisip.

Ea începu să tremure de frică, când îşi dădu seama că lupta ei nu făcuse altceva decât să sporească hotărârea şi ardoarea lui. Cu toate astea, nu avea de gând să rămână pasivă în faţa atacului său. Cu sălbăticie, se răsuci şi se retrase, până în secunda în care el îi ancoră braţele deasupra capului, acoperind-o parţial cu greutatea trupului său, şi împiedicând-o să mai respire.

– Nu... nu, te rog, mormăi ea, întorcând capul dintr-o parte în alta. Dar el îi prinse bărbia cu nişte degete de fier, făcând-o să stea nemişcată şi acoperindu-i din nou buzele cu gura sa. În mod straniu, nu simţea niciun fel de durere. Buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei, devorându-le fără a o pedepsi. Senzaţia era copleşitoare – alunecarea limbii lui de-a lungul buzelor şi în jurul dinţilor ei, forţa picioarelor lui, care stăteau de-a curmezişul peste ale sale, împungând-o. Se simţea de parcă ar fi fost trofeul unui pirat fără vârstă care dorea s-o subjuge, trupeşte şi mental. Neputincioasele ei strigăte de protest fură zadarnice. Gândurile ei se întoarseră în timp, reîmprospătându-i senzaţia de durere şi degradare, umilinţă şi trădare. Lacrimile neputinţei i se prelinseră pe obraji, astfel că el îi eliberă buzele, ridicându-şi faţa pentru a o privi lung.

Ea nu mai observă că respiraţia lui era la fel

de precipitată ca a ei, atât de copleşită se simţea din cauza propriilor trăiri emoţionale. Ochii ei, umezi şi rugători, exprimau o groază nemărginită.

Cu o mişcare bruscă, el îşi duse mâna în dreptul ochelarilor de soare, scoţându-i încet, ca apoi să-i arunce pe nisip. Pentru prima dată, ea îi văzu ochii – negri ca tăciunele, dar plini de strălucire, adâncimile lor fiind la fel de enigmatice ca şi lentilele acelea cu oglindă. Dar de data asta, când el îşi coborî gura, se observă o diferenţă. Sărutul avea o moliciune tulburătoare, o blândeţe neaşteptată, ca şi cum aceasta ar fi fost prima dată când i-ar fi atins buzele, devenind apoi mai ferm printr-o tandră mângâiere a buzelor ei strânse. Era ca şi cum el ar fi încercat s-o calmeze transferându-i o parte din puterea lui. Confuză, ea îl privi fix în clipa în care el înălţă capul încă o dată, şi aproape că nu remarcă faptul că el îi eliberase braţele, strecurându-şi degetele prin părul ei, de-o parte şi de cealaltă a feţei. Degetele lui mari se sprijiniră uşor de pomeţii obrajilor ei, ridicând-o aproape imperceptibil. Chiar şi trupul lui, lung şi ferm deasupra ei, părea că emană o căldură misterioasă.

Copleşită de tumultul emoţional dinăuntrul său, ea se simţea buimăcită, prea slabă ca să-i opună rezistenţă, prea speriată pentru a ceda insistenţelor lui. De pe buzele ei umede se desprinse un uşor strigăt, un oftat, un protest, o exclamaţie de neputinţă. Era exact ceea ce-şi dorea

el, pentru că buzele lui puseră din nou stăpânire pe ale ei, acum întredeschise şi vulnerabile în faţa asaltului său. Dar el continuă s-o exploreze, gustând din moliciunea ei cu o insistenţă blândă, făcând-o să se înfioare datorită atingerii limbii lui ispititoare, lipită de curbura buzelor ei, de interiorul tainic al gurii ei.

Fu străbătută de o senzaţie stranie de lentoare însoţită de o avalanşă de sentimente pe care nu era capabilă să le priceapă. El era un străin – şi totuşi nu-i era străin. Era cel care o asalta – dar, cu toate astea, nu exista niciun atac. El era iubitul ei – deşi ea nu avea un iubit.

Ultimul gând o trezi la realitate. Îngrozită, în secunda aceea, de extinderea cuceririi lui, ea îşi trase capul într-o parte, răsucindu-se dedesubtul lui. După numai câteva clipe, ea era liberă, stând în genunchi, cu spatele la el şi cu faţa spre mare. Gâfâind, ea îşi lăsă bărbia în piept, conştientă de tremurul muşchilor săi şi de prezenţa bărbatului din spatele ei.

Vocea lui se făcu auzită, profundă şi aspră.

– Dacă n-aş şti că lucrurile stau cu totul altfel, poate că te-aş crede. Când se ridică, umbra lui se lungi pe nisip. Răceala vorbelor ce fuseseră rostite şterse complet căldura mângâierilor lui de mai devreme. Cred că ai la ce reflecta. Poate că data viitoare când ne vom întâlni, vei dori să te îndrepţi în direcţia opusă. Din vocea lui răzbăteau furia şi dispreţul, dar amândouă erau bine strunite.

În timp ce el se retrăgea spre propria casă,

mergând dincolo de curba rocilor şi îndreptându-se spre treptele pe care ea nu le observase, Arielle rămase mută din pricina consternării. Abia în secunda în care o scoică micuţă, frumos colorată, dar de o goliciune înduioşătoare, fu lăsată în urmă de valuri, ea găsi puterea de a se mişca. Făcând câţiva paşi înainte, salvă scoica din valurile care erau pe punctul să se retragă şi o luă în mână. O scoică goală – semnificaţia i se părea copleşitoare. Oare era şi ea o scoică goală, fără viaţă, fără sentimente, fără iubire? Pentru prima dată în decursul ultimilor cinci ani, ea se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi cunoscut împlinirea pe care un bărbat ar fi putut s-o confere existenţei ei. Dar un bărbat care s-o iubească, pe ea şi numai pe ea – existase vreodată un asemenea bărbat? Apăruse oare acum întruchiparea visurilor ei?

Cuprinsă de îndoială, se ridică, îndreptându-se spre casa ei, spre casa *lui*.

2

Scoica singuratică, cu textura ei delicată alcătuită dintr-un amestec de ecru ca mătasea, roşu ca mărgeanul şi ciocolatiu, era aşezată pe noptierea lăcuită de un alb strălucitor, aflată chiar lângă patul ei, atrăgându-i atenţia în timp ce ea se întinse peste cuvertura îngustă din bumbac. Ea reprezenta tot ce se întâmplase în după-amiaza respectivă, tot ceea ce ea dorea să-şi alunge din minte. O izbi ironia sorţii. Arielle lăsase deoparte alergătura şi programul cotidian în favoarea unei existenţe mult mai liniştite şi mai exotice pe o insulă îndepărtată din Caraibe. Nici măcar în visele ei cele mai năstruşnice nu şi-ar fi închipuit că va avea de-a face cu un vecin total diferit, întruchipat de seducătorul Christopher Howe.

Se încruntă uşor încercând să-şi amintească tot ce citise despre bărbatul respectiv. Spre surprinderea ei, erau foarte puţine de adăugat în afara imaginii de ansamblu pe care şi-o formase cu puţin timp în urmă. El se apropia de patruzeci de ani, îşi aminti ea, şi lucra la New York, unde se găseau studiourile lui. Nu se ştia însă cât de mult timp

petrecea acolo. Încheiase contracte în toate colțurile lumii, de la orașele cele mai aglomerate până în cele mai îndepărtate locuri. Fotografiile lui înfrumusețau cu regularitate coperțile și paginile din cuprinsul celor mai bune reviste de modă din țară și din Paris, Milano și Londra. Viziunea lui era una creativă și modernă. Subtilitatea era marca prin care se făcuse cunoscut în întreaga lume a modei.

El „crease" numeroase modele pline de frumusețe, fotografiind doar crema „recoltei" respective. Cât de ridicol i se părea ca ochiul lui s-o confunde cu o potențială candidată. Sau, se întrebă ea, el văzuse ceva ce ea nu observase niciodată?

Brusc, se dădu jos din pat, așezându-se în fața măsuței de toaletă deasupra căreia se afla o oglindă mare cu ramă albă. Cu toate că femeia aceea tânără care o privea era destul de drăguță, după părerea lui Arielle, ea nu avea atributele unui fotomodel – nici acea osatură delicată pe care o căutau agențiile de top, silueta aceea subțire și mlădioasă care era cerută de obicei și nici acea putere de seducție care face ca fotografiile să devină atrăgătoare.

Mai degrabă avea un chip inocent, încadrat de un păr strălucitor și scurt, tuns chiar până în dreptul umerilor, șuvițele dese cu breton acoperindu-i tâmplele. Tenul ei era delicat, având o nuanță bej-alburie, cu reflexe roșietice – roșeață

datorată razelor de soare. Nasul mic punea în valoare simetria trăsăturilor ei; acestea erau îmblânzite de o bărbie rotundă şi de linia maxilarului. Buzele ei aveau o curbură perfectă, cu toate că erau subţiri, impresie accentuată de grimasa pe care o făcuse în timpul autoexaminării. Dintre toate particularităţile înfăţişării ei, ochii păreau cei mai promiţători. Erau albaştri, asemenea cerului de azur sub care ea se desfătase mai devreme. Schimbându-şi nuanţa în funcţie de starea sa de spirit, aceştia erau atrăgători, conferind profunzime chipului ei şi în acelaşi timp o urmă de mister.

În timp ce imaginea din oglindă execută o piruetă uşoară, un observator din afară ar fi considerat-o ca fiind foarte frumoasă. Subţire şi graţioasă, ea poseda toate curbele acelea perfecte, ascunse, dar sugerând o feminitate latentă. Dacă ar fi purtat un *pareu* strâmt, la fel ca femeile de pe insulă, după cum avea să observe mai târziu, ar fi fost de-a dreptul divină. Dar ea era îmbrăcată într-un top sobru, legat cum se cuvine, şi o pereche de bermude de un alb-pal, ale căror pliseuri îi ascundeau formele voluptuoase.

Indiferent cât de mult timp ar fi petrecut în faţa oglinzii, Arielle se considerase dintotdeauna lipsită de graţie. Era acea imagine de sine pe care şi-o formase de-a lungul timpului, în pofida subţirimii taliei pe care o observase în ultimii cinci ani. Dolofană în vremea adolescenţei, supra-

ponderală în timpul facultății, ea își amintea de o altă Arielle atunci când o privea pe cea nouă. În mintea sa, era dintotdeauna o femeie plină, introvertită, conștientă de statutul ei în societate. Cu toate că anii petrecuți în Rockport îi conferiseră o anume maturitate, încrederea în sine din punct de vedere profesional, un soi de echilibru detașat, cealaltă imagine era gravată prea adânc pentru a putea fi ignorată.

Cât de absurd era modul în care Christopher Howe îi interpretase intențiile! Poate că făcuse insolație ori se resimțea de pe urma călătoriei cu avionul, sau poate că fusese orbit de furie.

Fotoliul încăpător din răchită așezat lângă fereastră îi conferi o stare de confort în momentul în care se așeză în el, lăsându-se răcorită de briza oceanului. Oare ce sentimente avea față de el? Admise că era vorba de o frică imposibil de negat, datorată înălțimii și amenințărilor lui, precum și avansurile pe care i le făcuse. Dar mai era vorba și de altceva – o anume curiozitate, o undă de mister. Dacă măcar ar fi fost sigură că n-avea să-l mai revadă! Dar o lună de zile reprezenta o perioadă extrem de lungă pe care trebuia să o petreacă în preajma unui bărbat, fără a da peste el. Ce era de făcut?

Strângându-și picioarele la piept, și odihnindu-și capul brunet pe pernuța cu flori colorate de pe fotoliu, trecu în revistă opțiunile. Ar fi putut părăsi insula. Bineînțeles că nu! Casa asta? Nici

gând! Dacă îşi jurase ceva în noaptea aceea de tristă amintire petrecută în dormitorul lui Peter Stoddard, atunci acel jurământ se referea la faptul că ea nu se va mai lăsa niciodată manipulată de un bărbat! O să rămână aici. Dilema se referea la modalitatea de abordare a situaţiei, care devenise penibilă, nu la felul în care ar fi putut s-o evite, pentru că acest lucru era imposibil.

Aici, înăuntrul vilei, se simţea în siguranţă. Zâmbi cu un aer satisfăcut, în vreme ce se ridică, plimbându-se prin camera de zi. Aşa cum se întâmplase la prima vedere, aceasta îi plăcu şi în momentul de faţă. Decorul era simplu şi modern, constând dintr-o combinaţie inspirată de alb şi de culori vii. Livingul avea în centru o sofa lungă din răchită, la capetele căreia se aflau măsuţe din acelaşi material; în plus, mai existau câteva fotolii, amplasate ici-colo, exact ca acela din dormitorul ei, elemente cu spatele descoperit, alături de o piesă de mobilier scundă, albă şi strălucitoare, care adăpostea un sistem stereo şi un bar. Ferestrele dominau pereţii, nelăsând loc pentru nimic altceva în afara unei picturi locale cu rame viu colorate. Adevărata frumuseţe putea fi admirată dincolo de ferestre, în ipostaza vegetaţiei luxuriante şi a razelor soarelui, care la orele după-amiezii căpătaseră o nuanţă oranj ce-şi pusese pecetea asupra pieselor de mobilier şi a podelei lăcuite. În partea dreaptă se afla bucătăria, mică, dar zugrăvită în culori vii şi imaculată, la fel ca şi restul casei. În stânga era

dormitorul din care tocmai ieşise, cu covorul său gros din lână. Baia avea legătură directă cu dormitorul şi era elegantă în simplitatea ei, cu cada sa adâncă şi prosoapele mari, în nuanţe de roz şi verde. Arielle îşi reluă locul lângă fereastra dormitorului, mai hotărâtă ca oricând să rămână în acest paradis încântător întreaga lună, aşa cum fusese prevăzut în contract.

Da, în casa asta se simţea în siguranţă. Plaja era cu totul altceva. Oare ea nu plătise chiria aceea exorbitantă inclusiv pentru plajă? Fiecare pliant pe care-l răsfoise înainte de plecarea ei din Rockport punea accentul pe minunatele plaje din St. Maarten. Existau pe insulă, recunoscu ea, mai multe plaje din care puteai alege una – dar aceasta era *a ei*. Privirea ei se îndreptă spre fereastră, dincolo de fâşia de ocean care domina priveliştea. Din locul unde se afla ea putea vedea plaja aceea mică de lângă falezele stâncoase aflate chiar în preajma casei sale. Oare s-ar simţi în largul ei dacă ar merge acolo, după incidentul din după-amiaza aceea? Ar trăi permanent cu teama unui atac, ori de câte ori s-ar întinde în nisipul acela alb sau s-ar zbengui în valurile calde şi blânde ale mării? El îi adresase deja un avertisment; să aibă oare îndrăzneala de a-l ignora?

O idee îi trecu fulgerător prin minte. Michael – o să-i telefoneze lui Michael! El o să-l sune pe agentul de turism chiar din confortabilul său birou din New York, punând capăt acestei încurcături.

Va şti cu siguranţă cum să rezolve problema cu Christopher Howe! Îndreptându-se spre living, nu înainte de a face o scurtă escală la bucătărie, unde îşi pregăti un ceai cu gheaţă, se aşeză pe unul din colţurile canapelei, punându-şi în poală telefonul care se afla pe măsuţa de la capătul acesteia. După o pauză de câteva minute, se întoarse în timp, la perioada copilăriei, în care Michael jucase un rol atât de important în viaţa ei.

Fiind un copil conceput târziu, ea se născuse în momentul în care părinţii ei, care atunci aveau peste patruzeci de ani, renunţaseră de mult la speranţa de a-i oferi unicului lor copil, Michael, un frate sau o soră. Sosirea ei pe lume adusese în familia ei o bucurie pe care o împărtăşiseră toţi trei. Când era mică, fusese răsfăţată şi adorată. Ea surâse larg chiar şi în secunda asta, amintindu-şi de portretul mare care se afla şi acum în sufrageria părinţilor ei din Longmeadow, Massachusetts. Grăsuţă şi cu obrajii ca ai unei veveriţe, ea semăna cu un spiriduş, cu obraji bucălaţi şi păr negru.

În adolescenţă, îmbujorarea firească a copilăriei fusese înlocuită de o paloare ca de cleştar, de părul care devenise mai puţin rebel, copilul grăsuţ transformându-se într-o adolescentă plinuţă. Părinţii vedeau în ea o învingătoare, însă Michael fusese salvatorul ei.

Fratele mai mare cu doisprezece ani decât ea devenise idolul ei. Michael avea întotdeauna

dreptate. Michael deținea mereu controlul asupra situației. Michael făcea totul perfect. Dar mai presus de orice, Michael ținea nespus de mult la sora lui. Iubirea lor era reciprocă. Atunci când Arielle avea vreo problemă, întotdeauna apela la fratele său. Din fericire, el studiase la colegiul din Amherst, nu departe de casa familiei sale. Chiar și în anii studenției, petrecuți la Facultatea de Drept din Boston, ei menținuseră o relație foarte apropiată. Atunci când el se stabilise la New York, fusese extrem de afectată, dar la momentul acela ea era destul de mare pentru a coresponda cu el, pentru a-i telefona și chiar pentru a-l vizita, călătorind cu trenul. Când el se însurase, doi ani mai târziu, soția lui devenise sora pe care ea nu o avusese niciodată. Multe dintre vacanțe, în timpul anilor de liceu, le petrecuse în compania lor și apoi a fetiței lor, când aceasta venise pe lume.

Într-o bună zi, o să devii o femeie frumoasă, îi spuseseră cu toții, în repetate rânduri. Dar promisiunea unui viitor înfloritor reprezenta o alinare mult prea neînsemnată pentru o fată care se considera prost îmbrăcată și neatrăgătoare. Serile de sâmbătă le petrecea fie singură, atunci când refuza să-i însoțească pe părinți la film sau la un spectacol, fie în compania lor, atunci când rămâneau acasă. Chiar și în acele clipe, ea se îndoia că ei înțelegeau durerea pe care o simțea ea stând alături de ei doi la masă într-un restaurant

drăguț, în timp ce la mesele din jur cuplurile de îndrăgostiți se veseleau. Cele mai groaznice fuseseră Ajunurile Crăciunului petrecute la New York. Cu toate că se învârtea într-un cerc de prietene foarte apropiate, ele avuseseră întotdeauna întâlniri cu băieți, în vreme ce ea rămânea singură. Poate că asta explica bucuria sinceră pe care o simțise în momentul în care Peter Stoddard o privea cu interes.

Dar cu asta basta! Aceasta trebuia să fie o perioadă plăcută, nu o călătorie îngrozitoare în trecut. Ridicând receptorul, ea contactă imediat New Yorkul. Era recunoscătoare pentru legătura directă, spre deosebire de cea intermediată de Olanda, așa cum se întâmplase până de curând; în fond, vila ei era amplasată în jumătatea olandeză a insulei.

– Michael! Bună! îl salută ea. Probabil că abia se întorsese de la birou.

– Arielle? Arielle! Ce faci? Totul e în ordine? Nu mă așteptam să am veşti de la tine atât de curând.

– Sunt bine, Mike! Cu adevărat bine!

– Călătoria cu avionul...?

– Grozavă! Fără probleme.

– Și timpul probabil?

Îi răspunse fără ezitare:

– Magnific! E cald, o vreme însorită – iar insula este încântătoare! Acolo cum merg treburile? Jane şi copiii sunt bine? Michael şi Jane

erau acum mândrii părinți a trei fetițe, niște adolescente deșirate, pe care le iubeau ca pe ochii din cap.

– Aici toată lumea e bine, scumpo. Locul acela e ceea ce-ți dorești?

– Ah... pentru asta te-am sunat. Ea își drese vocea înainte de a continua. A apărut o mică încurcătură; am nevoie de ajutorul tău. Îi explică situația, cât se poate de succint.

– *Ce* a făcut?

Un râs ușor, din care răzbătea o undă de sarcasm, îi precedă vorbele.

– Mi-a spus să mă feresc din calea lui. Una peste alta, s-a dovedit o brută. Mike, tu știai că el e proprietarul acestor case? Știai că va fi aici?

Vocea lui i se păru nesigură atunci când îi răspunse.

– Habar nu aveam, scumpo. Tom și cu mine suntem prieteni de ani de zile. Sunt covins că el știe că tu ești fotograf, dar nu mi-am închipuit că va face un asemenea aranjament. Urmă o pauză în care el se strădui să asimileze informația. Christopher Howe e *acolo?* Ce întorsătură fantastică pentru tine!

– *Întorsătură?* Michael, omul ăsta e nebun. Este convins că îi dau târcoale. E paranoic ca toți ceilalți! Nu vreau să am de-a face cu el! În relatarea situației lăsase în mod deliberat deoparte partea cu sărutul; un lucru care nu putea fi trecut

cu vederea, când venea vorba de încrederea dintre frate și soră, își zise ea, simțindu-se oarecum vinovată. Dar la urma urmei, ea nu-i povestise niciodată nici despre Peter Stoddard. Atitudinea fratelui ei o luă prin surprindere.

– Ce ocazie minunată, Arielle! exclamă el încântat, fără să ia în seamă protestul ei.

– Michael, i se adresă ea pe un ton din care răzbătea o undă de avertisment, el nu-mi poate oferi nimic.

– Scumpo, el e fotograf, unul de mare succes. Poate că vei avea niște avantaje.

– El fotografiază modele, nu copii! Munca lui nu se aseamănă deloc cu a mea, Mike! Oricât de mult își adora fratele, de data asta nu-i putea da dreptate. E ca... ca și cum ai primi niște ponturi de la un avocat, cu toate că nu vei călca niciodată într-un tribunal. Tu lucrezi în dreptul cooperatist. Ți-ai pierde vremea, primind indicații de la un avocat pledant?

Michael trecu rapid peste analogia ei:

– Dacă ar avea ceva de oferit, bineînțeles. Dar am înțeles ce vrei să spui. Ca atare, ce vrei să fac?

Acum, în sfârșit, ea își atinsese ținta. Ușurată, se cuibări între perne.

– Ai putea începe prin a-i telefona amicului tău Tom ca să-l întrebi ce-i cu povestea asta. Apoi sună-mă și spune-mi despre ce e vorba. Până atunci, nu cred că voi avea curajul să ies din casă, de teamă să nu dau peste monstrul acela!

– Bine, bine. Liniştește-te, scumpo. O să-i telefonez lui Tom. Dar, se grăbi el să precizeze, nu te aştepta să te sun în seara asta. Tom este un burlac plin de viață care se întoarce în apartamentul lui abia în zori, atunci când fratele tău cel drag şi plicticos şi familia lui dorm profund.

– Oh, Michael, îl admonestă ea cu blândeţe, nu eşti deloc plicticos. Dacă ai fi burlac, fiecare fată din bloc ar vrea să pună mâna pe tine!

– Ei bine, domnişoară corectitudine, dacă te-ai relaxa puţin, ai putea prinde în laţ orice bărbat disponibil. De ce nu încerci să te distrezi şi tu acolo?

Acum conversaţia lua o turnură prea bine cunoscută.

– O să mă distrez, începu ea, încercând să-şi reprime amărăciunea, dar nu simt nevoia ca cel care mi-o oferă să fie un mascul în lenjerie intimă. Prin urmare, ai de gând să-l suni pe Tom în numele meu sau va trebui să fac eu lucrul acesta?

Michael râse zgomotos.

– Sigur că-l sun. Tu s-ar putea să-l cauţi vreo două săptămâni până să dai de el. O să te sun atunci când voi avea noutăţi. E bine aşa?

– E bine aşa! Tensiunea i se risipi ca prin farmec. În timp ce Arielle reaşeză receptorul în furcă, se simţi cuprinsă de un val de optimism. Totul avea să se rezolve. Peste o zi sau două va pufni în râs când se va gândi la această neînţelegere. Sau cel puţin aşa spera!

Câteva clipe, alte gânduri triste îi trecură prin minte. Nu, ea nu le povestise niciodată lui Michael sau părinților săi despre Peter Stoddard și noaptea aceea îngrozitoare. Probabil că ei observaseră starea de depresie care urmase, căci o cunoșteau foarte bine, deși faptul că în perioada aceea locuia la colegiu o ajutase. Cu toate acestea, ea își făcuse probleme de conștiință câteva luni după aceea, ori de câte ori era privită de părinții săi sau de altcineva – simțindu-se îngrozitor de vinovată fiindcă trădase acele valori în spiritul cărora fusese crescută. Oare fusese doar o pedeapsă fiindcă permisese să-i fie înjunghiată feminitatea? O scuturare hotărâtă a capului ce stătea aplecat excluse această posibilitate. Nimic, *nimic* nu putea justifica gestul lui Peter Stoddard și al amicilor săi. Pentru că ademeniseră o tânără inocentă și lipsită de experiență care tânjea în mod atât de evident după afecțiune, antrenând-o într-o relație intimă *atât de hazardată* – nimic nu putea fi mai crud decât asta! Totuși, faptele nu puteau fi contestate. Ea plecase în noaptea aceea de bunăvoie împreună cu Peter, îi cedase în cunoștință de cauză, ca să descopere mult mai târziu șiretlicul – simțindu-se complet debusolată.

În săptămânile și lunile care urmaseră, ea se confruntase cu o imagine de sine deformată și cu o totală lipsă de încredere față de propria persoană. Când în sfârșit reușise să se afirme ca fotograf, prețuise foarte mult acest succes. În ultimii ani

fusese fericită. Niciun bărbat nu avea să-i distrugă fericirea asta!

Hotărându-se pe neașteptate, se schimbă într-o rochie de plajă cu guler înalt și o pereche de sandale cu tocul jos, își luă poșeta și se îndreptă spre micul Chevette pe care-l închiriase. Chiar în timp ce se strecură în spatele volanului, și deschise geamurile de ambele părți ea pufni în râs la gândul că trebuise să ajungă pe o insulă străină pentru a conduce o Americana. Nu prea diferită de propriul ei Pinto, aceasta demară cu ușurință, străpungând prin briza serii. Cercetă rapid harta care i se oferise la oficiul de turism, apoi plecă nerăbdătoare dorind să descopere Philipsburg, capitala olandeză a insulei.

La început, drumul era pavat doar pe margine, iar cauciucurile ridicară un nor mare de praf în urma ei. Ea conduse încet, bucurându-se de priveliștea pe care mai devreme o observase în treacăt. Dar la urma urmei, singura ei intenție fusese aceea de a descoperi drumul ascuns care ducea spre vila ei; în clipa de față se simțea mult mai sigură în privința drumului, mult mai receptivă la semnele din jurul său. Cu excepția parcelelor îngrijite, pe care se aflau vila ei și numeroase hoteluri, stațiunea de odihnă și complexele de locuit, porțiunea centrală a insulei era aridă. Vegetația monotonă oferea priveliști plăcute unui ochi avizat. De-a lungul drumului pe care avea să-l cunoască foarte bine în următoarele săptămâni

şirul de paradisuri pentru turişti apăru înaintea sa – Mullett Bay, cu grupurile sale de apartamente mici în vecinătatea golfului, Maho Reef şi Caravanserie, aflate pe o peninsulă străjuită de apele oceanului.

Soarele, care acum cobora cu repeziciune spre mare, străpungea valurile cu nuanţele sale de roşu şi auriu, măturând cerul cu razele sale rozalii, violet şi portocalii. Harta îi indica drumurile puţine la număr, dintre care unul o conduse către partea de sus a dealului, ce dădea spre golf. Acolo, în locul cel mai înalt, se opri, încântată. Parcând la curbura drumului, se uită spre Caraibe, scăldat de razele soarelui, la asfinţit, remarcând numărul mare de bărci care acum se îndreptau spre ţărm. Era o privelişte care îţi tăia răsuflarea; regretă de îndată că nu-şi adusese şi aparatul de fotografiat.

Revenind pe şosea, îşi continuă drumul, îndreptându-se spre centrul portului. Localnicii, cu pielea maronie şi o înfăţişare semeaţă, umpleau străzile, grăbindu-se spre casele lor. Făcu din nou câteva planuri mentale pentru viitoarele sale instantanee fotografice. Drumurile se înmulţiră treptat. Peste câteva minute, ajunse pe Front Street, una din cele două magistrale principale care străbăteau Philipsburgul. Spre marea ei surpriză, era o stradă îngustă, mărginită pe partea dreaptă de automobilele parcate, permiţând desfăşurarea traficului doar pe un singur sens. Nu se compara cu străzile largi şi moderne de acasă, dar ea era

încântată. Parcând maşina în primul loc disponibil, îşi începu nerăbdătoare explorarea. Trotuarul era la fel de îngust şi de inegal ca şi strada, sugerând un orăşel de provincie care se remarca însă prin eleganţa numeroaselor magazine şi aspectul sofisticat al majorităţii restaurantelor. Fiind un port deschis, St. Maarten oferea vizitatorilor săi cele mai fine haine, aduse din multe oraşe europene. Existau magazine pline cu parfumuri, aparate de fotografiat şi bijuterii. Mai erau şi altele care puneau în vânzare cărţi, jucării şi articole de galanterie. Le remarcă şi pe acelea în care manechinele din vitrine prezentau tot ce era la modă. La acestea se adăugau cele care comercializau produse locale.

Se învârti în jurul unui astfel de magazin, fascinată de mulţimea culorilor, şi în acelaşi timp atrasă de aromele caraibiene. Pretutindeni erau prezenţi foarte mulţi turişti asemenea ei, alături de localnicii adunaţi în grupuri mici de-a lungul drumului, pălăvrăgind doi câte doi pe trotuare, rezemaţi de câte o maşină sau de zidul unui magazin, urmărind şirul de vizitatori care treceau pe lângă ei.

Când ajunse în capătul lui Front Street se lăsă întunericul. Instinctiv, se răsuci şi făcu cale întoarsă, dându-şi seama că nu mâncase nimic de la prânzul care li se servise în avion şi că îi era îngrozitor de foame. Alegerea locului în care urma

să mănânce presupunea luarea în calcul a mai multor posibilități interesante. În cele din urmă, intră într-un restaurant cu specific pescăresc, amplasat într-o clădire încântătoare în stilul Indiilor de Vest. Acesta purta un nume grăitor – La Bouillabaisse, iar ea comandă specialitatea casei, savurând amestecul delicios de pește proaspăt, lapte, unt și condimente, în vreme ce admira priveliștea oferită de golf. În majoritatea localurilor, nu însă și în hotelurile mari, aerul condiționat lipsea cu desăvârșire, deoarece nu era considerat absolut necesar. Briza blândă a oceanului se propaga de-a lungul încăperilor micuțe, cu ajutorul unui straniu tavan-evantai în stil Casablanca, ce putea fi întâlnit adesea și acasă, observă Arielle. Clienții restaurantului puteau admira priveliștea portului, cu bărcile legănându-se ușor pe valurile săltărețe. Insula o învăluia cu vraja sa în timp ce stătea la masă, sorbind din ceșcuța cu cafea espresso. Aceasta era una din modalitățile în care avea să-și petreacă următoarele săptămâni. Zâmbi satisfăcută. Inspirând adânc briza proaspătă a mării, își îndreptă privirea spre nota de plată pe care chelnerul i-o întinse în tăcere. În clipa următoare privi spre partea opusă a încăperii, și simți că i se taie respirația.

Acolo, într-un colț îndepărtat al sălii, sprijinându-se confortabil de spătarul scaunului, se afla Christopher Howe. *Uitându-se țintă la ea.* Acum nu mai purta ochelari de soare care să-i

ascundă privirea. Şi din nefericire, nu o separau decât opt mese de el. Privirile li se intersectară o clipă, înainte ca ea să întrerupă contactul vizual. Arielle cercetă nota de plată, apoi semnă un cec de călătorie, oferindu-i-l chelnerului, care se îndepărtă pentru a-i aduce restul.

Ea îşi aţinti privirea asupra ceştii de cafea aproape goală pentru a evita o nouă confruntare. Încerca să retrăiască starea de graţie pe care o resimţise mai devreme. Dar mintea ei era în altă parte, gândurile sale îndreptându-se spre bărbatul care spulberase vraja respectivă. Terminase de mâncat şi acum se relaxa adoptând o atitudine provocatoare. Părea ceva mai civilizat, dar nu ceva mai lipsit de putere. Dar profunzimea privirii lui o înfioră, accelerându-i pulsul. Cu toate că nu-l mai privea în ochi, întregul ei corp îi detectă prezenţa, de parcă i-ar fi simţit atingerea.

Înfuriată de efectul pe care el îl exercita asupra ei, Arielle îşi aminti de jurământul făcut mai devreme, de a nu se mai lăsa intimidată de niciun bărbat, cu atât mai puţin de Christopher Howe. În clipa în care chelnerul reapăru cu restul, întrebând-o dacă mai doreşte cafea, ea ridică ostentativ capul. *El n-o să mă facă să plec*, îşi zise ea. Acceptă sugestia chelnerului cu o hotărâre înverşunată. Dacă el aruncase mănuşa, atunci ea nu avea de ce s-o ignore. Dacă se arăta laşă în faţa lui, toţi aceşti cinci ani în care îşi inoculase încrederea în sine fuseseră o pierdere de timp.

Acesta era un test, cugetă ea, şi nu avea de gând să se lase păgubaşă.

Ochiul ei urmări jetul subțire de cafea, închis la culoare şi cu o aromă persistentă, în vreme ce chelnerul îi umplea ceaşca. Apoi, rămasă iar singură, îşi reprimă nehotărârea. Sfidarea strălucea în privirea pe care o înălță pentru a întâlni ochii ce o studiau mai departe. Cu gesturi tacticoase, ridică ceaşca în dreptul buzelor şi luă o înghițitură. Apoi, cu un aer la fel de semeț, îşi mută pe neaşteptate privirea de la el, sperând că-şi exprimase destul de limpede dezinteresul.

Când în cele din urmă îşi strânse lucrurile, pregătindu-se să plece, evită să privească în colțul unde stătuse bărbatul acela cu figură întunecată. Când ajunse la maşină, habar nu avea încotro se îndreptase el, dacă plecase sau nu din restaurant. Dar spațiul deschis al străzii avu darul s-o relaxeze în vreme ce o porni înapoi spre vilă.

Acum când totul era cufundat în întuneric, nu prea aveai ce vedea. Gândurile răzlețe o asaltară, în timp ce conducea precaut pe drumurile pe care nu le cunoştea suficient de bine. Ce plăcută fusese seara înainte ca bărbatul acela să nu-şi impună prezența cu tot dinadinsul. Oare ce avea el, se miră ea, de-o tulbura atât? De ce-i permisese acest lucru, atât în cursul după-amiezii, cât şi în seara asta? Pe de-o parte, el *era,* oricât ar fi încercat să nege, o personalitate remarcabilă, o celebritate autentică. Ar fi fost firesc ca ea să-l înconjoare cu

respect şi admiraţie, mai ales că era în stare să-i aprecieze realizările excepţionale. Pe de altă parte, dacă făceai abstracţie de aparatul de filmat, nu se deosebea de alţi bărbaţi.

Încetinind pentru a aborda o curbă strânsă, ea cântări cu atenţie această ultimă idee. Era la fel ca toţi bărbaţii? Într-un fel, da. Era arogant, egoist şi dominator. Iar strălucirea lascivă din ochii lui putea fi întâlnită la orice alt bărbat. Dar ea se văzu nevoită să recunoască faptul că el era de asemenea înalt şi puternic, fiind înzestrat cu o frumuseţe viguroasă, într-un fel care-l diferenţia de ceilalţi. În clipa aceea, revăzu cu ochii minţii scena petrecută pe plajă, admirându-i de la depărtare trupul. Aflându-se în siguranţă, în interiorul automobilului său, imună în faţa spaimei pe care i-o inspirase el în acele momente, examină trupul acela, părticică cu părticică, şi nu găsi nimic care s-o atragă. Văzut prin prisma unui artist, el era un bărbat care întruchipa ideea de virilitate. Îmbrăcat ca în seara asta, proaspăt bărbierit, cu părul pieptănat cu grijă, emana o masculinitate indiscutabilă.

Iritată din cauza direcţiei pe care o luaseră propriile gânduri, strânse cu mai multă putere de volan. Ce importanţă avea – o certă vocea sa interioară –, că el era înalt, bronzat şi chipeş? Nu i se spusese întotdeauna – mai ales în anii aceia de tristă amintire – că nu conta decât ceea ce exista în interior?

Imaginea lunii pline şi pe jumătate ascunsă în spatele unui şir de nori, mici şi negri, i se păru edificatoare. El era într-adevăr un nor negru, care plutea deasupra capului ei în acest paradis caraibian. Când stătea în picioare, îşi lăsa dâra întunecată deasupra ei. Când trecea dincolo de ea, greutatea acelei umbre dispărea.

Concentrându-se asupra drumului care ducea la vilă, reuşi să-l alunge din mintea ei. În timp ce se îndrepta spre casă, se simţi, în mod straniu, eliberată de o povară. Paradisul ei se afla aici, primind-o în sanctuarul său. Câteva momente mai târziu, după ce parcă maşina, descuie uşa casei, şi aprinzând o lumină blândă în living, ieşi încă o dată afară, în curtea mică ce dădea spre treptele de lemn şi privi spre mare. Liniştea era desăvârşită. Oftă. La orizont nu se zărea niciun nor, fie el real sau imaginar. Gândul că cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă se cuibărise sub o pătură groasă pentru a se proteja de frigul iernii îi aduse pe buze un surâs încrezător. Aerul acela cald era un adevărat paradis, sunetul valurilor o rapsodie nocturnă, priveliştea mării o capodoperă, chiar şi pentru obiectivul unui fotograf amator. Timpul îşi pierdu orice semnificaţie, iar ea rămase nemişcată, bucurându-se de darul oferit de Caraibe.

Până la ora zece, în dimineaţa următoare, se afla deja pe plajă. Era o zi minunată, iar ea se simţea odihnită şi nerăbdătoare să se bucure de

vacanță – fără a-i fi teamă de Christopher Howe. O explozie de bucurie o trezise din somn cu mult prea devreme, la o oră pe care acasă ar fi considerat-o extrem de matinală. Oare nu se întâmplă întotdeauna, cugetă ea, ca dormitul până mai târziu dimineața să conteze doar atunci când ești obligat să te scoli devreme? Aici, unde s-ar fi putut trezi oricât de târziu voia, nu simțea nevoia să facă lucrul acesta.

Întinse în grabă prosopul de plajă de culoarea lămâii pe nisipul fierbinte, plasând în fiecare colț câte un obiect: perechea de ochelari de soare, o carte și o sticluță cu loțiune pentru bronzat. Torcând ca o pisică, Arielle se întinse deasupra prosopului gros de pluș. Își pusese costumul de baie, costum bleumarin elegant, dar conservator, prevăzut cu cele mai înguste șireturi posibile, asemenea unor spaghete, care astăzi fuseseră lăsate la locul lor ca măsură de precauție. Singurul lucru care-i strica buna dispoziție era faptul că ea conștientiza permanent prezența bărbatului din cealaltă vilă, Christopher Howe, care în orice clipă putea decide să o deranjeze din nou.

Până când n-o suna fratele ei, se afla aici pe un teritoriu străin. În dimineața aceea, analizase situația pe toate fețele, neștiind ce anume își putea permite fără a risca o ripostă. Stând acolo, scăldată de razele soarelui, se minună de propria ei încăpățânare, cea care o adusese în dimineața asta

pe plajă. Ar fi putut foarte bine să se tolănească la soare la capătul grădinii ei, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Ceva o determinase să adopte o atitudine sfidătoare – dar acel ceva o contraria în mod clar.

De fapt, fusese chiar prevăzătoare, cercetând plaja înainte de a coborî pe ea, aruncând câte o privire atentă spre casa *lui,* spre capătul *lui* de plajă. Dar tentaţia soarelui, a nisipului şi a valurilor fusese prea mare pentru a-i rezista. Avea de gând să savureze clipa înainte ca soarele să urce prea sus şi să fie mult prea cald. Zis şi făcut. Când nu mai suportă căldura, se aruncă în valuri, înotând în adâncuri, înainte de a se reaşeza pe prosop şi a reaplica un strat bogat de loţiune pe pielea sa albă. Enervată că trebuia să-şi irosească acea dimineaţă frumoasă uitându-se *întruna* după Christopher Howe, se linişti amintindu-şi că Michael avea să-i telefoneze la un moment dat în ziua aceea. Şi dacă ea nu va fi acasă, el o să revină. Dar nu încăpea nicio îndoială că problema avea să se rezolve în seara aceea.

O oră de stat la soare era suficient. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca o arsură solară să-i strice vacanţa. Decise aşadar să limiteze expunerea, mai ales la început, formând treptat un bronz profund. La urma urmelor, trebuia să se prezinte şi ea cu ceva după o lună de zile petrecută în Caraibe! Un bronz uniform şi un format pentru carte – două obiective cât se poate de nobile. Cum

primul subiect se încheiase pe ziua de azi, îşi îndreptă gândurile către cel de-al doilea.

Se ridică, scuturâ prosopul mare şi-l împături. Avea să-şi înceapă lucrul în timp ce aştepta acel apel telefonic, în loc să lâncezească pe plajă. Până acum, nu era nici urmă de Christopher Howe; de ce să forţeze norocul? Mânată de curiozitate, se uită pentru ultima dată spre vârful dealului aflat ceva mai departe. Oftă adânc, dându-şi seama că se grăbise să tragă concluziile. Pentru că acolo, profilată pe bolta cerului, înconjurată de verdeaţă şi totuşi solitară, se afla o siluetă întunecată, care nu putea fi nimeni altul decât inamicul ei. Inima ei bubui pe neaşteptate. Se uită lung la el, convinsă că îi întâlnise privirea. Ochii lui păreau că o străpung, răpindu-i conştiinţa de sine, ridicând-o şi răsucind-o, ca apoi s-o lase jos, cu brutalitate. Simţindu-şi pulsul accelerat, ea rămase locului, hipnotizată. Doar zborul unei vrăbii galbene, plutind deasupra capului, înainte de a ateriza pe plajă, fu singurul lucru care întrerupse vraja. Aruncă o privire păsării, apoi se întoarse din nou spre silueta aceea întunecată. Îndrăzneala lui era incontestabilă; chiar şi acum când fusese surprins spionând, el nu schiţă niciun gest de a se retrage, rămânând ferm pe poziţie.

Arielle se aplecă pentru a-şi lua ochelarii de soare şi loţiunea, îşi puse sub braţ cartea şi prosopul, şi, ţinându-şi spatele ţeapăn, se îndreptă

spre trepte, care, fiind poziționate la curbura stâncii, aveau să o scoată din câmpul lui vizual. Gândurile nu-i dădeau pace, în vreme ce urca și mai mult furioasă pe sine din cauza stării sale de spirit. Oare ce anume din ființa lui o tulbura atât de tare?

Bine-venitul țârâit al telefonului îi întrerupse cugetările, tocmai când se apropia de capătul treptelor. Traversând în fugă ultimele trepte care duceau spre vilă, ea deschise larg ușa batantă și se repezi spre telefon. Sunetul se stinse la jumătatea țârâitului chiar în clipa în care se întinse spre el. Auzind zgomotul tonului, reașeză receptorul în furcă. *Precis era Michael*, se admonestă ea, transferând apoi toată vina asupra acelei figuri întunecate din vârful dealului, din cauza căreia își încetinise retragerea. Dacă el nu ar fi fost acolo, ea s-ar fi întors mai devreme în vilă, și ar fi avut timp suficient să recepționeze apelul telefonic. Dar Michael avea să sune din nou, își spuse pentru a se calma. Știa cât de mult își dorea să clarifice încurcătura asta!

Hotărâtă să rămână în apropiere până ce receptorul avea să țârâie din nou, înșiră primul rând de fotografii pe podea, rezemând de canapea mapa mare de culoare maro, conținând restul fotografiilor. Iată-le acolo pe toate cele șaptezeci și cinci de fotografii pe care le selectase pentru a le include în cartea sa. Toate îi înfățișau pe copii, unii fiind surprinși singuri, iar alții în compania

adulților. Unele fotografii fuseseră făcute în plan apropiat, altele erau portrete având în fundal împrejurimile. Le realizase în decursul ultimilor cinci ani, şi apoi le developase cu grijă în propria sa cameră obscură. Fiecare din ele avea propria poveste, reprezentând o ilustrare a artei fotografice dedicate copiilor. Acesta era şi motivul precis pentru care ea o selectase pe fiecare dintre ele.

Privirea ei se mută de la o fotografie la alta, căutând un numitor comun al acestora, în vederea grupării lotului respectiv în jurul unei teme. Nu-i veni nicio idee. Adunând cu grijă fotografiile, ea le reaşeză în teanc, apoi scoase următorul grup, pe care le înşiră şi le studie, dar rezultatul fu acelaşi. Hotărâtă să nu se descurajeze, se ridică în picioare, începând să se plimbe prin încăpere, sigură că va soluționa problema dacă nu azi, atunci mâine, săptămâna viitoare sau chiar peste două săptămâni. Ultimele seturi de fotografii avură aceeaşi soartă. Tocmai se pregătea să introducă ultimele fotografii în teanc în secunda în care sună telefonul. Apucă receptorul înainte ca aparatul să sune a doua oară.

– Alo? Brusc se gândi că era posibil să *nu* fie Michael. În cazul acesta, ce avea să urmeze?

Din fericire, era chiar el.

– Arielle? Sunt Mike. Te-am căutat mai devreme. Totul e în ordine? Legătura nu era la fel de bună ca în seara precedentă. Îngrijorarea lui Michael i se transmitea cu întreruperi.

– Sunt bine! Vorbi tare în receptor pentru a acoperi paraziții. Eram pe plajă și am intrat în casă chiar în clipa în care ai întrerupt apelul. Ai avut noroc cu Thomas Kendrick? Agentul de turism era prietenul fratelui ei, așa că n-ar fi trebuit să-și facă probleme.

– Azi-dimineață am reușit să vorbesc cu Tom, o informă Michael în grabă. Mi-a spus să-ți transmit că s-a rezolvat totul. Tu *ai* la dispoziție vila aceea o lună de zile.

Asta era cât se poate de cavaleresc, cugetă ea sarcastic, dar ce făcea cu vecinul ei caustic?

– Christopher Howe a aflat lucrul acesta?

– Tom urma să-i telefoneze imediat după încheierea conversației cu mine. Probabil că a primit deja apelul respectiv. Ai avut probleme aseară – sau azi de dimineață, când ai ieșit pe plajă?

– Probleme? repetă ea cuvântul îngândurată. Cum putea explica multiplele sensuri ale cuvântului „probleme"? Nu, el s-a comportat destul de bine. La urma urmei, dacă holbatul era obiceiul lui, asta îl privea. Dar mai trebuia să afle câteva lucruri de la Michael. În primul rând, care a fost cauza acestei neînțelegeri? întrebă ea.

Chiar și prin paraziții aceia, detectă aerul spășit al lui Michael.

– Ah, Tom a crezut că știe ce face.

– Cum? strigă ea nevenindu-i să-și creadă urechilor când își dădu seama că nu era vorba de

o încurcătură. Ce vrei să spui? Prietenul tău mi-a făcut asta în mod intenționat?

– Haide, Arielle, încercă fratele său s-o tempereze. Nu ai de-a face cu un monstru.

– Tu nu eşti aici ca să ştii cum stau lucrurile, Michael. Acum spune-mi mai exact ce a făcut „amicul" tău.

Michael amuți, lăsând paraziții să umple tăcerea, întrebându-se cât de mult va îndrăzni să mărturisească. În cele din urmă, dragostea şi respectul față de sora sa îl făcură să-i dezvăluie adevărul:

– El crede că tu ai fi foarte potrivită pentru Christopher.

– *Potrivită* pentru Christopher? țipă Arielle, dezgustată. Şi cu mine cum rămâne? Cu vacanța mea – pentru care am plătit o sumă frumuşică, aş adăuga eu? Potrivită pentrru Christopher? Şi cum de ştie amicul tău Tom atât de multe despre mine? Gândul acesta o făcu să tresară; indirect, îl acuza pe fratele ei de conspirație în cadrul acestui complot.

– El e un bun prieten de-al meu, scumpo. Ți-am spus asta. Nu poți să mă dojeneşti fiindcă le povestesc amicilor mei despre propria mea familie. Dar nu-ți face griji. Vacanța ta o să se desfăşoare în cele mai bune condiții, acum că s-au clarificat lucrurile. Din clipa în care Tom îl va informa pe Chris că ai dreptul să te afli acolo, individul va trebui să te lase în pace. Tom şi-a

cerut mii de scuze pentru toată povestea asta. El a crezut cu sinceritate că tu vei reprezenta o schimbare potrivită pentru Christopher. Ei doi sunt foarte buni prieteni. Tom era foarte afectat din cauza prietenului său.

Brusc totul i se părea cât se poate de normal. Cum putea Arielle, fiind de bună-credință, să îl contrazică în continuare, acum că fusese asigurată că nu va mai fi deranjată de acum încolo? Însă îi stârnise curozitatea.

– El credea că aș fi o schimbare potrivită pentru tipul acesta, hmm? Ce voia să spună cu asta, Mike?

– Mă bucur că întrebi, râse fratele ei ușor, având în vedere faptul că m-am chinuit să scot de la Tom cât mai multe informații în privința lui Howe. În ciuda imaginii sale, nu acceptă imixtiuni în viața sa privată. Tom s-a codit să-mi spună prea multe despre el.

– În concluzie, ce ai aflat? întrebă ea nerăbdătoare, mustrându-se în același timp pentru interesul pe care-l manifesta.

– El nu a fost niciodată însurat, cu toate că are treizeci și opt de ani. A avut mai multe relații serioase de-a lungul anilor, dar niciuna nu s-a finalizat. Ultimii ani au fost foarte grei pentru el. În pofida succesului său profesional, a devenit și mai singuratic – dorindu-și, prin urmare, să-și petreacă iarna, izolat, acolo, pe insulă. Așa s-ar explica furia lui când te-a văzut pe plajă. Omul a devenit extrem de introvertit, din câte spune Tom.

Ştii, Arielle – el făcu o pauză, inspirând adânc, înainte de a da glas speranţei pe care o nutrea –, *ai putea* fi foarte potrivită pentru el.

Arielle era deopotrivă uimită şi furioasă. Se simţi străbătută de un fior, gândindu-se la jocul pe care cei doi bărbaţi – Tom, pe care nu-l cunoştea, şi însuşi fratele ei, care ar fi trebuit să manifeste faţă de ea mai multă consideraţie –, se părea că-l puseseră la cale. Îşi reaminti un alt joc, ce avusese loc cu multă vreme în urmă, şi se strădui să-şi reprime valul de greaţă care o cuprinse instantaneu. Îşi impuse să-şi păstreze calmul şi să-şi asculte fratele până la capăt. Dacă tot avea să fie un pion, atunci nu strica să afle câte ceva despre cal.

– Nu văd de ce ar avea nevoie de cineva. Care e problema lui, după părerea lui Tom? Orice urmă de tremur al vocii ei fu acoperit de paraziţii de pe fir.

– El a fost înconjurat de femeile cu care lucrează, dintre care majoritatea sunt lacome şi ambiţioase. Tom a simţit că tu ai fi cu totul altfel.

– Şi de unde o fi aflat el asta? întrebă ea pe un ton sfidător, întrebându-se cât de multe îi povestise Michael celuilalt bărbat despre ea.

Fratele ei păru nepăsător în faţa tonului ei acuzator.

– El mă cunoaşte, surioară, şi probabil că şi-a imaginat că tu eşti, fie şi parţial, la fel de... principială, să spunem? Din nou, ecourile trecu-

tului răzbătură în prezent. Arielle încercă din răsputeri să-şi domolească tremurul care pusese stăpânire pe ea. Oricum ar fi, tu ai o înfăţişare unică. Ţi-am spus întotdeauna că...

– De unde ştie Tom cum *arăt* eu? ţipă ea înfuriată.

Michael încercă s-o liniştească:

– El a venit de multe ori la mine la birou, Arielle. Fotografia ta e aşezată chiar acolo, pe comodă, lângă fotografia lui Judy şi a fetelor.

Preţ de o clipă, ea se strădui să-şi amintească care era fotografia aceea. În cele din urmă scoase un oftat de uşurare. Era o fotografie inclusă în broşura sa, pe care o folosea pentru promovare. Din fericire, fusese făcută recent, de un alt fotograf, un bun prieten şi în acelaşi timp un talentat tehnician. Era, dacă îndrăznea să admită acest lucru faţă de sine, una extrem de flatantă, deşi n-avea nimic comun cu genul de femeie pe care o fotografia de obicei Christopher Howe.

Din vocea ei răzbătu o undă de sarcasm.

– Ei bine, el ştie, cel puţin, că nu semăn cu femeia cu care e obişnuit Christopher Howe... Ea tăcu, ţinându-şi respiraţia, în momentul în care îşi dădu seama ce spusese. Ea *nu* era una din femeile lui Christopher Howe! Şi nici nu va fi vreodată! Bărbatul acela era încăpăţânat, egoist, crud şi de asemenea arogant, agresiv. Nu, Arielle Pasteur nu avea să aibă niciodată de-a face cu un asemenea om – în măsura în care va putea să împiedice lucrul acesta!

3

Posibilitatea era una, iar inevitabilul cu totul altceva. Având în vedere dimensiunile mici ale St. Maarten-ului, nu se putea să nu dea peste omul acesta la un moment dat, fără a mai lua în calcul proximitatea vilelor lor şi fâşia de plajă pe care o împărţeau. După discuţia telefonică cu Michael, Arielle hotărî că nu avea decât o singură soluţie. Nu-şi putea petrece vacanţa privind peste umăr. Nu avea de gând să-şi modifice planurile şi să se întristeze din pricina prezenţei lui Christopher Howe. Mai degrabă o să-şi continue viaţa ca şi cum înfruntarea aceea neplăcută de pe plajă nu ar fi avut loc, ca şi cum nu ar fi existat acel contact vizual în micuţul restaurant.

Cu toate că prima ei zi petrecută în întregime în St. Maarten se scursese fără niciun incident, cu câteva incursiuni făcute cu maşina, o revenire pe plajă la orele serii pentru a înota, o cină la un restaurant indonezian fără pretenţii şi o seară dedicată lecturii, la lumina veiozei de deasupra sofalei, era permanent conştientă de posibilitatea unei confruntări. Cu toate că nu-şi propusese acest

lucru, cercetase cu atenție chipurile trecătorilor din Philipsburg, fețele celor prezenți în piața în care-și achiziționase alimentele, ca și pe clienții de la mesele aflate împrejurul ei în restaurantul acela dosnic în care mâncase. Deși Christopher Howe nu se zărea pe nicăieri, el se afla peste tot în mintea ei, iritând-o prin absență la fel de mult cum o enervase prezența lui impunătoare.

Inevitabilul se produse în după-amiaza zilei următoare. După ce își petrecu dimineața la plajă, apoi studiindu-și fotografiile, ea se urcă repede în mașină, îndreptându-se spre Philipsburg pentru a cumpăra ilustrate; spera să găsească un loc liniștit unde să scrie câteva rânduri, precum și un oficiu poștal. Descoperi un loc de parcare imediat ce intră în oraș, apoi o porni la plimbare. Străzile orașului erau la fel de fascinante ziua ca și noaptea. Localnicii, în afara celor care se aflau întâmplător în vreun magazin se întâlneau arareori. În schimb, populația din centrul orașului era formată, în primul rând, din turiști asemenea ei. În afară de limba engleză, urechea ei surprinse conversații în limbile franceză și germană, în timp ce se mișca încet prin gupurile de oameni care erau prezente în diverse magazine. În cele din urmă, reveni în stradă, ținând în mână ilustratele pe care le cumpărase între timp. Își simțea gâtul uscat. Pe partea de vizavi a străzii, la câteva uși distanță, se afla o cafenea micuță, din care tocmai plecau o mare parte dintre cei care luaseră prânzul, părând

să fie locul ideal pentru ceea ce dorea ea. Peste numai câteva clipe, era așezată la o masă situată la umbră, într-o curte în care aerul circula în voie, cu stiloul în mână, așteptând să fie servită cu un pahar de apă minerală cu lămâie.

Scoase ilustratele viu colorate pe care le cumpărase pentru părinții ei, pentru Michael și familia lui, pentru mătușa ei favorită care era de fapt unica, o doamnă plină de viață ce se apropia de nouăzeci de ani, și, bineînțeles pentru Sean, probabil cel mai bun prieten pe care îl avea.

„Dragă Sean", scrise ea: „mă gândesc la tine, cum ai rămas acolo, înconjurat de zăpadă, în vreme ce eu stau lungită pe nisip, încălzindu-mă la soare, într-o ambianță plăcută. E minunat aici. Vila e așa cum am sperat, ba chiar peste așteptări." Urma să-i dea detalii suplimentare la întoarcerea în Rockport. „M-aș bucura dacă ai fi și tu aici, pentru a petrece alături de mine ultima parte a vacanței." Într-adevăr, avându-l pe Sean ca protector, nu s-ar mai fi gândit deloc la Christopher Howe. „Bănuiesc că ieri-dimineață ai ajuns întreg acasă. Ce fac plantele mele? Am primit vreo scrisoare interesantă?" Sean se oferise cu generozitate să-i ude plantele în lipsa ei, să preia corespondența și să aibă grijă de casă; iar ea era pregătită deja să-i accepte oferta. „Știi unde mă găsești dacă se va abate asupra ta inspirația și vrei să mi-o împărtășești. Între timp, voi fi cu gândul alături de tine. Cu drag, Arielle."

– Scrisori de dragoste? O voce profundă o smulse din starea de concentrare făcând-o să se îndrepte de spate. Ca şi în seara precedentă, el avea o înfăţişare destul de civilizată, purtând o pereche de pantaloni strâmţi şi o cămaşă de culoare albastră, descheiată la gât. Cauciucul moale al pantofilor amortizase zgomotul paşilor lui în timp ce se apropia de ea. În clipa aceea, ea se luptă să-şi ascundă surpriza şi încordarea bruscă pe care o provocase apariţia lui, dregându-şi glasul, în căutarea acelor cuvinte care exprimau cel mai bine indiferenţa.

Pentru început, cea mai potrivită părea a fi o ridicare din umeri.

– Cum preferi. Să-l lăsăm să interpreteze lucrurile după bunul său plac, dacă tot era atât de impertinent, încât îşi permitea să citească peste umărul ei. Luându-şi privirea de la ochelarii lui de soare pe care şi-i ţinea aplecaţi deasupra ei, ea reciti scrisoarea, apoi aşeză cartea poştală, cu faţa în sus, în teanc, ignorând prezenţa nepoftită. Tremurul lăuntric era însă mai greu de ignorat.

– Cine e Sean?

Starea ei de agitaţie se amplifică datorită indiscreţiei lui. Aceasta ceda locul indignării când el rămase aplecat deasupra ei, aşteptând să primească un răspuns. Oricum, ea nu avea decât un singur răspuns pentru el. Deşi paharul ei cu apă minerală era pe jumătate plin, ea împinse scaunul, ca şi cum ar fi intenţionat să plece. Mâna lui o opri, fără s-o bruscheze.

– Nu ţi-ai terminat băutura, observă el cu calm, făcându-i semn chelnerul să mai aducă un pahar, pentru ca în clipa următoare să se instaleze pe scaunul din faţa ei. Luată prin surprindere, Arielle se holbă pur şi simplu la el, fără să ia în seamă amalgamul de emoţii care scânteiau în ochii ei albaştri.

Era necăjită fiindcă el îi stricase acea după-amiază încântătoare. Ba mai mult, o intriga prezenţa aceluiaşi bărbat care o avertizase să stea cât mai departe de *el*. Habar nu avea cum să-l înfrunte pe omul acesta enigmatic. Şi îi era teamă, atât de ea însăşi, cât şi de el. În cele din urmă, nu făcu nimic altceva decât să ridice paiul în dreptul buzelor, sorbindu-şi băutura, în vreme ce-şi îndreptă privirea spre zona din jurul curţii. Dacă Christopher avea ceva de spus, probabil nişte scuze, cugetă ea, înghiţind cu greu, atunci nu-l va împiedica să le prezinte!

După toate aparenţele, aşa stăteau lucrurile. Dar mai întâi, el îşi scoase ochelarii de soare, ecranul său de protecţie întunecat împotriva emoţiilor. Gestul o dezarmă. Dacă aceştia ar fi rămas la locul lor, poate că Arielle ar fi reuşit să-i ofere un răspuns indiferent. Dar în aceste condiţii, ea nu mai avea nicio şansă. Pentru că profunzimile întunecate ale ochilor lui licăriră în direcţia ei, atrăgând-o cu puterea unui magnet.

În clipa în care îşi întoarse capul, îi văzu chipul într-o altă lumină. Exista acolo o blândeţe

nouă care modifica imperceptibil trăsăturile lui aspre, o receptivitate pe care n-o remarcase nici în avion şi nici pe plajă. Gura lui avea o linie dură; ochii erau pătrunzători, dar nu exprimau niciun fel de furie, răceală sau dispreţ. Puterea pe care o emana era fascinantă, exercitând asupra ei un efect magic, până în clipa în care sosirea chelnerului rupse vraja. Ruşinată, îşi feri privirea, plecându-şi ochii asupra paharului din faţa sa. Era mult mai uşor, cugetă ea surprinsă, să-şi amintească de aroganţa şi de vulgaritatea atitudinii lui anterioare, când atenţia nu-i fusese atrasă de chipul său.

– Te simţi bine în St. Maarten? întrebă el, rupând tăcerea care părea să fi durat o veşnicie. Vocea lui era egală şi joasă, cu inflexiuni melodioase.

Bunele maniere o împiedicară pe Arielle să ignore pur şi simplu întrebarea, care părea să pecetluiască un armistiţiu.

– Foarte bine. Chiar şi în propriile ei urechi, răspunsul sună sec. Hotărâtă, îşi îndreptă privirea spre şalupa cu pânze care-şi făcu apariţia la orizont.

Ochii lui îi urmăriră privirea preţ de o clipă, pentru a reveni apoi asupra ei, studiind-o.

– Te-ai bronzat frumos, o complimentă el, confirmând ceea ce-i spusese oglinda înainte de a ieşi din casă. Totuşi motivaţia lui o tulbură. Complimente, flatare, ea se putea descurca şi fără

ele. Era preferabilă o simplă scuză. Atitudinea lui îi dădea de înțeles că discutase cu Tom Kendrick; de ce nu spunea asta, pur și simplu? Sau considera că nu era de demnitatea unui bărbat să-și ceară scuze, să admită că greșise?

Probabil că zâmbetul său îi trădase gândurile; nu știa cu certitudine. La început nu fusese sigură dacă nu cumva își imaginase acele vorbe, atât de mult semănau cu gândurile ei. Cu toate astea ciuli urechile.

– Ieri am vorbit cu Tom Kendrick. Se pare că amândoi am fost victimele umorului său oarecum deplasat. Sorbi din băutură, așteptând ca ea să-și întoarcă privirea spre el, fiindcă intuia în mod straniu că ea va face acest lucru. Îmi pare rău că te-am bruscat. Am tras o concluzie greșită.

Amintindu-și de cearta din acea după-amiază, ochii lui Arielle licăriră furioși.

– Cu siguranță! Dar izbucnirea ei fu de scurtă durată. Ceva din expresia lui îi certifica sinceritatea, calmând-o instantaneu. Nemulțumită fiindcă nu-și mai putea controla mimica, ea privi în jos. Întotdeauna ești atât de încăpățânat?

Ea știu că el rânjea chiar înainte să-și ridice capul.

– De obicei. Și de cele mai multe ori am dreptate. În cazul acesta, totuși, m-am înșelat. Accepți scuzele?

Simțea nevoia să stăruie asupra scuzelor care, acum câteva momente, însemnaseră atât de mult

pentru ea. Acum gîndul de a le accepta şi a-l cunoaşte mai bine pe bărbatul acesta o înspăimânta. Dar nu avea alternativă. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă. Cu toate că existase şi o urmă de aroganţă în privirea lui, el se scuzase totuşi. Să accepte?

– Da. Fusese aproape o şoaptă, iar timiditatea sa o surprinse până şi pe ea. *Aşa nu merge*, îşi zise ea, luându-şi privirea de la el, nemulţumită de sine.

Respirând uşurat după ce scăpase de această sarcină neplăcută, el continuă pe un ton mai relaxat:

– Vila e pe placul tău? Ai absolut tot ce-ţi trebuie?

– E perfectă! Fără să vrea, şi cu toate că nu se simţea în largul său, nu se putu abţine să-şi manifeste entuziasmul. O ador! O ai de multă vreme? El se relaxă şi mai mult, observând interesul ei. Era o reacţie în lanţ; de îndată ce fu răsplătită cu zâmbetul lui, ea însăşi se simţi absorbită de conversaţie – dincolo de încercările sale de a păstra o calmă şi rece indiferenţă.

– Am construit vila aceea acum cinci ani. Îmi doream un loc în care – el ezită înainte de a rosti cuvântul, neştiind dacă era cazul să dezvăluie mai mult decât ar fi putut afla ea din alte surse – să evadez. Vila cea mică – cea în care stai – a avut iniţial destinaţia de casă de oaspeţi, ca o anexă a primei locuinţe. Totuşi nu am folosit-o în acest scop. Şi aşa m-am decis s-o închiriez.

– Vii des aici?

El ezită din nou să răspundă, iar ea simți că el continua să aibă rezerve în privința ei. Cu toate acestea, ea nu rosti niciun cuvânt în așteptarea răspunsului lui. Atunci când veni, îl percepu ca pe o victorie nesemnificativă.

– Încerc să ajung aici de două, trei ori pe an. Cele mai potrivite sunt lunile de iarnă, atunci când acasă e frig.

– Dar călătorești mult, nu? îl iscodi ea. Observând încruntarea lui, Arielle fu mai explicită: *Fac* parte, oarecum, din branșă, domnule Howe.

– Chris.

Ea inspiră adânc, făcându-și curaj să-i rostească numele.

– Chris. Citesc reviste. În cea mai mare parte a anului probabil că filmezi în anumite locații.

– O parte mult prea mare.

Replica scurtă și mărturisirea lui implicită o luară prin surprindere. Iată-l pe unul dintre cei mai vestiți fotografi de modă din lume la ora actuală, un bărbat în locul căruia ar fi vrut să se afle sute de confrați, iar el dădea de înțeles că nu era totul atât de minunat cum ar fi putut părea la prima vedere. Ea se încruntă, contrariată. În clipa aceea, maxilarul lui se încordă. Fusese vorba de o scăpare pe care în mod evident o regreta. Probabil că amărăciunea nu reprezenta un aspect incompatibil cu imaginea lui publică, cugetă ea,

sarcastic. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu izbucnească în râs. Oare ce influență ar fi putut avea dezvăluirea lui asupra opiniei pe care și-o făcuse despre el, după ce văzuse de ce mojicie fusese capabil?

Tonul scăzut al vocii lui îi atrase din nou atenția.

– Tom îmi spunea că intenționezi să rămâi o lună întreagă.

Era o simplă manevră prin care încerca să abată conversația într-o direcție care nu avea legătură cu persoana lui. Ea îi detectase intențiile în timpul confruntării lor de pe plajă din prima zi. În momentul acesta decise să-i facă pe plac.

– Da. Se pare că nu merită să faci un drum atât de lung cu avionul pentru o perioadă mai scurtă. După ce te-ai străduit să faci toate aranjamentele acasă – știi tu, să redirecționezi corespondența și coletele poștale, după ce ți-ai anunțat clienții că vei fi plecată – îți poți permite un răsfăț. Ăsta ar fi unul din avantajele care derivă din faptul că am propria mea firmă. Se opri, își ținu respirația și își plecă privirea. Desigur, există și dezavantaje. Îmi cam fac griji pentru afacerea mea. Adică, mă gândesc la toți acei potențiali clienți care ar putea telefona...

– O să mai sune. Părea foarte încrezător și, oricât ar părea de ciudat, lucrul acesta îi aduse alinare. Dar știu la ce te referi, cu toate că situația mea e, într-un fel, diferită. Te simți de parcă

situația ți-ar scăpa de sub control. Şi pentru cei ca noi, cărora le place să dețină controlul... Vorbele lui fură rostite pe un ton tărăgănat, ceea ce o făcu să-şi înalțe din nou privirea. Era ca şi cum s-ar fi identificat cu teama ei, ca şi cum ar fi resimțit-o el însuşi. Deducția lui era corectă. Într-adevăr, ea dorea să țină permanent sub control atât propria persoană cât şi destinul său. Oare era şi el plămădit din acelaşi aluat, aşa cum îi dăduse de înțeles? În cazul acesta, ei doi aveau să se confrunte în repetate rânduri.

Dar, ceea ce simțea ea în clipa de față, privind în ochii lui întunecați, n-avea nimic comun cu o confruntare. Mai degrabă avea senzația că e hipnotizată, învăluită de farmecul lui. Era exact ceea ce simțise pe plajă, a două oară, în clipa în care înălțase privirea şi observase că el stătea pe marginea falezei şi o urmărea. În clipa de față, senzația pe care i-o provoca prezența lui era de-a dreptul electrizantă. Oftând prelung din cauza şocului pe care-l resimți, ea îşi întoarse privirea de la el. Cu toate că se menținea în limita bunelor maniere, bărbatul acesta i se părea întru câtva periculos. Luptându-se să-şi recâştige stăpânirea de sine, ea încercă să reziste în fața magnetismului său. Era mai uşor de zis decât de făcut.

– Povesteşte-mi despre munca ta, Arielle. Fotografiezi copii?

– Da. Tonul ei devenea calm atunci când discuta despre profesiunea sa. Am un mic studio în Rockport. Pe malul nordic al Massachusetts-ului.

– Am fost acolo, zise el cu o nonşalanţă care o impresionă neplăcut.

Arielle oftă, dându-şi seama cât de greu îi era să-şi păstreze calmul în prezenţa lui. El fie o vrăjea, fie o înspăimânta, fie o scotea din sărite. Oare nu exista şi o cale de mijloc?

– Lucrezi doar cu copiii?

– Da. Îmi place să lucrez cu ei.

– Spre deosebire de adulţi? Ridicând dintr-o sprânceană, el lansă provocarea, iar ea se văzu nevoită să se situeze din nou pe o poziţie defensivă.

– Da.

– Copiii reprezintă o ameninţare mai mică?

Ea înălţă bărbia, cu un aer sfidător.

– În cazul meu, da.

– Doar bărbaţii sunt cei care te sperie?

Ochii lui o priveau ţintă, sesizând încordarea de pe chipul ei. Aceasta ceda locul unui licăr de nedumerire, care dispăru însă imediat ce ea vorbi.

– Numai cei care mă ameninţă – aşa cum ai făcut tu.

– *Aşa am făcut?* De aceea strângi atât de tare pumnul în secunda asta?

Uimită, Arielle se uită la palma ei care se afla pe masă. Într-adevăr, îşi încordase degetele fără să-şi dea seama.

– Nu te-am invitat să iei loc alături de mine. Mă simţeam bine până să apari tu.

– Exact asta voiam să spun, răspunse el prompt. Scuză-mă dacă ţi-am provocat o stare de încordare. Te asigur că nu are de ce să-ţi fie teamă.

Vorbele lui, rostite pe un ton scăzut, o făcură să-şi ridice din nou capul. Dacă el şi-ar da seama cât de intimidată era, îşi zise ea, abătută. Dar bineînţeles că nu-i va mărturisi niciodată *lucrul acesta!* Se mulţumi să schiţeze un surâs forţat.

– Ţi-ai cerut scuze de două ori în aceeaşi zi. E un record? întrebă ea încet.

Bărbatul îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs care, în mod straniu, ei i se păru reconfortant.

– Cred că da. Poate că *mie* ar trebui să-mi fie teamă *de tine!* Ochii ce se întoarseră pentru a se oglindi într-ai ei erau blânzi şi strălucitori, sfredelind-o cu intensitatea unei pasiuni devoratoare. Ea simţi un nod în gât, ceea ce o nedumeri peste măsură.

– E timpul să plec. Trebuie să expediez aceste cărţi poştale, zise ea, vrând pur şi simplu să evadeze. Căutând în poşetă monedele cu care să achite sucul, Arielle se ridică în picioare.

– Aşteaptă.

Ordinul lui rostit în şoaptă îi paralizâ orice mişcare. În ochii ei se citea teama. El îi înfruntă privirea îngrozită cu o figură amuzată.

– Priveşte, îi ceru el încet, arătând spre peretele din spatele ei. Nedumerită, ea se întoarse, inspiră mai întâi adânc, apoi zâmbi. Acolo, pe

peretele aflat în spatele scaunului ei, se găsea o şopârlă micuţă, nu mai mare decât o palmă. De obicei ele se camuflează mult mai bine. Dar o să le întâlneşti la tot pasul pe insulă. Priveşte-o!

În vreme ce ea se uita la micuţa creatură, îl observă cu coada ochiului pe Chris care înconjură masa şi se postă în spatele ei, la un lat de palmă de părul ei. Ea îşi ţinu respiraţia, iritată de bubuitul puternic al inimii ei.

– Uite. Vocea lui se auzi foarte aproape de urechea ei, atrăgându-i atenţia asupra gâtului şopârlei care se transformase brusc într-un balon delicat de culoare galbenă. Ea privi vrăjită – la fel ca şi el – până ce balonul se dezumflă iar şopârla, ca şi cum ar fi fost satisfăcută de calitatea demonstraţiei sale, se târî de-a curmezişul peretelui, dispărând din câmpul lor vizual.

Arielle inspiră adânc.

– A fost nemaipomenit. Va trebui să fiu atentă la ele: ar fi grozav să le pot fotografiа!

Gura lui se afla în continuare supărător de aproape de urechea ei.

– La fel de inofensive, ca şi copiii, hmm?

În privirea încruntată pe care i-o aruncă în timp ce se îndepărtă în grabă – mult prea în grabă – se citea stânjeneala ei. Totuşi, în clipa în care Arielle părăsi restaurantul, ieşind în strada scăldată de razele soarelui, îi zări silueta întunecată alături de ea. Situaţia era bizară. Pe de-o parte, el o intimida, o făcea să-şi iasă din fire; pe de altă

parte, ca se temea să fie prea directă, cerându-i să o lase în pace.

– Cine e Sean?

Întrebarea o făcu să tresară, încetinindu-i ritmul paşilor, pe care ea se strădui să-l menţină constant şi vioi. Chris îşi potrivi pasul după al ei.

– Un sculptor, spuse ea în treacăt, privind în continuare drept înainte.

– Ooo! Locuieşte şi el în Rockport?

– Da. Atelierul lui e chiar alături de al meu.

– Ce comod!

Pentru prima oară de când părăsiseră restaurantul, ea înălţă privirea spre el. Era curios? Furios? Îşi bătea joc de ea? De astă dată ochelarii erau din nou la locul lor, iar ea nu avea cum să-i descifreze starea de spirit.

Oprindu-se asupra primului lucru care-i veni în minte pentru a nu mai discuta despre Sean, ea îl tachină la rândul său:

– Asta este deghizarea ta? Te cunosc mulţi din cei care locuiesc aici?

Fără a se simţi ofensat, el îi răspunse calm:

– Nu. Majoritatea celor care nu lucrează în branşă nu s-ar gândi să facă legătura. Tu ai fost o excepţie. În ciuda ochelarilor de soare şi a altor aspecte.

– Nu chiar; până nu am auzit numele, nu am fost sigură, preciză ea. În concluzie, chiar ţii la intimitatea ta?

– Da, răspunse el pe un ton hotărât. Forţa ce răzbătea dincolo de cuvintele lui reprezenta şi

pentru Arielle un nou avertisment. Ca atare, ea intră în alertă în secunda în care el o prinse de braţ, conducând-o pe o alee îngustă. Făcând ochii mari, ea încercă să se elibereze.

– Oficiul poştal...

Un val de stânjeneală îi înroşi uşor obrajii, apoi privirea ei se îndreptă spre clădirea din faţa lor, ca apoi să se fixeze din nou asupra chipului mulţumit de sine al bărbatului ce o domina cu statura sa. Cu un aer demn, ea îşi îndreptă umerii, îşi smulse braţul din mâna lui şi intră în clădire. Când ieşi din aceasta, peste câteva minute, Christopher o aştepta, cu braţele încrucişate peste piept, în timp ce stătea rezemat de un gard scund din lemn. Când o văzu, îşi îndreptă ţinuta.

– S-a rezolvat?

Ea dădu aprobator din cap. În timp ce Arielle se îndreptă spre maşină, el înaintă alături de ea.

– Unde ai parcat?

Ea împinse capul înainte pentru a indica un loc aflat la capătul străzii.

– Acolo. Chiar nu e nevoie să mă conduci până acolo, adăugă ea, stânjenită şi nesigură pe sine.

Ca şi cum ar fi sesizat acest ultim aspect, el se grăbi s-o liniştească:

– Oricum, şi eu mi-am lăsat maşina pe una din străduţele laterale din partea aceea. El o conduse cu un gest prevenitor printre turiştii care veneau din direcţia opusă.

– E o prostie că am venit în centru orașului cu două mașini, când ne întoarcem amândoi în același loc.

Din fericire, el nu mai tulbură liniștea acelei după-amiezi. Își potrivi pasul după al ei, până când ajunseră în dreptul mașinii ei. În clipa în care ea pescui cheile din geanta sa minusculă, el le luă ușor din mână; înainte ca ea să protesteze în vreun fel, descuie portiera mașinii, deschise geamul și îi întinse cheile, fluturându-le chiar deasupra palmei ei înainte de a le lăsa să cadă în căușul acesteia.

Urmă un moment straniu de ezitare. Ar fi trebuit să-i mulțumească? Pentru ce? Pentru prezență? El nu făcuse decât să tensioneze atmosfera unei după-amiezi de altfel liniștite. Pentru băutura ei răcoritoare? Ea fusese cea care o achitase. Pentru că o îndrumase către oficiul poștal? Ea nu-i solicitase ajutorul și în mod sigur ar fi descoperit și singură clădirea, ba chiar mai devreme, dacă nu și-ar fi concentrat atenția în altă direcție. Pentru politețea de care dăduse dovadă, conducând-o până la mașină?

Arborând un surâs, ea se relaxă, gândindu-se că va scăpa de el peste doar câteva minute.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, mă îndoiesc că m-aș fi putut descurca fără el. În ciuda tonului ei sarcastic, Chris zâmbi la rândul său.

– Cred că am meritat-o. Apoi avu o ezitare, ca și cum s-ar fi întrebat dacă era cazul să abordeze un subiect cu mult mai serios. Am fost iertat

pentru tot?

Privirea lui se oglindi într-a ei. Ce-ar fi putut să spună? Nefiind o fire ranchiunoasă, ea nu avea de gând să se abată de la normele sale de conduită.

– În cazul după-amiezii trecute, da. Era cât se poate de sinceră. Dar adevărul e că bărbatul acesta o tulbura profund. Şi de aceea simţea nevoia de a se sustrage influenţei pe care o exercita asupra sa. Uitându-se pieziş la maşină şi apoi din nou la el, ea se strecură în spatele volanului, permiţându-i în mod tacit să închidă portiera înainte de a porni motorul. Făcu un mare efort de voinţă pentru a nu întoarce privirea spre el, pentru a se concentra asupra traficului, pentru a-şi rezema cotul de geamul coborât cu o nonşalanţă ce contrasta violent cu de agitaţia ei interioară De-abia când ajunse pe aleea ce ducea spre casă, inspiră adânc, relaxându-se.

Cele douăzeci de minute cât dură drumul până la vilă abia dacă fură de-ajuns pentru a-şi pune în ordine gândurile. Astăzi observase o faţetă mai blândă a firii lui Christopher Howe. Fusese, admise ea cu nehotărâre, de-a dreptul impresionată. Dincolo de farmecul lui personal şi de încrederea în sine, care era o parte intrinsecă a firii lui, remarcase cu plăcere comportamentul lui civilizat. În clipa aceea, ea reflectă la toate acele întrebări pe care ar fi vrut să i le adreseze – referitoare la munca lui, la planurile pe care le avea în perioada şederii în St. Maarten, la statutul său de vedetă.

Mormăind nemulţumită, se opri. Asta ar fi

făcut orice fan. Oare nu repetase el însuşi, enervat, că doreşte să-i fie respectată intimitatea? Nu, curiozitatea ei era de înţeles, dar ar fi mult mai bine să nu se lase dominată de ea. De fapt, în acele clipe, ea fusese preocupată de cu totul altceva – cum ar fi forţa de atracţie exercitată de persoana lui. Nu-şi putea explica acest lucru, din moment ce în ultimii cinci ani ea avusese de-a face cu destui bărbaţi, fără a resimţi emoţia, tensiunea, valul de frică pe care i le inspira Christopher. Ce avea el oare atât de diferit?

Nu reuşea să dea un răspuns la această întrebare. Şi asta o înspăimânta. Acum, putea presupune că el avea s-o lase în pace? Sau trebuia să privească în continuare peste umăr, temându-se că-şi va face apariţia în orice moment? Dar de ce frică? Întrebarea o obseda în vreme ce se apropia de vilă, cotind pe alee. *De ce frică?*

În clipa în care opri motorul, îşi dădu seama. El era viril şi chipeş. Reprezenta întruchiparea senzualităţii. Era nespus de atrăgător, da, chiar şi pentru ea.

De asta îi era teamă. Furios sau pasional, Christopher Howe constituia o ameninţare pentru liniştea ei. Trebuia să se teamă atât de aroganţa, cât şi de şarmul lui. Poate că ar fi mai bine să-l evite în continuare, deşi îngropaseră securea războiului. Da, asta trebuia să facă, îşi spuse ea. Dar oare Chris va fi de acord?

În după-amiaza asta, ea nu-i solicitase şi nici

nu se arătase încântată de compania lui şi, cu toate acestea, el şi-o autoimpusese până în secunda în care se hotărâse s-o lase să plece. Oare ce avea de gând? Această nouă întrebare prinse contur în mintea ei în momentul în care ieşi din maşină şi traversă curtea, aşezându-se pe zidul scund din piatră ce dădea spre mare. Ce dorise de la ea în după-amiaza aceasta? Nimic mai mult decât şansa de a-şi cere scuze? Posibil, dar nu plauzibil. Pe chipul lui deslușise o anume blândeţe, ce devenise cât se poate de evidentă în clipa în care îşi scosese ochelarii de soare. Regreta în mod sincer propria izbucnire? Poate că se temea ca nu cumva ea să povestească anumitor persoane despre atitudinea lui nepoliticoasă, acestea putând să-i facă rău, într-o bună zi. Se îndoia însă de asta. Christopher Howe nu părea genul de om care să-şi facă griji în privinţa mass-medici. Nu-l interesau aceste lucruri. Atunci de ce căuta compania ei?

Preţ de o clipă, ea cântări provocarea pe care i-o lansase în ziua aceea, pe plajă. El jurase că nu va fugi din calea ei. Oare asta era motivaţia lui în clipa de faţă? Încerca să-i dovedească, atâta vreme cât ea locuia în vila lui, că putea să o manipuleze după bunul lui plac? O privise ca pe un potenţial membru al anturajului său puţin numeros?

Clocotind de furie, îşi izbi cu putere palma de roca pe care se aşezase. Aşa ceva nu o să se întâmple! Nu atâta vreme cât ea va rămâne ea însăşi. Nu atâta vreme cât ea îşi va aminti câtă

suferință îndurase pentru a o transforma pe Arielle Pasteur într-o ființă independentă, într-un artist care impunea respect, într-o femeie cu principii.

Cu un aer hotărât, porni agale spre treptele din lemn. Era mare păcat că lucrurile trebuiau să decurgă în felul acesta. Prezența lui fusese destul de agreabilă în după-amiaza aceasta, în ciuda câtorva inconveniente. El putea fi, cugetă ea, o companie încântătoare. Dar una periculoasă, extrem de periculoasă.

Ce voise să spună atunci când afirmase că fusese plecat prea multă vreme? se întrebă ea. Reflectă la spusele lui. Dacă stătea bine şi se gândea, nu cuvintele o impresionaseră, ci tonul pe care le rostise. Existase acolo o amărăciune pe care ea nu o înțelesese. Nici acum nu o înțelegea. Nu era mulțumit de munca lui? De viața lui?

Cercetă valurile din fața ei, coborând câteva trepte şi aşezându-se, cu spatele sprijinit de suportul din lemn. Ceva de pe plajă îi atrase atenția – un prosop, decise ea. Instinctiv, se uită spre apă şi descoperi rapid ceea ce căuta. Un cap negru care plutea deasupra valurilor. Probabil că el se dusese pe plajă imediat ce se întorsese acasă, după venirea ei. În timp ce privea din locul ei retras, el se ridică în mijlocul valurilor adânci, înaintând încet spre țărm. Strălucind ud în lumina soarelui, trupul lui părea statuar. De la distanță, nu putea percepe detaliile, atenția ei concentrându-se asupra siluetei, a poziției, a mersului. Un animal, aşa-l

considerase odată. Comparația i se părea cât se poate de sugestivă. Înainta pe nisip cu un pas sprinten și grațios, emanând totuși virilitate. Semăna cu un jaguar, zvelt, musculos și puternic. Văzându-l, simți un tremur interior, pe care nu și-l putea explica așa cum nu putea să-și ia ochii de la silueta lui. El se aplecă să ia prosopul, ridicându-se și ștergându-și fața, umerii și toracele. Imaginându-și încordarea mușchilor lui în timp ce făcea aceste mișcări, ea își ținu respirația, apucând strâns cu ambele mâini suportul din lemn din spatele ei.

Apoi, ca și cum i-ar fi simțit prezența, el ridică privirea, zărind-o. Nu o slăbi nicio clipă din ochi, rămânând nemișcat preț de câteva secunde, apoi continuă să-și șteargă trupul cu prosopul. Arielle simți cum pulsul i se accelerează, tremurul acela persistând în forul său lăuntric. Pentru o clipă, în care inima încetă să-i bată, crezu că el va urca treptele pentru a veni la ea. În secunda aceea scurtă, el făcuse o promisiune. Ea își dădu seama de asta ca și cum el ar fi gravat-o în piatră înainte de a o depune la ușa ei. Urma să aibă loc o nouă întâlnire. Oh, da. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta.

Ea nu se așteptase ca aceasta să aibă loc atât de curând. După o noapte neobișnuit de agitată, se îndreptă spre plajă mai devreme ca de obicei, sperând că soarele va înlătura încordarea din

muşchii ei. Îşi întinsese deja prosopul pe nisip şi tocmai se pregătea să se aşeze în secunda în care el se apropie.

– Bună dimineaţa, Arielle! Zâmbetul lui era strălucitor. Nu încăpea nicio îndoială că dormise bine. Dar la urma urmei, îşi spuse ea necăjită, în viaţa lui nu apăruse nicio schimbare, nu-i aşa? Numai ea era cea care descoperise un tumult de senzaţii înăuntrul ei, nereuşind să priceapă semnificaţia niciuneia dintre ele.

Ea îi adresă un „Bună" nepăsător şi totuşi rigid, punându-şi palmele deasupra ochilor, pentru a-l privi cum se aşeza pe nisip, aproape de ea. În primul moment intră în panică, neştiind ce să facă. Pe de-o parte, ar fi vrut să fugă, pe de altă parte trebuia să stea pe loc. O parte a fiinţei ei s-ar fi îndreptat spre ocean pentru a înota; cealaltă parte se simţea în siguranţă acolo, întinsă pe prosop. Materialul subţire al costumului ei acoperea totul şi nimic. Agitându-se la gândul că se expunea în felul acela, ar fi vrut să-şi înfăşoare prosopul în jurul trupului, ca pe un sari, dacă nu ar fi existat acel soare dogoritor şi absurditatea unui asemenea gest. Unde dispăruse autocontrolul ei? se întrebă în timp ce-şi impuse să rămână nemişcată pe prosop.

– Cum ai dormit? întrebă el relaxat.

– Bine, minţi ea cu neruşinare.

– Astăzi ai coborât devreme. De obicei, eu

mă întorc în casă şi termin micul dejun până la sosirea ta pe plajă.

Întinzându-se pe spate, cu ochii închişi şi cu braţele pe lângă corp, ea încercă să-şi închipuie că persoana care stătea alături de ea nu era Christopher Howe, ci altcineva.

– M-ai spionat.

– Nu mai mult decât ai făcut-o tu.

Îşi ridică rapid capul şi îşi flutură genele negre.

– Ieri eram aici înainte să te observ pe tine, se justifică ea. Dacă tu crezi într-adevăr că eu stăteam acolo aşteptând...

– Nu te ambala, scumpa mea.

– Nu-mi spune aşa! strigă ea furioasă, albastrul ochilor ei scânteind din pricina enervării. Chris nu avea de unde să ştie că frustrarea ei se datora în principal nemulţumirii faţă de sine.

– Arielle, zise el încet, vocea lui profundă contrastând izbitor cu tonul ei ridicat. Nu am vrut să-ţi fac rău. Linişteşte-te. N-o să-ţi fac niciun rău.

Îşi simţea gâtul atât de încordat încât nu fu în stare să-i dea vreun răspuns. Îngrozită de propria ei reacţie, închise ochii, întinzându-se din nou pe spate, şi îşi puse un braţ pe frunte. Dar îşi îndreptă privirea spre el imediat ce Chris începu să vorbească.

– De ce te-ai enervat acum câteva momente?

Privirea lui întunecată se concentră asupra chipului ei. Nu pot să cred că eşti atât de suspicioasă... tot timpul. Eu îţi provoc o asemenea stare?

Ea izbucni în râs şi-i spuse pe un ton sarcastic:

– Nu te împăuna cu asta.

– Nu mă împăunez. Privirea aceea hăituită, faptul că te uiţi cu coada ochiului... niciodată nu m-aş mândri că sunt în stare să provoc o asemenea reacţie. Dacă am făcut ceva care te-a ofensat, aş vrea să ştiu.

Cu o mişcare uşoară, ea se ridică în şezut şi îşi îndreptă faţa spre mare.

– Nu e nimic. Probabil că nu sunt o... persoană matinală. Cu toate că o invocase în mod spontan, părea a fi o scuză la fel de bună ca oricare alta.

– Înţeleg. Chiar înţelegea? Vedea el oare dincolo de vălul stăpânirii ei de sine, unul fragil în cel mai bun caz? În cazul acesta, ai putea să-mi faci o favoare? întrebă el cu blândeţe. La auzul tonului lui catifelat, ea întoarse capul. Ochii ei îi adresară în tăcere întrebarea. Îmi împrumuţi şi mie puţină loţiune pentru bronzat?

Relaxându-se brusc, ea surâse, se aplecă, apucă sticla din plastic şi i-o oferi. Apoi se lungi din nou pe prosop. Dacă îşi închipuise cumva că depăşise un mare obstacol, atunci se înşelase. Stând cu ochii închişi, avea senzaţia că auzul ei se ascuţise şi mai mult. Sunetele creară o imagine cel puţin la fel de vie, ca cea pe care i-ar fi oferit-o

privirea ei. Se auzi şuieratul sticlei în timp ce el storcea loţiunea dinăuntru, sunetul provocat de atingerea pielii de piele, despărţite doar de stratul de cremă. Cu ochii minţii, ea îi vizualiză toracele şi braţele în vreme ce el şi le ungea tacticos, muşchii care se unduiau sub palma lui mare şi bărbătească. Urmară apoi picioarele, lungi şi puternice, acoperite cu un păr aspru şi des. Acum, dacă ar fi fost *ea* aceea care l-ar fi uns cu loţiune...

– Cred că am să fac o baie, zise ea brusc, cu o voce mai gâtuită ca de obicei. Valurile disperării o duseră la marginea apei şi apoi înăuntrul ei. În vreme ce era învăluită de valurile reci, se simţi prea puţin eliberată de arşiţa lăuntrică. Răsucindu-se, se scufundă din nou, observând că Chris se întinsese cât era de lung pe nisip. Oarecum răcorită, reveni alături de el.

Dar era departe de a fi relaxată. Fu din nou conştientă de sensibilitatea sa auditivă indusă de prezenţa lui. Acum era vorba despre respiraţia lui regulată, în contrast cu suflul ei rapid, acesta fiind, din fericire, atribuit faptului că înotase. Sesiză o mişcare pe nisip, lângă ea, dar nu îndrăzni să se mişte. Când vocea aceea profundă se auzi aproape de urechea ei, femeia tresări.

– Arielle?

El stătea pe burtă, cu faţa foarte aproape de a ei. Veselia dansa în privirea lui, contrastând cu tonul lui nevinovat.

– Mă ungi pe spate?

Era atât de surprinsă încât nu reuşi să scoată un sunet. Ca să-i ungă spatele cu cremă, trebuia să-l atingă. Să-i atingă pielea. Să-i atingă muşchii. Să le simtă forţa. Ca şi cum ar fi fost hipnotizată pentru a i se supune, se ridică, trase adânc aer în piept, apoi apucă sticla pe care el o întindea spre ea.

Era exact aşa cum îşi imaginase ea că ar fi. Mâna ei alunecă de-a lungul formelor spatelui său, întinzând încet loţiunea albă peste suprafaţa uşor bronzată, executând mişcări circulare deasupra proeminenţei muşchilor, retrăgându-se apoi spre extremităţile netede ale coloanei vertebrale şi apoi coborând spre talie. Îngenunche deasupra lui, ca şi cum ar fi fost maseuza lui particulară. Ca şi cum i-ar fi apreciat talentul de maseuză, el îşi ţinea ochii închişi, iar pe chipul lui, pe care acum îl putea zări doar din profil, apăru o expresie satisfăcută.

La un moment dat, crema aceea albicioasă fu absorbită de pielea lui, cu toate că mâinile ei continuară masajul, conduse de propria lor voinţă. Sub degetele sale se simţea, într-adevăr, puterea şi elasticitatea. Dar era ceva mai mult de atât. Acolo se afla un bărbat, care respira şi vibra, pielea lui transmiţând nişte curenţi electrici în degetele şi în trupul ei. După ce se lăsă, în cele din urmă, pe călcâie, repunând din nou palmele pe pielea lui fierbinte, ea îşi presă propriile braţe pentru ca ele să poată absorbi excesul de cremă, deşi nu era

cazul. În ipostaza aceea vulnerabilă, cu ochii larg deschişi, o surprinse Chris când se răsuci spre ea.

Urmară câteva clipe lungi de tăcere. Chris o studie de aproape, surprins de umbra aceea de durere care se aşternuse pe chipul ei. Când el se orientă cu faţa spre ea, nu fu în stare să se mişte, hipnotizată de privirea lui blândă, paralizată de surescitarea pe care o simţea în prezenţa lui. Cu mişcări lente, el îşi duse braţul în dreptul feţei ei, degetele lui lungi aranjându-i părul în spatele urechii, ca apoi să se întoarcă, pentru a-i mângâia obrazul. Când degetul lui mare urmări conturul buzelor ei, acestea se deschiseră, răspunzând instinctiv cererii lui.

Şoapta lui, „Arielle", fu tot ce auzi înainte ca el să-şi lipească buzele de ale ei cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă ea îşi dorea cu adevărat atingerea lor. El nu-şi dădea seama că ea nu avea altă soluţie. O forţă nouă pusese stăpânire pe ea. Asaltul brutal al trecutului fu dat imediat uitării. Exista doar clipa aceea şi senzaţia delicioasă de greutate provocată de atingerea buzelor lor. Tremurul pe care-l conştientizase ceva mai devreme erupse spre suprafaţă. Timide la început, buzele ei se mişcară deasupra buzelor lui, tatonându-le fermitatea. Întrebarea fusese adresată şi primise răspuns fără a mai fi nevoie de cuvinte. Când el o sărută din nou, ea se simţi străbătută de un fior de plăcere.

Cu blândeţe, dar insistent, el o explora

delectându-se cu ceea ce-i oferea ea. Iar ea făcu același lucru, urmându-i indicațiile, într-un ritual pe care nu-l mai experimentase până atunci. Palmele ei urcară pe gâtul lui, înconjurându-i rotunjimea fermă, mângâind claia neagră de păr de la ceafă. Brațele lui formară un cerc de fier în jurul siluetei ei, lipind-o de el. Costumul ei ud îi scotea în evidență sânii ale căror rotunjimi împungeau materialul acestuia.

– Oh, Arielle! exclamă el cu respirația întretăiată. Tu zăpăcești mințile unui bărbat. Tonul lui răgușit era încă o dovadă a surescitării sale. Cât despre Arielle, ea nu se simțea în stare să vorbească. Își ținea ochii închiși, încercând să capteze senzația, savurând-o la nesfârșit. Brațele ei se prinseră de umerii lui lați, iar el o răsuci, lungind-o pe nisip. Se retrase apoi pentru a doua oară ceva mai departe de ea.

Privirea lui tandră o electriză, urmând o traiectorie sinuoasă peste curbele trupului ei, pentru ca apoi să revină în dreptul ochilor ei. În momentul în care o sărută din nou, mâinile lui îi explorară umerii, talia, șoldurile pentru ca în cele din urmă să poposească în dreptul sânilor. Ea oftă cu buzele lipite de ale lui, vrăjită de puterea narcotică a pasiunii. Când degetele lui descoperiră sfârcurile tari, pe care le mângâiară cu și mai multă ardoare, ea se arcui involuntar.

– Nu, Chris..., murmură ea aproape de buzele lui. Nu face asta... Era, pur și simplu, prea mult, prea repede, prea electrizant. O speria. Mâna ei îi

împinse toracele, dar el o apucă strâns, o ridică în dreptul buzelor, sărutând-o tandru.

– N-am să-ți fac rău, Arielle. Mai stai puțin cu mine. Era ca și cum mintea ei s-ar fi evaporat brusc, spulberată de sinceritatea rugăminții lui. Ea nu se împotrivi în clipa în care el îi eliberă mâna, coborând-o din nou pe a lui între sânii ei, mângâindu-i ușor, în vreme ce-i susținea privirea. Ochii lui continuară s-o îmblânzească, iar degetele lui alunecară de-a lungul trupului ei, provocându-i o surescitare și mai puternică ce o făcu să se unduiască și să geamă. Dar când buzele coborâră pe gâtul și pe pieptul ei, atingând apoi partea dezgolită a sânilor ei, în vreme ce el trăgea în jos materialul fin al costumului, femeia se împotrivi. Frica instinctivă crupse, materializându-se într-un strigăt ascuțit.

– Nuuuuuuuuu!

Ochii ei erau umezi și umbriți de groază în secunda în care ea îi deschise pentru a-l privi.

Profund tulburat, el o privi atent, surprins de reacția ei.

– Ce e? întrebă el încruntându-se ușor.

– Nu pot, șopti ea, mișcând ușor capul dintr-o parte în alta. Eu... pur și simplu... nu pot. Șoapta ei abia dacă putea fi auzită.

Preț de câteva momente fără sfârșit nu făcu nicio mișcare. Apoi, înjurând abia auzit, o eliberă din strânsoare, se răsuci într-o parte și se ridică în picioare, luând-o la fugă spre apa mării. Când reveni pe plajă, Arielle nu mai era acolo.

4

Arielle găsi un colţ întunecat al sufrageriei, şi se cuibări într-unul dintre fotolii. Strângându-şi genunchii la piept în căutarea unei poziţii confortabile, încercă să analizeze evenimentele petrecute pe plajă. Plaja... Ce ironie! Se înfruntaseră din nou în spaţiul acela. El o sărutase în prima zi, iar cruzimea lui reverberase înăuntrul ei. Dar astăzi sărutul lui nu fusese nicidecum plin de cruzime; i se păruse tandru şi divin.

La început îl urâse, în schimb se simţise transportată de plăcere. Dar lucrurile nu erau atât de simple. Sărutul lui de azi îi provocase un extaz incredibil, pe valurile căruia ea plutise atât de sus, încât se îngrozise. Oare trecutul avea s-o hăituiască totdeauna? Cu toate că se temuse de îndrăzneala palmelor lui pricepute, ea fusese curioasă. Plăcerea pe care o cunoscuse azi era una cu totul nouă pentru ea. Oare cât de departe ar fi fost în stare să meargă?

La cei douăzeci şi şapte de ani ai ei, nu era o femeie inocentă. Cu toate că avusese parte de un singur contact sexual, iar atunci plăcerea şi

satisfacția fuseseră excluse, ea știa la ce să se aștepte din punct de vedere fizic, biologic. Dar a ști ține de tehnică; a simți înseamnă cu totul altceva. Indiferent de mulțimea cunoștințelor tehnice, acestea nu ar fi avut cum s-o pregătească pentru ceea ce simțise astăzi – o frenezie absurdă, un extaz care îi biciuise simțurile.

Inspirând adânc, își îndreptă gândurile în altă direcție. Era vorba de o provocare. El procedase astfel ca să o provoace. Ieșise victorios în secunda în care ea răspunsese la mângâierile lui. Atunci de ce o lăsase atât de ușor să-i scape? Părea a fi lipsă de caracter – asta dacă nu cumva îl judeca greșit. Dar cum putea ști care era adevărul? Cum putea să se lămurească în privința caracterului lui fără a-l pune într-o lumină proastă pe al său?

Era o dilemă pe care trebuia să o rezolve. În secunda în care un ciocănit puternic în ușă o făcu se tresară, se uită instinctiv la ceas. Unsprezece și treizeci de minute – oare cine să fi venit în vizită?

Probabil că era Chris. O privire fugară aruncată pe fereastra care dădea spre intrare îi confirmă temerea. Ochii ei se plimbară de-a lungul încăperii, privind apoi spre dormitor, în căutarea unui loc în care să se ascundă, înainte de a-și reprima această pornire. La urma urmei, era o persoană adultă. Ascunzându-se, nu rezolva absolut nimic.

Înainte de a ceda tentației de a se răzgândi, deschise ușa larg. Într-un moment de panică, ochii

ei se îndreptară spre chipul lui tulburat. El purta o pereche de pantaloni uzați, niște mocasini cu găuri și un tricou șifonat pe care inscripția „Fotograful e omul la care te repezi" părea cât se poate de potrivită.

– Pot să intru? Vocea lui era profundă și distantă. După ce ea dădu aprobator din cap, el păși în încăpere, ducându-se în colțul opus al acesteia și întorcându-se apoi cu fața spre ea. Aș vrea să stau de vorbă cu tine, Arielle. Ea închisese ușa, rezemându-se apoi de tocul lat al acesteia. Văzând că nu rostește un cuvânt, el o privi intens, apoi continuă pe un ton ceva mai blând: Te simți bine?

Ea încuviință înainte de a-și da seama că era îmbrăcată doar într-un capot de prosop, lung până la genunchi, pe care-l îmbrăcase după ce-și scosese costumul ud, ceva mai devreme.

– Nu sunt îmbrăcată potrivit, murmură ea, simțindu-se dezgolită, în ciuda capotului care-i acoperea corpul. Cu un gest nervos, legă capetele cordonului dureros de strâns.

Poate că într-o altă împrejurare, Chris ar fi făcut câteva completări sugestive. În clipa aceea, însă, nu avea chef de glume.

– Așa e perfect, o aprobă el, uitându-se o clipă spre capot, pentru ca ulterior să-și țintească privirea asupra chipului ei surprinzător de palid.

Bărbatul se uită o secundă în altă parte, arătând spre canapea.

– Nu vrei să iei loc? întrebă el pe un ton calm. Când ea nu răspunse, el continuă: Aş vrea să stăm de vorbă. Ia loc, te rog.

De data asta era vorba de un ordin, adresat pe un ton blând, dar ferm. Plecând de lângă uşă după ce mimase încrederea în sine, ea se îndreptă spre fotoliul din colţ, unde stătuse ceva mai devreme. Înconjurată de pereţi atât în partea stângă, cât şi în cea dreaptă, se simţea mult mai în siguranţă. Chiar dacă Chris observase tertipul ei, el nu-l luă în seamă. Cu mâinile în şolduri, el o privi din colţul opus al camerei, păstrând distanţa. Arielle avea o figură înspăimântată.

– E evident că te sperie ceva. Despre ce e vorba? o întrebă el.

Înghiţind în sec, ea se cuibări şi mai adânc în fotoliu. Acesta nu era genul de discuţie pe care se aşteptase vreodată să o aibă cu Chris, mai ales după acea primă după-amiază petrecută pe plajă. Cum ar putea să-i răspundă?

Din vocea lui răzbătea acelaşi îndemn categoric, dar blând, în clipa în care vorbi din nou:

– Aş vrea să-mi spui ce te frământă. Dar ea continuă să păstreze tăcerea. Arielle? o atenţionă el, uitându-se fix în ochii ei până când ea îşi plecă privirea.

Şoapta ei fu rostită din adâncul inimii.

– N-are nicio legătură cu tine.

– La naiba! explodă el. Cum poți să-mi spui asta? Parcă ai fi un iepure speriat, stând acolo ascunsă într-un colț. Nici măcar nu te uiți la mine.

Acceptându-i provocarea, ea ridică privirea spre el, arborând o mină nepăsătoare.

– Mă uit la tine, zise ea încet, în vreme ce el își recăpăta stăpânirea de sine.

– De ce te-am speriat?

– Ce mai contează?

– Pentru mine contează, Arielle, te rog să mă crezi.

O motivație stranie o îndemnă să continue:

– Dar de ce? Când am apărut prima dată pe plaja *ta*, ai fost furios. Voiai să plec imediat. Atunci nu erai atât de îngrijorat pentru starea mea de spirit...

– Mi-am cerut deja scuze, mormăi el.

– Ah, e adevărat, dar asta nu explică interesul tău actual.

Un surâs neașteptat îi îmblânzi chipul încruntat.

– Iar tu schimbi subiectul. Foarte inteligent, dar eu sunt cel care a adresat primul întrebarea. Ce te sperie atât de tare?

Aproape fără să-și dea seama, ea încercase să evite întrebarea lui. Cu siguranță nu putea să-i ofere un răspuns onest – nici acum, dar nici altă dată, fiindcă umilința ar fi fost mult prea mare, așa că ea își lăsă capul în piept fără să scoată un cuvânt, jucându-se absentă cu cordonul capotului.

– Spune-mi, Arielle!!

Ea clătină încet din cap.

– Îmi pare rău, şopti ea, privind în continuare în jos.

Îl auzi îndreptându-se spre uşă.

– Atunci va trebui să presupun că am avut dreptate încă de la început, zise el îmbufnat. Nu poţi fi sinceră cu mine, fiindcă ai avea senzaţia că ţi se forţează mâna, nu-i aşa? Motivele pentru care ai venit aici n-au fost atât de nobile, nu-i aşa? Arielle se ghemui în fotoliu, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dar el nu terminase. Eşti o actriţă desăvârşită. Mai trebuie să te fotografiez! Dar ce importanţă are? Conştiinţa începe să te supere? Sau te-ai îngrozit, pur şi simplu, gândindu-te la ce-ţi voi face atunci când voi descoperi adevărul? Toate sunteţi la fel...

– Nu! ţipă ea, apăsându-şi palmele peste urechi şi sărind din fotoliu. Furioasă, îl atacă la rândul ei. Eşti nebun! Habar nu ai ce vorbeşti. Chiar dacă eşti un artist strălucit, în relaţie cu oamenii, te comporţi ca o broască râioasă. Din partea mea, n-ai decât să... Amuţi, observând rânjetul larg care-i lumina chipul.

– N-am decât să... ce?

Ea uită într-o clipă ce voia să-i spună.

– Ce e aşa de amuzant? Încruntându-se, făcu un pas înapoi; în furia ei, se apropiase de el mai mult decât ar fi considerat înţelept în alte circumstanţe. În clipa aceea, ochii ei albaştri erau

întunecați, tulburi. Își vârî adânc palmele în buzunarele laterale ale capotului, așteptând un răspuns.

– Tu, Arielle. Cu siguranță am reușit să te enervez cu întrebarea aceea, nu? Nu, adăugă el repede, ridicând palma pentru a o împiedica să riposteze, nu te răți din nou. Ca și cum în clipa aceea ar fi fost pierdut în propriile gânduri, el se răsuci pe călcâie și o porni cu pași mari spre fereastră. Momentul respectiv îi oferi lui Arielle ocazia de a-și recăpăta stăpânirea de sine. O curiozitate nemărginită o determină să revină la subiectul anterior.

– De ce contează pentru tine, Chris? întrebă ea cu blândețe, conștientă de vulnerabilitatea lui momentană pe care o sugera poziția sa, cu capul mult aplecat. Ca și cum s-ar fi dezmeticit pe neașteptate, el își îndreptă poziția și se răsuci pe călcâie.

– Poate am decis că mi-ar plăcea să am pe cineva alături ori de câte ori aș veni aici.

Hotărâse el? se întrebă ea, fierbând de mânie. S-ar putea ca *el* să-și dorească puțină companie? Asta semăna mai mult cu „hai imediat la petrecerea lui Chris". Dar înainte ca Arielle să protesteze, el se apropie din nou de ea.

– Totul a ieșit pe dos. Îmi pare rău... ah, am greșit din nou. Surâsul lui topi furia pe care i-o declanșaseră vorbele rostite mai devreme. Uite ce e, hai să mergem să mâncăm ceva. Probabil că nu ai mâncat nimic toate ziua. Am dreptate?

Ea dădu aprobator din cap.

– Perfect. Există un local plăcut ceva mai departe, în Grande Case. Ai fost deja în direcția aceea?

Părul ei mătăsos și negru străluci în clipa în care ea clătină din cap. Deocamdată, toate explorările o duseseră spre Philipsburg, în partea de sud-est a vilei. Nu ajunsese încă în nord.

– Grozav! De ce nu te duci să te îmbraci...

– Chiar nu ar trebui, îl întrerupse ea, conștientă de posibilele necazuri pe care le-ar fi avut în preajma lui. Am... am atât de mult de lucru...

– Și tocmai te pregăteai să te apuci de treabă? El ridică o sprânceană, provocând-o să-și reprime starea de inerție; privirea lui se îndreptă spre fotoliul în care ea petrecuse ultimele două ore, pentru ca apoi să se oprească asupra chipului ei.

– N-am chef.

– Arielle, oftă el, aranjându-și șuvițele de păr căzute pe frunte. Te mențiii pe poziție chiar dacă îți promit că n-am să te ating? M-ai respins azi o dată și niciunui bărbat nu-i face plăcere să fie pus într-o asemenea situație. Aș fi bucuros să-ți promit acest lucru dacă asta te liniștește. În regulă?

Surprinsă de noua întorsătură a situației, ea se uită atent la trăsăturile lui rigide.

– Vorbesc serios, zise el cu convingere. Nu o să pun mâna pe tine. Vezi tu, chiar îmi doresc să am pe cineva alături. Ultima parte a frazei, care sună aproape ca o rugă, o determină să-și revizuiască atitudinea.

– Mă duc să mă schimb, îl informă ea, răsucindu-se pe călcâie pentru a o porni spre dormitor. Ce-ar trebui să port?

– Ce vrei tu, numai să nu fie ceva provocator, zise el chicotind. Nu cred că aş putea rezista!

Fără a mai adăuga nimic, ea se retrase spre dormitor. Un surâs uşor îi îmblânzi trăsăturile în timp ce căuta prin garderoba sa destul de modestă. Cămaşa roz şi perechea ei de blugi uzaţi erau deja în mâinile ei în clipa în care îşi aminti ultimele lui cuvinte. Pentru prima dată în viaţă, avea într-adevăr puterea de a atrage un bărbat. Iar faptul că acel bărbat era unul experimentat precum Christopher Howe i se părea tulburător. Era un gând nou, cu care nu se putea obişnui atât de repede. Totuşi nu stătu pe gânduri când veni vorba să fie mai atentă în privinţa vestimentaţiei. Aşadar, îşi rulă de trei ori mânecile bluzei, până ce acestea se poziţionară corect, şi, deşi se machia doar la ocazii speciale, în momentul de faţă îşi coloră cu grijă obrajii, îşi dădu cu puţin rimel pe genele deja negre, şi se rujă discret. Una peste alta, concluzionă ea, privindu-se pentru ultima dată în oglindă, arăta mult mai bine decât acum câteva minute.

După toate aparenţele, Chris era de aceeaşi părere, căci o privi lung în momentul în care ieşi din dormitor.

– Ar mai fi ceva, zise el, fără a-şi lua ochii de la ea. Dacă va trebui să-mi ţin mâinile cât mai

departe de tine, va trebui să-mi promiți că o să te relaxezi și o să rămâi... așa cum ești acum. Ea se îmbujoră ușor, însă el continuă: Nu vreau să sari asupra mea în mașină sau la restaurant. Dacă fac ceva care nu-ți este pe plac, atunci spune-mi. De acord?

În acel moment, ea surâse vinovat fără să-și dea seama cât de feminină, vulnerabilă și atrăgătoare era. Întrebările și cererile lui îi captaseră atenția.

– De acord.

– Bravo. Acum, să mergem. Le-am spus că vom ajunge acolo înainte de ora douăsprezece jumătate. Cred că am întârziat puțin.

– „Le-ai" spus? repetă ea, în timp ce trecu dincolo de ușa de la intrare înaintea lui, ca apoi să se întoarcă și să-l privească lung.

Chris schiță un surâs drăgălaș.

– Am telefonat de la mine de acasă și am făcut rezervările. Nu că ar fi fost neapărat nevoie de ele. Dar există acolo o masă aparte care e așezată cu fața spre ocean, pe care voiam să o rezerv. O să-ți placă la nebunie locul acela.

– Știai că voi veni?

Cu un licăr amuzat în ochi, el o prinse de cot pentru a o conduce spre locul din dreapta al automobilului, retrăgându-și imediat mâna pentru a-i dovedi că promisiunea sa fusese sinceră.

– Mi-am zis că o să te manipulez eu cumva. O să fie foarte plăcut – dificil, dar plăcut.

Fără să ia în seamă înțepătura lui, ea se strecură pe scaunul micuțului automobil închiriat, ca și al ei. După ce Chris se urcă la volan, ea își întoarse capul pentru a-l putea privi.

– Credem că o să ai o mașină din State, adusă cu vaporul.

El se mărgini să zâmbească larg și indulgent.

– Anonimatul pe care ți-l conferă aceste cutiuțe este cu mult mai plăcut. Funcționează; asta e tot ce contează.

Și ea era de aceeași părere, dar fu surprinsă să descopere că el gândea astfel. Având în vedere imaginea lui de playboy de renume mondial, s-ar fi așteptat la o mașină mai sofisticată, la un Jaguar, bunăoară. În timp ce o cotiră pe șoseaua principală, ea se întrebă ce îi mai rezerva soarta. Avusese destule surprize într-o singură zi, cea de față constând în faptul că se simțea relaxată în această mașină, alături de Christopher Howe. N-ar fi crezut niciodată una ca asta, dar el reușise să o calmeze. După toate aparențele, fusese sincer cu ea. Dacă el era de fapt un bărbat prefăcut, atunci ea n-avea nicio scăpare. Dar ceva în forul său lăuntric îi spunea că nu era cazul. Abil, poate, manipulator, poate, dar nu prefăcut.

În timp ce mașina urcă pufăind ca o locomotivă coasta denivelată a dealului, îndreptându-se spre Grande Case, Chris îi atrase atenția asupra unui marcaj.

– Acesta este frontiera oficială dintre regiunea olandeză și cea franceză, explică el, făcând un

semn spre marcajul care confirma acest fapt. Acesta e cel mai mic teritoriu din lume în care două naţiuni conviețuiesc în armonie. Ştiai lucrul acesta? Părea entuziasmat ca un copil în clipa în care întoarse privirea spre ea.

– Uh-huh. Arielle zâmbi la rândul său. Ea citise despre insulă înainte de a sosi aici, dar exaltarea lui o încântă, având darul s-o liniştească şi mai mult.

– Legenda spune că atunci când a venit vremea să se decidă care va fi partea olandeză şi care va reveni francezilor, un olandez şi un francez s-au aşezat spate în spate într-un loc anume, pornind-o apoi de-a lungul insulei pentru a-şi marca teritoriul. În timp ce vorbea, abordă cu uşurinţă o curbă, pentru a urca pe o pantă a şoselei, şi în clipa aceea în faţa lor se aşternu o privelişte magnifică a insulei. Francezul a mers mai departe îmboldit de vinul produs de conaţionalii săi. Olandezul, pretind ei, a înaintat mai încet din cauza ginului produs chiar în ţara de origine. El privi într-o parte, observând surâsul de pe chipul ei. Ştiai?

Arielle nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, văzând expresia de dezamăgire profundă care se întipărise pe chipul lui.

– Am citit povestea, dar tu ai reuşit să-i insufli mai multă viaţă, îl consolă ea.

Pe deplin satisfăcut, Chris îşi continuă relatarea.

– Regiunea olandeză s-a dovedit, ulterior, cea mai valoroasă.

– Nu ştiam lucrul acesta, interveni ea, îndemnându-l să-şi depene mai departe povestea.

El se conformă arborând o mină gravă:

– Francezii au plajele lor frumoase şi un lanţ diversificat de restaurante, care au apărut imediat după ce şi-au dezvoltat regiunea, dar olandezii au salina.

– Salina?

– O s-o vizităm altă dată; se află pe drumul care duce spre Philipsburg. Exploatarea sării a reprezentat o vreme cea mai importantă industrie a insulei, înainte ca ei să se orienteze spre turism. Nişte porţi uriaşe erau lăsate deschise pentru ca apa mării să pătrundă în bazinul de sare, apoi se închideau, urmând ca soarele să desăvârşească lucrarea. După ce toată apa se evapora, sarea putea fi adunată în cutii pentru a fi exportată.

– Foarte interesant, zise ea, plimbându-şi privirea deasupra întregului ţinut în timp ce coborau spre Marigot, în drumul lor spre Grande Case. Şi ambele regiuni au convieţuit în armonie?

– Totală.

În clipa următoare se lăsară absorbiţi de propriile gânduri. Cu toate astea, tăcerea lor le ţinea companie; când ajunseră la destinaţie, Arielle continua să fie relaxată.

Cina se desfăşură exact aşa cum îi promisese Chris. Micuţul restaurant francez nu-şi dezminţea renumele nici în privinţa atmosferei, nici a meniului. Arielle comandă pui, Chris optă pentru

peşte, dar imediat după sosirea platourilor îşi împărţiră mâncarea frăţeşte. Vinul era rece şi răcoritor, favorizând orientarea conversaţiei către copilărie şi trecutul familiilor lor. Povestea ei, care nu cuprindea nicio referire la înfăţişarea ei şi la suferinţa pe care i-o provocase aceasta, fu cât se poate de agreabilă, ea vorbind despre părinţii ei, despre fratele său, despre înţelegerea şi unitatea din familie, despre frumuseţea casei lor din Longmeadow.

Trecutul lui Chris fusese complet diferit. El se născuse la New York, fiind ultimul dintr-un şir de cinci copii, după cum se exprimase el. Tatăl lui era un muzician sărac, care rămăsese adesea fără slujbă, un violonist ale cărui vise fuseseră spulberate de o artrită ce-l transformase într-un invalid. Încă de la o vârstă fragedă, fiecare copil fusese nevoit să muncească, pentru a asigura mijloacele de trai ale familiei, căci tatăl lor nu mai avea posibilitatea să câştige vreun ban.

– Părinţii tăi sunt încă în viaţă? întrebă ea încet.

– Mama locuieşte împreună cu una dintre surorile mele. Tata a murit înainte ca eu să fiu în stare să fac ceva care să-i fie de un real folos. Maxilarul lui încordat îi trăda frustrarea. Ce-i drept, nu se puteau face prea multe, chiar şi în zilele noastre, în privinţa bolii lui. Dar până şi aerul acesta călduţ, zise el ridicând privirea spre cerul albastru şi limpede care se întindea deasupra apei, ar fi putut să-i aducă puţină alinare.

Arielle păstră tăcerea câteva clipe înainte de a-i pune alte întrebări. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le afle pentru a-l înțelege mai bine pe bărbatul din fața sa.

– Îi vezi des pe surorile și pe frații tăi?

El ridică din umeri, încruntându-se.

– Nu atât de des cât mi-ar plăcea. Munca îmi răpește foarte mult timp. În vacanțe – cum e aceasta – simt nevoia să evadez.

– Ai mulți nepoți? Era aproape sigură ce răspuns va primi la întrebarea ei. Cu toate că fratele ei le dăruise părinților săi trei nepoți, ea aproape că renunțase la ideea de a-i călca pe urme. Cu toate acestea, se întrebă...

– Sunt, la ora actuală, dacă am socotit corect, doisprezece – șapte băieți și cinci fete.

– Care au probabil multe fotografii, adăugă ea, zâmbindu-i la rândul său.

El o privi lung.

– De fapt, nu au. Domeniul meu e moda. Avem nevoie de un fotograf pentru copii.

Arielle nu știa cum să interpreteze sugestia lui. Uimită în primul moment, ea încercă să soluționeze problema.

– Sunt convinsă că faci fotografii familiei tale. Ce părere are familia despre cariera ta?

Terminându-și vinul, el se rezemă de spătarul scaunului.

– N-are prea multe păreri. Am rămas același puști pe care l-au iubit dintotdeauna.

Ea dădu aprobator din cap.

– Te cred. Când el își întoarse privirea spre ea, Arielle avu senzația că se cunoșteau de-o veșnicie. Complet dezinhibată, ea remarcă: Seara asta a fost minunată, Chris. Îți mulțumesc.

El o învălui cu privirea sa întunecată.

– Hai, draga mea, să mergem, sugeră el cu blândețe, pregătindu-se să-i tragă scaunul. Ținând seama de atmosfera plăcută care domnea acum între ei doi, ea nu avu nicio obiecție. În clipa aceea, gestul lui nu i se părea ofensator; era, mai degrabă, un soi de mângâiere, care o calma mai mult decât ar fi făcut-o mâna lui dacă i-ar fi strâns-o pe a ei, i-ar fi cuprins talia subțire ori s-ar fi odihnit ușor pe umerii ei. Dar ea îi smulsese promisiunea că nu va comite niciunul din aceste gesturi, iar el se purta de-a dreptul impecabil.

Drumul înapoi fu mai lent și chiar mai reconfortant decât cel anterior, dacă se putea spune așa. Din când în când, Chris se oprea pe marginea șoselei, pentru a admira împreună insula ce clocotea de viață. După părerea lui Arielle, scenele de pe marginea șoselei erau cu mult mai încântătoare. Vaci, capre, cocoși – toate mergeau libere pe pavajul plin de gropi, de pe marginea drumului. Localnicii înaintau în grupuri de câte trei sau patru, mergând în șir indian ori de câte ori un automobil se ivea în depărtare. Drumurile erau mărginite de verdeață, aceasta fiind mai bogată în spațiile mai

puțin înalte. Clădirile, puțin numeroase și aflate la o distanță apreciabilă una de alta, erau scunde și părăginite, fiind ascunse de vegetație. Cum soarele se înălța mult deasupra capetelor lor, strălucind cu putere, priveliștea nu era dezolantă. Toate acestea accentuau impresia de splendoare și simplitate provincială.

– Te gândești la același lucru ca și mine? îi întrerupse meditația vocea profundă a lui Chris. Speriată, ea se uită în jur, apoi îi urmări privirea spre marginea șoselei, acolo unde se afla un grup de copii. Surâsul îi înflori pe buze, în vreme ce-l privea nedumerită.

El opri automobilul pentru a le permite copiilor să traverseze, apoi își reluă drumul.

– Trebuie să vezi ceva.

În scurt timp, mașina străbătu micul centru al Marigot-ului, capitala franceză a insulei.

– Aici e un loc de parcare la fel de bun ca oricare altul. Restul drumului îl putem parcurge pe jos. Nu ai nimic împotrivă, nu-i așa?

– Sigur că nu, îl asigură ea. Puțină mișcare e bine-venită. Ca să scapi de kilogramele în plus și de toate... Încruntându-se, ea se întoarse, privind înainte. Nu mai folosise de foarte multă vreme fraza aceea care o făcea să se înfioare. Oricum, își putea permite să se *îngrașe* un kilogram-două. Clătinând din cap, coborî din mașină înainte ca Chris să se apropie pentru a-i deschide portiera.

În timp ce-şi potrivi paşii cu ai lui, Arielle îşi alungă din minte toate acele gânduri legate de „scăparea ei". El nu-i adresase niciun fel de întrebare referitoare la acest subiect; poate că nici nu băgase de seamă.

Înaintau unul lângă altul. Centrul oraşului era diferit faţă de cel al Philipsburg-ului. În vreme ce acesta din urmă era compus din două străzi lungi şi paralele, Front Street şi Back Street, Marigot-ul avea mai multe străduţe întortocheate. Din fericire, Chris cunoştea drumul.

Înaintând spre ceea ce părea a fi strada principală, având în vedere lungimea şi lăţimea ei, trecură pe lângă o farmacie, pe lângă secţia de poliţie şi pe lângă un încântător restaurant. Apoi Arielle descoperi ce anume dorea Chris să-i arate. Curtea şcolii – un spaţiu mare, mărginit pe trei părţi de clădiri monotone cu faţade de ciment, iar pe cea de a patra de nişte bare din fier printre care priviră ei în acel moment. Dincolo de ele zăriră mai mulţi copii de vârste diferite, atât albi cât şi negri, care se jucau, împărţiţi în grupuleţe.

– Ahhhh, aparatul meu foto, murmură Arielle, rezemându-se de barele de fier şi privindu-i pe copiii aflaţi acolo. Nu se aşteptase să-i vadă pe copii la şcoală în perioada vacanţei. Prezenţa lui Chris alături de ea era cât se poate de reconfortantă. Copiii vorbeau în limba franceză, dar jocurile lor s-ar fi putut desfăşura în orice spaţiu de joacă, în orice ţară – şotron, coarda, leapşa, careul.

Chris îşi luă mâna de pe umărul ei, dând semnalul de plecare.

– O să venim altă dată... cu aparatele foto, o asigură el în timp ce o conduse la maşină. În scurtă vreme el parcă maşina în faţa vilei ei, aducând-o acasă.

– Îţi mulţumesc, Chris, îi spuse ea încet, înfrânându-şi entuziasmul stârnit de ceea ce fusese cel mai luminos moment al vacanţei ei.

Răspunsul lui fu la fel de simplu:

– Eu *îţi* mulţumesc, Arielle. Apoi plecase, fără a mai pomeni de promisiunea pe care i-o făcuse lângă curtea şcolii.

În zilele care urmară întâlnirile lor avură loc în principal pe plajă, unde se puteau bucura în voie de soare, mare şi nisip. Arielle era mulţumită de atitudinea reţinută a lui Chris. El nu o atinsese deloc, cu excepţia unor strângeri de cot ocazionale, pentru a o ajuta să escaladeze stâncile din jurul plajei, în căutarea scoicilor pe care Arielle urma să le fotografieze.

– De ce nu cumperi un aparat foto cu obiectiv macro care se potriveşte fotografiilor de genul acesta? o întrebă el într-una din după-amiezi, în vreme ce ea se străduia să înşurubeze cele trei straturi ale filtrelor cu închidere superioară pe care se hotărâse să le folosească.

Ea îşi scutură părul castaniu cu reflexe aurii împrăştiindu-l deasupra bretelelor fine ale costumului său de baie.

– Acestea sunt mai simple şi mai puţin costisitoare. Dacă ai fotografia toată viaţa scoici, asta ar putea justifica costul unui aparat cu obiectiv macro, dar copiii mei nu au nevoie decât de unul de 105 mm pe care-l am în vilă. Ea se mişcă sprintenă în interiorul şi în jurul grupului de scoici multicolore pe care se chinuise să le aranjeze în nisip, la baza unei roci vulcanice închisă la culoare. Lumina nu cade cum trebuie, spuse ea, pentru sine, dându-se mai în spate ca să poată privi aranjamentul dintr-un alt unghi.

Chris se duse lângă ea.

– Aşteaptă o secundă. Din numai câţiva paşi, ajunse la locul unde îşi întinseseră prosoapele. Când reveni, avea asupra lui tricoul alb pe care la sosire îl aruncase nepăsător pe nisip. Întinzându-l cu îndemânare de-a lungul uneia dintre coapse în timp ce îngenunchea, se aşeză în aşa fel încât tricoul să capteze razele de soare, pe care le îndreptă spre locul ce trebuia să fie luminat.

– E perfect! Arielle se aplecă entuziasmată, gândindu-se cât de obtuză fusese atunci când se limitase la studioul acela curat de la ea de-acasă unde-i fotografia pe copii, când un obiect atât de simplu cum era acel tricou putea să înlocuiască cu succes reflectorul ei greoi, alb cu argintiu. Eşti foarte ingenios, îl complimentă ea, simţindu-se tentată să-l chestioneze în legătură cu munca lui, despre care nu prea voia să discute. De câte ori ea abordase tangenţial problema, el îi dăduse

răspunsuri cât se poate de succinte, pentru ca apoi să schimbe subiectul. În cazul de față, el o îndemnă să treacă la acțiune.

– Dacă nu te grăbești, va trebui să apelezi la propriile resurse. Piciorul meu e pe punctul să cedeze. Simt nevoia să fac o baie.

Fiindcă nu se putea dispensa de sprijinul lui, ea se apucă de treabă, fotografiind scoicile din toate unghiurile posibile. După ce terminară, reveniră pe plaja nisipoasă, ea pentru a se așeza pe prosop, iar el pentru a se cufunda în apa învolburată.

În timp ce el înota, Arielle se gândi la evoluția relației lor în ultimele zile. Descoperi că îl plăcea pe Christopher Howe, bărbatul a cărui aroganță și furie o speriaseră atunci când sosise în St. Maarten. Avea încredere în el, în asigurările pe care i le dăduse în dimineața precedentă, când se aflau în vilă, de a nu se atinge de ea – cel puțin nu în felul *acela*. În clipa aceea, în timp ce el plutea cu dezinvoltură printre valuri, ea tânjea după atingerea lui. Data trecută fusese atât de frumos; acum, când frica de el era ținută în frâu de promisiunea pe care i-o făcuse, aproape că-și dorea ca el s-o atingă iarăși. Dar asta ar fi însemnat încălcarea promisiunii – și era posibil să treacă prin chinuri și mai mari. Pentru că ea nu fusese niciodată în stare să dea uitării durerea și umilința acelei nopți petrecute în compania lui Peter Stoddard. Aceasta se gravase în creierul ei,

revenind în pofida extazului pe care un bărbat îl putea provoca unei femei. Puterea de convingere a lui Chris depăşise cu mult toate aceste lucruri – dar până la un punct. În momentul în care îl atinsese, groaza trecutului revenise. Oare nu putea să aibă încredere totală în niciun bărbat? Chris era acum prietenul ei şi, ca atare, putea avea încredere în el. Dar dacă ar fi fost vorba de ceva mai mult...

– Arielle! strigă el în secunda aceea de la distanţă, stând în apă până la piept şi făcându-i semn să i se alăture. Vino! E minunat!

Cheful de joacă fu mai puternic decât ezitările pe care le-ar fi avut în alte condiţii. Dintr-un salt, ea fu în picioare, alergând spre mare, cu părul fluturând, zâmbind spre apa care se învârtea în jurul gleznelor, apoi al genunchilor şi al coapselor ei. Inspirând adânc, ea se aruncă în valuri, înotând distanţa scurtă care o despărţea de Chris, ca apoi să iasă la suprafaţă alături de el.

– E nemaipomenit, bolborosi ea, plutind înapoi şi trimiţând spre el un val de apă sărată. El opri piciorul care-l ataca, încercuindu-l cu mâna lui puternică, aruncând-o în sus şi apoi scufundând-o pe jumătate înainte să-i dea drumul. Când ea ieşi iar la suprafaţă, amândoi aveau chipurile surâzătoare. Aproape că m-am simţit precum un delfin. Plin de graţie. Dar numai în apă, adăugă ea râzând, înotând spre ţărm, pentru a evita privirea lui întrebătoare. Dar dacă sperase

cumva că de data asta avea să scape de el, atunci se înşela. Înotând cu putere, el ajunse într-o clipă alături de ea.

– Eu nu aş spune asta, Arielle. Eşti o persoană foarte graţioasă şi pe teren solid. Dar tu nu crezi asta, nu-i aşa? El era în mod evident buimăcit de lipsa de încredere în sine pe care o vădea ea.

Speriată de licărul pe care îl zări în privirea lui, ea se îndreptă spre ţărm. În clipa în care degetele lui se strânseră iar în jurul gleznei ei, ea se lăsă pradă jocului, mulţumită că el nu permisese ca refuzul ei de a discuta pe tema respectivă să le afecteze comunicarea.

Încă o vreme, valurile îi încercuiră, umflându-se încet în jurul lor, ca apoi să scadă în timp ce ei înotau spre larg. Era un exerciţiu revigorant, acest joc de-a şoarecele şi pisica la care ei se dedau, comparabil ca efort cu stilul de înot pe care Arielle îl practica acasă. În cele din urmă, nemaiputând să respire, ea îl lăsă pe Chris s-o prindă.

– Am obosit, gâfâi ea, agăţându-se de umerii lui în căutare de sprijin, rezemându-se de braţul care-i încercui talia. M-ai stors de puteri!

– Asta era ideea, se împăună el, respiraţia lui fiind surprinzător de calmă, după acea hârjoneală în apă. Dacă eşti epuizată, n-o să te mai lupţi cu mine.

În clipa în care ea se uită în ochii lui, spiritul ludic se transformă în cu totul altceva. Ea îşi ţinu

respirația din pricina intensității acelei senzații de moment; trupul ei deveni brusc conștient de trupul lui, care plutea lipit de al ei. Umed, puternic și masculin, trupul lui o înfiora de plăcere. Poate că își dorise acest lucru încă din momentul în care stătuse de una singură pe plajă, lăsându-se în voia gândurilor. Își încleștă degetele de umerii lui, în vreme ce buzele sale se întredeschiseră încet.

– Ce fată cuminte, șopti el, simțind cum ea se relaxa și mai mult, în brațele lui. Am să te sărut. Doar atât.

Asta fu tot ce făcu, dar forța acestui sărut îi răpi lui Arielle și fărâma de aer pe care o mai avea. Buzele ei se deschiseră neajutorate în fața buzelor lui care-și continuau explorarea; brațele ei alunecară și se încolăciră în jurul gâtului lui. Cu o lăcomie pe care abia dacă reușea să o țină în frâu, gura lui se repezi asupra gurii ei, devorând-o cu pasiune, ca apoi să se îndepărteze printr-o mișcare rapidă. Din ochi îi țâșneau flăcări, dar tonul lui era blând și prevenitor:

– Prin urmare, n-a fost chiar rău, nu?

Rău? Fusese nemaipomenit. Iar ea își dorea mai mult. Dar nu îndrăznea să ceară.

– Nu. Ea zâmbi supusă. N-a fost chiar atât de rău. Răspunsul ei dezvăluia totul, dincolo de cuvintele rostite. Iar faptul că și el își dorea mai mult nu scăpă simțurilor ei ascuțite. Anatomia masculină ascundea mai puține mistere decât cea feminină. Zâmbetul ei larg îi dădu de înțeles că era conștientă de asta.

– Îmbujorarea ta e grăitoare, Arielle, o tachină el, presându-şi palma pe spatele ei îngust, ca apoi să o împingă ceva mai departe de el. Întoarce-te la prosopul tău. Ies şi eu imediat.

El dispăru în mijlocul valurilor, iar Arielle înotă uşor către ţărm, recunoscătoare că el se oprise exact la timp. Era conştientă de vraja pe care o exercita asupra ei, de magia trupului său subţire şi atât de viril, lipit de trupul ei. Cu toate că fusese ascuns de continua mişcare a valurilor în timp ce el o sărutase, tremurul ei lăuntric persista şi acum. Strângându-şi genunchii la piept în vreme ce-l urmărea pe Chris cum înota cu toată puterea spre ţărm, pentru a i se alătura, se întrebă dacă acesta va fi satisfăcut în cele din urmă.

– Am ceva de lucru, zise el, pe un ton precipitat, ştergându-şi sarea de pe piele cu prosopul. Vocea lui era şi acum puţin răguşită, din cauza respiraţiei întretăiate. O oră sau două probabil. De ce nu vii acasă la mine, să cinăm împreună? Gătesc *eu* – fripturi. Ea îi răspunse cu o nonşalanţă care o egala pe a lui:

– Doar dacă pot să aduc puţină salată şi desertul. El o mai invitase de câteva ori la masă. În felul acesta se putea revanşa faţă de el, conferind în acelaşi timp cinei o ambianţă amicală.

– N-am nimic împotrivă. Cunoşti intrarea prin spate, prin pădure?

– Nu am fost niciodată la tine acasă. Nu ştiu nici drumul prin pădure, dar *nici* pe cel dinspre şosea!

El rânji răutăcios.

– Ai dreptate. Atunci vin eu să te iau. La şapte fix? După ce ea aprobă, el îşi adună lucrurile. Oh, se opri el brusc, ca apoi să ezite şi să-şi aleagă cuvintele cu grijă, să porţi ceva... fin.

– „Fin?" Ochii ei se deschiseră larg privindu-l alarmaţi. De ce trebuie să port ceva „fin"? Pentru prima oară în decurs de câteva zile, ea se simţi ameninţată.

Dându-şi seama de acest lucru, Chris veni mai aproape, punându-şi prosopul în jurul gâtului şi ţinând capetele acestuia cu ambele mâini.

– Te rog, ai încredere în mine, Arielle. Până acum ne-am descurcat foarte bine, nu? Când ea abia dacă îndrăzni să-l privească, el repetă întrebarea: Nu-i aşa?

– Presupun că da.

– Vreau să fac câteva poze...

– Nu! Se ridică brusc în picioare.

– Arielle... Avertismentul abia sesizabil din vocea lui avu un efect liniştitor. Ai încredere in mine, nu?

– Da, dar... Se agăţa cu putere de un pai. Credeam că tu nu doreşti să fotografiezi persoane... ca mine. Asta e vacanţa ta. Nu vrei să-ţi pierzi timpul făcându-mi mie fotografii! Nu de asta ne-am certat în prima zi, pe plajă?

– Atunci nu te cunoşteam, Arielle. Acum încep să-mi dau seama cu cine am de-a face, cu toate că, uneori, mă nedumereşti. Lumina din ochii lui

îi sugeră momentul la care se referea. El observă că ea remarcase lucrul acesta, drept care continuă: Sunt lucruri pe care le observ şi aş vrea să le imortalizez. Ele sunt... trecătoare. Era o provocare. Tu eşti fotograf; sigur înţelegi ce încerc să spun?

– Cred că da.

– Atunci, fă-mi pe plac. Când ea se crispă, el îşi justifică cererea: Dacă ţi se pare că e prea mult, atunci n-am să insist. Dar gândeşte-te. O să discutăm mai târziu despre asta. Bine? Ochii lui negri o ţintuiau în aşteptarea unui răspuns.

– Bine, şopti ea, dar nu o să mă răzgândesc. Fără fotografii.

Nevrând s-o supere din nou, el renunţă, studiind-o de aproape, în încercarea de a găsi acele „piese lipsă" menite să explice frica ei. Dar chipul ei nu-i oferi niciun indiciu.

– Cum vrei, acceptă el. Dar, Arielle... Ezită din nou înainte de a continua pe un ton şi mai blând... Îmbracă-te în ceva fin... de dragul meu.

Speriată, dar incitată, frustrată, însă emoţionată, ea desluşi o voce care semăna teribil de mult cu a ei şi care ceda în faţa dorinţei lui.

– Aşa voi face, zise ea. În vreme ce privirea ei albastră urmări bordura zimţată care înconjura suprafaţa de nisip, ca apoi să se facă nevăzută, buzele ei rostiră încă o dată, ascultătoare: Aşa voi face.

5

Probabil că era cel mai absurd şi periculos lucru pe care fusese de acord să-l facă! Nu numai că *nu-şi* dorea să fie fotografiată, dar nu voia să facă ceva anume „de dragul lui" Chris. Hmmm – ceva „fin". Oare ce-şi dorea el, o rochie vaporoasă din organdi în nuanţa levenţicăi, cu o trenă largă şi lungă? Ea nu avea ceva „fin" de felul acesta, în afara unei bluze de mătase bleu-pal pe care o adusese cu ea pentru a o purta în combinaţie cu pantalonii evazaţi albi.

Simţea că *ar fi trebuit* să facă următorul lucru: să ridice receptorul şi să contramandeze totul. Dar n-avea să facă asta dintr-un motiv extrem de simplu. Îşi dorea foarte tare să petreacă seara în compania lui Chris, la el acasă. Simţea nevoia de a afla unde locuia, cum locuia.... şi multe altele. Oare unde avea să se sfârşească?

Ora şapte fix o găsi îmbrăcată şi aşteptând, uşor nervoasă, în ciuda faptului că-şi impusese să-şi păstreze calmul. Pulsul i se accelerase la maximum în clipa în care îl auzi ciocănind în uşă. Ridicându-se, se mai privi o dată în oglindă.

Regreta că nu avea o vestimentație cu adevărat „fină". Oftând, deschise ușa.

El arăta senzațional. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni bleumarin, călcați impecabil și care se mulau perfect pe trupul lui zvelt, și cu o cămașă albă, cu mâneci scurte și descheiată până la jumătatea toracelui, părea mai înalt ca oricând. Bronzul pe care-l căpătase în ultimele zece zile îi conferea o înfățișare și mai plăcută. Proaspăt bărbierit și cu părul pieptănat cu grijă și ușor înrourat din pricina dușului făcut de curând, strălucea.

În timp ce-l examina, Arielle simți cum el o studia, la rândul său. Ochii lui negri de neînțeles o mângâiară, îi măsurară trupul din creștet până în tălpi, revenind mult mai târziu asupra feței ei, care acum era îmbujorată din cauza stânjenelii.

– Îmi pare rău, șopti ea. Asta a fost varianta care se apropia cel mai mult de „fin". Neștiind ce exprima chipul ei în clipa aceea, își feri privirea. Niște degete puternice și calde o obligară să se uite din nou spre el.

– E perfect. Vocea lui era catifelată și profundă, iar privirea lui o înfiora de plăcere. *Te reprezintă.*

Vorbele lui avură darul de a-i reda încrederea în sine. Nervozitatea ei începu să se risipească încetul cu încetul.

– Vin imediat. Ea vorbi încet, pornind-o spre bucătărie. Deși ai putea să-mi dai o mână de ajutor.

El fu lângă ea în secunda în care scoase salata din frigider. Un parfum suav de aftershave, nespus de masculin, o învălui, făcând-o să se înfioare. Înainte să-şi dea seama de intenţia lui, el luă bolul cu salată din mâinile ei şi îl aşeză pe blatul bucătăriei, apoi se întoarse spre ea. Arielle nu fu în stare să i se împotrivească. Palmele lui mari, dar blânde, îi cuprinseră faţa, trăgând-o mai sus, spre el. Buzele lui fierbinţi le luară în stăpânire pe ale ei, cerând un răspuns pe care ea avea de gând să-l ofere din proprie iniţiativă. Ea întâmpină cu bucurie explorarea lui plină de tandreţe, urmându-i exemplul. La sfârşit, sărutul îi provocă un tremur pe care nu şi-l putu stăpâni.

– Te simţi bine? îi şopti el la ureche, respiraţia lui sacadată fiind un ecou al propriei ei respiraţii. Ea îşi frecă tâmplele de obrazul lui, dând aprobator din cap.

– Atunci, ar fi mai bine să plecăm. Situaţia s-ar putea să ne scape de sub control. Şi niciunul dintre noi nu vrea asta, nu? Incapabilă deocamdată să se dezlipească de el, scutură tăcută din cap, îmbătându-se cu aroma lui înainte ca el s-o îndepărteze.

– Ţi-ai încălcat din nou... promisiunea, murmură ea cu blândeţe, ridicând spre el privirea sa strălucitoare. În ochii ei se citeau deopotrivă timiditatea şi răzvrătirea. Dar mai mult decât orice, ea resimţea emoţia, plăcerea, mulţumirea.

El o privi amuzat, apoi ochii i se îngustară, plini de suspiciune.

– Regreți? Regreți cu adevărat?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Prefăcându-se că respiră ușurat, el își ridică ochii spre tavan.

– Slavă Cerului! Și acum, salata..., spuse el, dregându-și glasul răguşit şi aşezând bolul pe antebraţ. Şi desertul?

– Oh! Se simțea atât de răvășită, încât ar fi putut să uite de acesta. Se îndreptă spre frigider, scoțând apoi dinăuntru un castron plin cu fructe confiate cu sos de coniac pe care turnase nucă de cocos proaspătă. Extrem de sănătos, explică ea, pornind-o înaintea lui spre ușa de la intrare.

În clipa următoare se trezi în mijlocul unor arbori pitici și tufișuri, care se înălțau desc și stufoase de-o parte și de alta a aleii înguste ce se întindea de-a lungul oceanului.

– Mă gândeam să pavez drumul acesta până la un anumit punct, zise el în chip de scuză pentru că ierburile acelea mici care ar fi putut să-i zgârie gleznele, dar se pare că nu e nevoie şi că este chiar o greşeală. Vegetația de aici are o frumusețe aparte, continuă el, uitându-se în spate, la ea, în timp ce vorbea. Crește liberă și sănătoasă. El râse de propriile sale vorbe. Asta ne dorim cu toții în viață!

Când ajunseră la el acasă, Arielle încă cugeta la ultimele lui cuvinte. Liberă şi sănătoasă – o dorință cât se poate de nobilă, dar oare omul era

în stare să controleze aceste două aspecte? Sănătatea putea fi menținută, într-o oarecare măsură, numai printr-un stil de viață sănătos. Existau anumite lucruri, ca de exemplu boala de care suferise tatăl lui Chris, care surveneau pur și simplu la un moment dat. Libertatea – asta era cu totul altceva. Atât ea cât și Chris duceau o viață relativ liberă – fără a avea responsabilități față de alții, fără angajamente pe termen lung, conflicte și complicații. Dar oare asta era ceea ce-și dorea ea cu adevărat? Așa crezuse întotdeauna – însă acum începuse să aibă îndoieli.

– Ei, ce părere ai? Vocea profundă a lui Chris o trezi pe neașteptate la realitate, în cazul de față întrebarea referindu-se la casa lui. Hei, unde erai? Revenirea ei nu se produse atât de rapid încât să scape privirii lui pătrunzătoare.

Ea surâse timid, vorbind pe un ton blând în vreme ce intrau în vilă:

– Cred că eram cu gândurile în altă parte. Întorceam pe toate fețele o frază de-a ta... ah... fără accente critice. În clipa următoare își roti privirea în jurul său. Oh, Chris, e minunat! Văzu în fața ochilor o sufragerie, care respecta în mare structura de bază a sufrageriei ei, numai că era mult mai spațioasă, cu mobilă în nuanțe de maro și albastru, ce contrasta cu covorul alb. Existau trei dormitoare în loc de unul, o bucătărie cu un spațiu generos și două săli de baie.

– Cum, nu ai o cameră obscură? îl tachină ea după ce făcură turul casei.

Surâsul lui o făcu să se îmbujoreze de plăcere.

– Îmi propusesem ca locul acesta să fie doar o casă de vacanță. Apoi, zise el spășit, mi-am dat seama că nu rezistam fără ea. Așa că am făcut un compromis. Nu am o cameră obscură propriu-zisă, dar în cel de-al treilea dormitor există un dulap imens care dă spre sala de baie. *Voilà**, prin adăugarea unei alte uși pe care o pot monta în cinci minute, trec deja la treabă.

Privirea lui înflăcărată o făcu pe Arielle să se încordeze. Surâsul ei abia schițat ceda locul unei atitudini temătoare.

– N-ai să-mi faci fotografii! îl informă ea pe un ton provocator, dându-se instinctiv înapoi.

– În momentul acesta nu am chef de fotografii. În schimb, știi ce mi-aș dori să fac? Tonul lui insinuant accentuă teama din sufletul lui Arielle. El nu-i lăsă timp să răspundă. Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine... acolo. El își îndreptă capul spre dormitorul principal, unde se afla un pat îmbietor de culoare închisă și cu dimensiuni generoase, acoperit cu o cuvertură albastru-închis. Dar nu o să-mi dai voie, nu-i așa?

Ochii ei semănau cu niște farfurioare albastre care-l implorau să o înțeleagă. Dar cel mai rău era că, pentru prima dată, nu era foarte sigură de

---

* Iată! în lb. franceză, în orig.

răspunsul pe care voia să i-l dea. Acesta *trebuia* să fie nu; prin urmare, ea clătină uşor din cap. Dar părea prea sigură de sine? Se simţi scuturată de un fior puternic în secunda în care îşi dădu seama că, în cazul în care Chris s-ar fi încăpăţânat să facă asta, ar fi putut s-o ducă cu uşurinţă în patul lui... iar ea nu s-ar fi opus.

– Doamne, Arielle, exclamă Chris, parcurgând distanţa dintre ei şi lipind-o de toracele său solid. Nu te mai uita aşa la mine! Nu suport privirea asta – pari atât de pierdută, de rănită, de confuză. El vorbi cu o voce puternică, strângând-o la piept, pentru ca în clipa următoare să devină, pe neaşteptate, mult mai tandru. Când vorbi din nou, glasul lui era scăzut şi blând, respiraţia lui mângâindu-i uşor urechea. N-aş face niciodată un lucru pe care tu nu-l vrei, Arielle. Ar fi trebuit să ştii deja asta. Te rog să ai încredere în mine. Chiar dacă chestia asta mă omoară, m-am să te „violez" până ce nu vei fi pregătită să-mi faci aceeaşi favoare. Umorul lui era reconfortant pentru amândoi.

Râzând, ea se întrebă, preţ de o clipă, cum ar fi să facă dragoste cu Chris. Apoi gândurile serioase triumfară, iar ea îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Îmi place casa ta, Chris. Te... te reprezintă! Ea îi fură replica, zâmbind, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşile glisante din sticlă care dădeau spre curte.

Cina fu relaxantă şi amicală, aproape la fel de plăcută ca şi timpul petrecut împreună în ultimele zile.

– Probabil că din cauza programului pe care-l ai, tu mănânci mai mult în oraş. Te supără lucrul acesta? întrebă ea din pură curiozitate.

– Da, răspunse el, încruntându-se uşor, dar nu am de ales. Asta face ca perioadele de timp petrecut acasă – el o privi cu subînţeles – să fie şi mai plăcute.

Răspunsul lui o îndemnă să continue:

– Locuieşti singur? Dându-şi seama ce spusese, oftă adânc. Adică, nu ai o menajeră sau ceva de genul acesta? adăugă ea în grabă, îmbujorându-se.

Zâmbetul lui cu subînţeles o făcu să-şi îndoaie degetele.

– Nu am nici menajeră, nici iubită, dacă asta voiai să afli.

– Chiar nu voiam, zise ea scuturând din cap.

Dar el nu renunţă:

– De ce nu? Majoritatea femeilor adresează aceeaşi întrebare.

– Eu nu fac parte din majoritatea asta! strigă ea fără să se poată stăpâni, apoi îşi reveni. Îmi pare rău. M-am exprimat greşit. Chiar nu e problema mea.

– Asta rămâne de văzut, murmură el încet, turnându-i un pahar de vin, în timp ce ea era nedumerită de remarca lui. Ce voia să spună?

Dar subiectul fu repede dat uitări, iar Chris vorbi, pentru prima dată, pe larg despre activitatea sa. Abia mai târziu, ea își dădu seama că el abordase subiectul din proprie inițiativă, fără a avea nevoie de îndemnul ei. Satisfacția pe care i-o provocă descoperirea aceea avea să dăinuie vreme de mai multe zile. În clipa aceea, ea stătea la măsuța din curte, față în față cu el, sorbind încântată din vin.

– *Ești* extrem de diferită față de majoritatea femeilor cu care am avut de-a face, Arielle, spuse el pe un ton scăzut, privind spre ocean și spre o lume aflată la mulți kilometri distanță. Aveam doar șaisprezece ani când am descoperit arta fotografică. M-am orientat spre fotografia dedicată modei pentru că asta presupunea mulți bani. Ca să fiu sincer, la momentul acela, asta era mai important decât orice. Parcă nici nu voia să o privească, pentru a vedea o posibilă dezaprobare în ochii ei. În copilărie, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă, iar banii păreau să fie unica rezolvare a problemei.

El respiră adânc, iar privirea lui Arielle fu atrasă de smocul de păr negru care se vedea pe lângă marginile cămășii lui descheiate la gât, forțându-se apoi să privească în altă parte. În momentul acela el se încruntă, dezamăgit.

– Am avut noroc. Existau locuri vacante și oferte. Am avut șansa să mă aflu la locul potrivit în momentul potrivit, așa cum spune zicala.

Ea îl întrerupse pentru prima dată:

– Cu siguranță că talentul tău a contribuit, într-un fel, la succesul pe care l-ai repurtat.

El flutură din mână dându-i de înțeles că, după părerea lui, lucrul acesta nu era chiar atât de important.

– Oh, da, știam ce fac. Dar dacă nu obții acele slujbe, nu ajungi nicăieri. Unii dintre colegii mei sunt la fel de talentați, dacă nu chiar mult mai talentați decât mine, dar dintr-un anumit motiv balanța a înclinat în favoarea mea.

În ciuda modestiei lui, Arielle își închipuia foarte bine cum stătuseră lucrurile. Dat fiind faptul că era chipeș, că avea un șarm deosebit, că era ambițios, că poseda o minte ascuțită și avea un talent inegalabil în arta fotografică, motivația succesului lui nu mai reprezenta un mister.

– Cum e... slujba ta? întrebă ea aproape cu timiditate. Adică, în ce constă activitatea ta de zi cu zi?

El râse amar.

– Chiar vrei să știi? El ridică din sprânceana întunecată, întorcându-se apoi și străpungând-o cu privirea. După ce ea dădu aprobator din cap, el îi prezentă o zi obișnuită din viața lui. Mă trezesc dimineața, între ora patru treizeci și cinci, ca să lucrez în camera obscură – nu că nu aș avea somn, ci pentru că asta e singura perioada a zilei când nu sunt deranjat. Se opri. Ține minte că asta se petrece în New York. Continuă relatarea pe un ton detașat și profesional: Telefoanele încep să

sune pe la ora şapte, iar la ora şapte treizeci ajung la studio. Echipa ar trebui să fie deja acolo, sper eu. În caz contrar, se dau la repezeală o mulţime de telefoane. După aceea, ieşim. Coafura trebuie să fie în ordine, machiajul de asemenea, vestimentaţia corespunzătoare. Să ne ferească Dumnezeu dacă clientul ne aşteaptă deja! Atunci lucrurile chiar iau o întorsătură urâtă. O persoană care nu face parte din branşă n-are cum să-şi dea seama, în mijlocul unei şedinţe foto, cum va arăta produsul final. Apoi e vorba de muzică. El îşi ridică din nou o sprânceană, cu un aer maliţios. Fotomodelele au nişte gusturi aparte, să ştii. Ele au personalităţi diferite şi pretind ca fotografii să ţină seama de ele. De multe ori mi-ar plăcea să le spun să.... ah, în fine, dar am nevoie de ele, ăsta e adevărul gol-goluţ.

Deziluzionată, dar fascinată, Arielle îl ascultă atentă în timp ce el vorbi mai departe.

– Din punctul meu de vedere, luminile reprezintă cel mai neînsemnat aspect. Ele doar se aprind şi se sting. Nu au de-a face cu temperamentele. Dacă una nu funcţionează, o înlocuieşti. El trase adânc aer în piept. Dacă avem noroc, până la unsprezece terminăm şedinţa. Luăm pauza de prânz până la ora treisprezece, apoi continuăm lucrul în decursul după-amiezii atât cât e necesar, până când simt că am captat pe film exact ceea ce-mi doresc. Unele şedinţe durează până târziu în noapte, mai ales când e vorba de o locaţie, şi avem un termen-limită mult mai scurt.

El omisese un aspect esențial – care ținea de realizarea artistică –, preconcepția și planificarea. Arielle tocmai se pregătea să-i adreseze întrebarea în secunda în care el îi citi gândurile.

– Lucrurile prind viață în momente ca acestea – el întinse brațul pentru a da de înțeles că nici chiar vacanța sa nu era adevărată – și în timpul serii. Asta îmi place cel mai mult – să reflectez la un eveniment ce urmează să aibă loc, să-l vizualizez, să dau frâu liber imaginației. Atunci când rosti ultima frază, în ochii săi apăru o lumină, o scânteie de entuziasm pe care n-o remarcase până în acea clipă.

– Dacă ai putea alege, zise ea încet, ce ai face? Conceperea, inspirația trebuie să fie urmate de o hotărâre....

Ea amuți în clipa în care el se ridică de pe scaun și se îndreptă rapid spre sufragerie, revenind peste câteva minute împreună cu două volume groase, albe.

– Ai citit vreodată această lucrare? întrebă el, așezând cele două cărți pe masă, în fața ei, ca apoi să o pornească spre capătul curții pentru a se bucura de razele soarelui ce apunea.

– *Notițele lui Edward Weston?* citi ea cu voce tare, apoi își ridică privirea, surprinsă. E unul dintre pionierii fotografiei. Opera lui e magnifică, am apreciat-o întotdeauna! Dar nu știam că e scriitor.

– Mulți nu știu. Reprezintă un fel de jurnal din perioada pe care a petrecut-o făcând fotografii

mai întâi în Mexic, apoi în California. Să le citeşti, Arielle. Aşa o să afli ce-mi doresc. Ca artist, mă confrunt şi cu dilema lui Weston, acel conflict între mercantilism şi conştiinţă. Poate că într-o bună zi, când voi avea suficient timp la dispoziţie şi banii necesari pentru a face ce îmi doresc, mă voi putea retrage într-un loc izolat, fotografiind doar ce vreau. Până atunci, trebuie să-mi păstrez inspiraţia pentru momente ca acestea. Ezitând câteva clipe, îşi aţinti privirea asupra ei, răscolindu-i simţurile. O să mă ajuţi, Arielle?

Deocamdată, ea deschise gura să spună ceva, dar nu fu în stare să rostească niciun cuvânt, aşa că o închise la loc. Privirea ei alunecă dinspre ochi spre nasul bine conturat, spre buzele lui ferme, spre textura netedă a obrazului lui bronzat. Acesta era singurul lucru pe care-l putea face pentru a nu se apropia şi a-i mângâia faţa.

– Ce pot face eu? şopti ea în cele din urmă, ţinându-şi respiraţia în timp ce el vorbi.

– Dă-mi voie să te fotografiez. Vorbele fură rostite pe un ton atât de scăzut, încât ea nu le-ar fi desluşit dacă, într-un colţ al minţii ei, nu s-ar fi aşteptat să le audă. Brusc, trupul ei se încordă. Nu, nu-mi face asta, îi ceru el, simţind imediat că ea bate în retragere. N-am să te rănesc în vreun fel. Vreau doar să te fotografiez. De ce te supără ideea asta?

Privirea ei coborâtă o evită pe a lui.

– Pentru mine e dureros... să mă aflu... în faţa aparatului de fotografiat. Probabil fiindcă sunt

şi eu fotograf, râse ea, devenind apoi serioasă. Pur şi simplu, nu pot.

Chris îngenunchease alături de ea, iar acum îi cuprinse bărbia între degete, întorcându-i capul spre sine.

– Lasă-mă să te ajut. Nu va fi chiar atât de rău. Lucrul acesta înseamnă foarte mult pentru mine.

Ea se împotrivi preţ de câteva clipe. Ar fi fost ca şi cum ar fi purtat o îmbrăcăminte sofisticată doar pentru el. Chiar şi acum, gândindu-se la acele lentile nemiloase îndreptate spre ea, Arielle simţi un nod în gât.

– Doar nu vrei să fotografiezi faţa asta plinuţă şi neinteresantă, nu-i aşa?

– Da! Vreau să fotografiez chipul acesta, dar nu e deloc plinuţ şi neinteresant. De ce nu mă crezi, Arielle? Tu ai de oferit aparatului meu de fotografiat mai mult decât orice fotomodel pe care l-am imortalizat de-a lungul anilor.

– Dar eu nu sunt fotomodel. Şi nici nu aspir la aşa ceva! protestă ea, respingând complimentul lui, dar simţind că, în cele din urmă, va capitula. Ea nu îşi dădea seama ce anume sesizase el. Dar Chris schimbase brusc subiectul.

– Vino să mai bem puţin vin. Vreau să-ţi arăt o parte din lucrurile pe care le-am făcut de când am sosit aici.

Ora următoare şi-o petrecură stând unul lângă altul pe canapeaua mare din sufragerie, ţinând

paharele de vin în mână, în timp ce răsfoiau teancul de fotografii alb-negru pe care le adusese din camera lui obscură improvizată. Era vorba de planuri apropiate ale plantelor, fructelor, legumelor, surprinzând calitățile distinctive ale fiecăruia. Erau acolo și portrete remarcabile, ale localnicilor surprinși la ei acasă, alături de animalele de pe câmp, apusuri și răsărituri, și alte apusuri, unul mai spectaculos decât altul, cu razele lor roșii și aurii care explodau din interiorul unei suprafețe ce avea, în realitate, nuanțe alb-negru.

– Sunt foarte frumoase, șopti ea, profund impresionată, gândindu-se că, dacă ar fi băut mai puțin vin, ar fi reușit să poarte o discuție mai coerentă despre ele. Dar vinul era lucrul de care avea nevoie... dacă intenționa să-i permită lui Chris să-i facă fotografii. Ea nu protestă în secunda în care el luă fotografiile din poala ei și le așeză pe măsuța de lângă canapea. O conduse apoi în curte, care era luminată în secunda aceea de lună, aflată sus pe cer, deasupra capetelor lor, și de becurile aprinse în interiorul casei. Lumina aceea difuză i se părea reconfortantă, la fel ca și gesturile lui mărunte, cum ar fi strânsoarea mâinii lui în timp ce o așeza pe colțul zidului din piatră, rezemând-o cu spatele de trunchiul unui palmier.

El îi netezi o șuviță rebelă de păr mângâindu-i obrazul cu tandrețe. Îi adresă cuvinte liniștitoare, de încurajare în timp ce se retrase puțin mai departe, pentru a scoate la iveală camera foto.

Arielle simți că plutește, atât din cauza vinului, cât și datorită plăcerii de a se afla în compania lui. El îi repeta încontinuu că este frumoasă, blândă și senzuală. La auzul clicul obiectivului ca avu o ușoară senzație de disconfort.

– Asta e, Arielle, vorbi el sigur pe sine, încurajând-o din nou. Te descurci de minune. Nu vreau decât să te relaxezi; reazămă-ți capul de copac... da, foarte bine. Și închide ochii. Acum, respiră profund de mai multe ori...

Subjugată de el, Arielle făcu ce-i ceruse, simțindu-se cea mai blândă și fermecătoare creatură, cel puțin în noaptea aceea. Momentul acesta avea în el ceva ireal – căldura, liniștea, mulțumirea sufletească. Inspirând profund, simți cum inhibițiile sale încep să se topească în aerul acela blând care-i mângâia obrajii la fel cum o făcuseră și degetele lui Chris puțin mai devreme. Vorbele lui erau tandre, la fel ca și mâinile care-i atingeau brațele, șoldurile, răsucind-o înainte de a se retrage și a imortaliza imaginea pe care o văzuse.

Senzația de siguranță pe care o avusese mai devreme dispăru în secunda în care el atinse nasturele de sus al bluzei. Tresări, făcând ochii mari, alarmată, și-și puse palma peste a lui pentru a-l opri.

– Nu face asta, șopti speriată, dar el îi duse mâna ușor la buze, sărutând-o tandru înainte de a o așeza în poala ei.

– Un singur nasture, scumpo. N-o să-ți fac niciun rău. Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei, trecând apoi peste pleoapele ei închise. Supusă, ea își rezemă din nou capul de copac, încântată să asculte vorbele lui dulci și să-i urmeze comenzile. Alunecarea degetelor lui înăsprite de muncă pe mătasea moale îi biciuia simțurile, dar nu mai mult decât atingerea aceea rece pe pielea ei, în clipa în care el descheie nu unul, ci trei nasturi, desfăcând bluza până în dreptul taliei.

– Chris? murmură ea, ca prin vis, simțind nevoia să-i audă vocea, încurajările. Un fior îi străbătu fiecare celulă în secunda în care deveni conștientă de ceea ce se petrecea cu ea.

– E în regulă, scumpo. Ai încredere în mine.

Iar ea se supuse. Mâinile lui descoperiră închizătoarea frontală a sutienului ei, desfăcând-o cu abilitate, trăgând mai întâi în jos și apoi într-o parte cupele din dantelă, aranjând în așa fel bluza încât aceasta să se sprijine pe formele sânilor ei.

– N-ar trebui să porți sutien, Arielle. Sânii tăi sunt foarte frumoși. E păcat să-i ascunzi. Vigilența explodă în adâncul ei în momentul în care degetele lui alunecară de-a lungul acelor umflături ivorii, făcând ca sfârcurile să devină două vârfuri ascuțite. În timp ce inima îi bătea cu putere, ea deschise ochii larg ca să-l privească, dar el se îndepărtă ținând camera foto în fața sa. Instinctiv, ea ridică brațul zvelt în dreptul „V"-ului pe care mâinile lui abile știuseră cum să-l dezvăluie, fără a-și da seama câtă senzualitate emana gestul său.

– Aşa, scumpa mea. Asta eşti tu. Acum relaxează-te. El se mişcă încet, fără graba proprie unui fotograf obişnuit. Cu ochii larg deschişi, Arielle îi urmări fiecare gest. Mâinile sale care ţineau camera foto erau sigure şi calme, în clipa în care înlocui poziţia ei verticală cu cea orizontală. Când el se ridică în picioare pentru a o fotografia de sus, ea lăsă ochii în jos, impresionată de statura lui impunătoare, apoi îl privi pe furiş printre genele dese. Când el se mută ceva mai aproape pentru a-i încadra în imagine umerii şi capul, ea îşi trecu uşor limba pe deasupra buzelor sale uscate din cauza emoţiei. În clipa în care el se rezemă de zid, făcându-i semn să privească spre vilă, ea se simţi în largul său, în faţa obiectivului aparatului său de filmat.

Cu toate că el abia dacă o atinsese, contactul acela fusese electrizant. Obiectivul aparatului de filmat era ochiul lui, care făcea dragoste cu ea tandru şi pasional, mângâind fiecare curbă a trupului ei, răscolindu-i simţurile, întărindu-i sfârcurile, în timp ce dorinţa din adâncul ei creştea necontenit. Şi dacă el ar fi fost dezbrăcat, nu s-ar fi simţit mai excitată ca în secunda aceea.

– Aici, scumpo. El se întinse pentru a o lua de mână. Hai să ne mutăm aici. Ea se lăsă condusă pe un pat moale de iarbă, unde, la comanda lui rostită în şoaptă, se lungi. Ochii ei se cufundară din nou într-ai lui, în timp ce el îi aranja bluza.

Preț de o clipă, avu senzația că mâinile lui alunecau peste tot, pe gât, pe sâni, peste zonele fierbinți ale torsului ei. Apoi el se retrase, începând să o fotografieze. Ea îl privi printre pleoapele grele, urmărindu-i fiecare mișcare. Se simțea amețită din cauza pasiunii care punea stăpânire pe ea.

Avu nevoie de câteva minute bune pentru a-și da seama că ședința foto se încheiase, iar Chris stătea pe iarbă alături de ea, cu privirea plină de dorință, cercetându-i atent fața, pieptul, V-ul larg al bluzei, conturul sugestiv al sânilor ei.

Mâna lui se încordă în clipa în care el o strecură pe lângă curba gâtului ei. Ea își întredeschise ușor buzele, în așteptarea sărutului lui. Când acesta sosi, ea îi răspunse cu pasiunea pe care o stârnise magistrala lui putere de convingere. Dezamăgirea puse stăpânire pe ea în momentul în care el se retrase, preț de o secundă. Privirea lui îi adresă o întrebare, ținând cont apoi de semnalul pe care îl transmiteau ochii ei umezi. Degetele lui se strecurară încet sub materialul care se odihnea pe umerii ei; îl îndepărtă ușor, scoțându-i brațele din mâneci. Sutienul dispăru odată cu bluza, iar ea rămase în fața lui, goală până la talie.

Vocea lui deveni o șoaptă răgușită.

– Ești foarte frumoasă, Arielle. El își lăsă degetele să alunece deasupra fiecărui contur, peste fiecare ridicătură, cuprinzând apoi în căușul palmei formele generoase ale sânilor ei.

Arielle nu cunoscuse niciodată bucuria pe care o simțea în secunda aceea. În ochii lui, ea era

femeie: frumoasă, senzuală, dorită. Atingerea lui o înfiora, trezind în ea dorința de a primi mult mai mult.

Gâfâind, ea se apropie de el, lăsându-l să-i ghideze palmele pe toracele lui, îndemnând-o să-l atingă așa cum o făcea el. Trecutul, cu umilința și durerea lui, rămăsese în urmă, la mii de ani distanță. Nimic din ce trăia acum nu semăna cu groaza de odinioară. Simți cum se rotește în vâltoarea plăcerii, bucurându-se de senzația provocată de toracele lui suplu, de mușchii lui puternici care se mulau sub degetele ei, în timp ce sfârcurile ei se întăreau la atingerea mâinilor lui.

– Sărută-mă, Chris, îi șopti ea cu respirația întretăiată, iar el făcu întocmai, devorând-o cu lăcomie, ca apoi s-o ia în brațe și s-o ducă în dormitor. Ea nu-și dorea decât ca aceste senzații amețitoare să nu se sfârșească niciodată. Visul era prea frumos ca să fie tulburat. Atunci când se așeză alături de ea pe pat, el nu mai purta cămașă, toracele lui lat făcând-o din nou să se înfioare. El o sărută iarăși, tandru, dar apăsat, trasând apoi cu buzele o dungă fierbinte de la obraz până la gât, alunecând de la gât în jos și, în cele din urmă, spre sânii ei. Instinctiv, ea se arcui dedesubtul lui, gâfâind, șoptindu-i numele, îngropându-și degetele în părul său castaniu-închis, dorindu-și din ce în ce mai mult.

Când trupul lui se mișcă, acoperindu-l pe al ei, ea își dădu seama că dorința lui era la fel de

mare ca a ei. Palmele ei coborâră pentru a-i mângâia şoldurile zvelte, până ce, într-un moment de o amărăciune inexplicabilă, ea simţi cum el devine rigid. Era ca şi cum acel flux continuu al dorinţei din adâncul lui s-ar fi oprit. Trăgându-se puţin în spate, el îi ridică braţele deasupra capului, rămânând deasupra ei.

Uimită şi frustratră, ea îşi înălţă privirea pentru a se uita în ochii lui, care îi sfredeleau chipul. El părea confuz, în expectativă, iar ea nu reuşea să-i ghicească gândurile. Când vorbi, cuvintele lui de o asprime stranie străpunseră pâcla extazului ei:

– Ştii ce faci, Arielle? Ştii ce *facem amândoi* – ce *vom* face dacă nu mă opresc acum? Ne apropiem de un punct de unde nu mai există întoarcere. Îţi dai seama de asta, nu?

El o privi atent, aşteptând un răspuns pe care ea, pur şi simplu, nu era în stare să-l formuleze. Maxilarul lui era ţeapăn în secunda în care el clătină din cap. Ea nu-şi dădea seama dacă privirea lui rece exprima amărăciune, dezgust, sfidare sau tristeţe.

– Nu te înţeleg! explodă el în cele din urmă. Ce s-a întâmplat cu teama ta? Cu privirea aceea de animăluţ pierdut? Brusc, parcă nu-ţi mai e frică. Ca să fiu şi mai direct, răspunzi ca şi cum ai fi de acord. Vinul a fost de vină, Arielle? Sau... te-ai prefăcut de la bun început? Ai şi tu două feţe – la fel ca celelalte femei pe care le-am cunoscut?

Paralizată de durere şi furie, Arielle nu fu în stare decât să se holbeze la el. Tot ce-şi dorea era ca el să continue s-o sărute, să nu pună capăt acestui extaz al iubirii. Dar Chris nu-i împărtăşea dorinţa. Cu o mişcare sprintenă, el coborî din pat. Îşi luă cămaşa din locul în care aceasta căzuse şi ieşi furtunos din încăpere, lăsând-o pe Arielle în stare de şoc.

Vinul fusese de vină, concluzionă ea mai târziu în noaptea aceea, la multă vreme după ce se ridicase stupefiată din patul lui, punându-şi sutienul şi îmbrăcându-şi bluza cu degete tremurătoare, înaintând împleticindu-se prin întuneric spre ascunzătoarea vilei sale. Vinul provocase o asemenea purtare, care fusese, din toate punctele de vedere, de neiertat. Nici măcar nu protestase în momentul în care o dusese în patul lui! Oare ce s-ar fi întâmplat dacă el nu s-ar fi oprit? Nu învăţase suficient de bine lecţia ce-i fusese administrată data trecută?

Îi făcu reproşuri amare, dându-şi seama de atitudinea sa iresponsabilă. Mai întâi fotografiile, apoi îmbrăţişarea lui – ce oribil! Nu era de mirare că el o considerase o prefăcută. Ea oferise acum de bunăvoie toate acele lucruri la care altă dată se împotrivise. Era firesc ca el să se îndepărteze de ea oripilat. *Cu siguranţă* că o considerase la fel de dezgustătoare ca pe toate celelalte femei! El nu avea cum să ştie despre trecutul ei; Arielle nu-i povestise decât puţin, neavând curajul de a-i face mărturisiri complete. El nu avea de unde să

ştie ce efect avusese asupra ei vinul pe care i-l oferise. Gestul lui fusese unul deliberat. Ea ştia lucrul acesta, dar nu-l putea învinovăţi. El dorise să o fotografieze; numai că ea înţelesese mult prea bine dorinţa lui implicită.

Într-o clipă de destindere, ea surâse, amintindu-şi de plăcerea pe care o resimţise în acel moment, atât în faţa aparatului de fotografiat, cât şi după aceea. Ce seducător i se păruse – puternic şi zvelt, muşchi şi carne, un bărbat în toată puterea cuvântului. Chiar şi în secunda asta, ar fi vrut să-l atingă, aşteptându-se ca el să-i răspundă la mângâieri...

Îngrozită, ea se răsuci în pat. Vinul fusese de vină sau ea se înmuiase? Poate că nu va şti niciodată. Chris o respinsese cu duritate. El nu avea încredere în ea. Dar ea nu era de acord să-şi dezvăluie trecutul pentru a-i câştiga încrederea – dacă o voia cu adevărat. Probabil că după această noapte el nu avea să se mai apropie de ea. El îşi dorea o persoană cu experienţă, pe cineva din lumea *lui,* pe cineva care nu avea nevoie de vin ca să se relaxeze.

Somnul o ocoli aproape toată noaptea, sosind abia atunci când lumina zilei pătrundea înăuntru dinspre partea opusă a insulei. Fu un somn profund din cauza durerii de cap provocate de vin, de scenele de amor, de durere şi de frustrare. Fusese pe punctul de a descoperi adevărul cu privire la profunzimea feminităţii ei. Oare avea să-l afle vreodată?

Ultimul lucru la care se aştepta era ca Chris să apară la uşa ei în dimineaţa următoare, dar el era într-adevăr acolo. Ea dormea în momentul în care fu trezită de ciocănitul lui. Ameţită şi indispusă, se înfăşură în capot şi o porni spre uşă.

El arăta la fel de rău cum se simţea ea – o mică consolare, având în vedere cele întâmplate, cugetă ea. Maxilarul lui era umbrit de barba neagră, avea cămaşa şifonată, iar pantalonii albaştri şi curaţi fuseseră înlocuiţi cu o pereche de blugi ponosiţi. Cu toate astea, privirea lui era aspră şi pătrunzătoare.

– Pot să intru? întrebă el calm.

Refuzând să mai joace rolul menajerei docile, ea îl înfruntă cu îndrăzneală:

– Doreşti ceva în mod special? Nu mă simt prea bine. Dormeam.

În ochii lui apăru un licăr de îngrijorare, înainte de a-i da de înţeles, printr-un zâmbet timid, că e alături de ea.

– Îmi pare rău. Nu voiam decât să-ţi arăt fotografiile. Am stat toată noaptea să le developez.

Dacă ar fi fost vorba de altceva ea i-ar fi trântit uşa în nas. Dar... fotografiile... imaginile care o reprezentau *pe ea*... Bariera dintre ei se topi în vreme ce ea fu asaltată de emoţii contradictorii. Ea nu voia să le vadă, dar era obligată să facă asta.

– Sunt grozave, spuse el cu un surâs blând. O să fii încântată.

Ea părea nesigură de sine în momentul în care se retrase pentru a-i face loc să intre. El se duse direct spre canapea, fără a privi în urmă, scoase fotografiile din plicul pe care-l ținea la subsuoară, și le împrăștie pe podea. Arielle nu se mișcase de lângă ușă, fiind țintuită acolo de o rămășiță a vechii ei frici.

– Vino! El îi făcu vesel semn cu mâna, tonul lui incitând-o să i se alăture. Ea privi în jos cu timiditate, aplecându-se apoi să examineze fotografiile. Se încruntă, clipind de câteva ori. Așa arătase ea cu o seară în urmă? Asta văzuse Chris?

Arielle cea din poze era cu adevărat femeie, femeie din cap până în picioare. Într-una din fotografii sugera ideea de seducție, într-alta de vulnerabilitate, în cea de-a treia de blândețe, iar în a patra de timiditate. Ele se completau una pe alta, în nu mai puțin de opt fotografii. Ea le cercetă îndelung, refuzând să creadă ceea ce vedea în fața ochilor. Exista frumusețe acolo unde nu știa că există, un aer sofisticat acolo unde se aștepta la naivitate, farmec pe care ea îl catalogase drept inocență. După un moment de tăcere ce păru interminabil, Chris vorbi, în cele din urmă.

– Ei, ce părere ai? întrebă el, plin de speranță.

Ea se uită din nou la fotografii, nefiind în stare să-și ia privirea de la ele.

– Nu mi-am dat seama că ai făcut atât de multe! șopti în cele din urmă.

– Arielle! exclamă el, apucând-o de umeri şi întorcând-o cu faţa spre el. Dar în locul furiei şi disprețului la care se aştepta ea, văzu întipărită pe chipul lui o sinceră emoție. Atâta ai de spus? Ce părere ai despre fotografii? O aşeză lângă el ca să privească încă o dată fotografiile, strecurându-şi braţul după umerii ei pentru a o lipi de el. Era ca şi cum ar fi împărtăşit amândoi acest moment de triumf.

– Sunt... frumoase. Trupul ei tremura uşor din cauza emoției. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva. Chiar sunt eu? Aproape şoptite, vorbele ei exprimau o uimire nemărginită.

Forța privirii lui Chris o impresionă, dar ea nu era în stare să se uite în ochii lui.

– Am tot încercat să-ți spun cât de frumoasă eşti. De ce nu mă crezi? Acum te poți convinge şi singură. Încă mai vrei să mă contrazici? Dincolo de admonestările lui fireşti se ascundea o oarecare duritate. Abia în secunda aceea îndrăzni Arielle să ridice privirea spre el. El era mentorul ei, protectorul şi salvatorul ei. Merita să afle adevărul.

– Trebuie să-ți arăt ceva, spuse ea pe un ton convingător. Smulgându-se din braţele lui, ea se ridică, dispărând apoi în dormitor, de unde reveni peste câteva momente cu o fotografie micuță, pe care o strângea în palmă. Ajungând în faţa lui, privi cu tristeţe spre fotografie înainte de a inspira adânc şi a o întoarce spre Chris.

El întinse mâna şi luă micuța fotografie pe care o studie preț de câteva clipe nesfârşite.

Încercând să-i surprindă până şi cea mai neînsemnată reacţie, Arielle era conştientă doar de bubuitul inimii sale. Când el îşi înălţă privirea în cele din urmă, ea simţi cum se face mică. Dar el întinse mâna, apucând-o pe a ei şi strângând-o cu putere. Impresionat într-un mod straniu, el vorbi în şoaptă:

– Asta explică foarte multe, Arielle. Mi-aş fi dorit, pur şi simplu, să mi-o fi arătat mai demult.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care, din fericire, nu i se rostogoliră pe obraji.

– Nu cred că au văzut-o mai mult de cinci persoane. Nu sunt mândră de felul cum arătam pe vremea aceea; nu a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Chiar în secunda în care rostea aceste vorbe, ea se simţea extrem de vulnerabilă.

Sesizând durerea ei, el o trase uşor lângă el, pe podea. Palmele lui mângâiară şuviţele ei răvăşite de somn, dându-le la o parte şi netezindu-le pe cele care-i căzuseră pe faţă.

– Eu văd în fotografia asta un chip frumos şi vulnerabil, dincolo de constituţia durdulie a unei fetiţe. Acum te-ai maturizat, Arielle. Nu observi? El vorbi cu blândeţe, aducându-i alinare prin cuvintele sale. Vino lângă mine, îi ceru el cu tandreţe, aşezându-i capul pe umărul lui şi înconjurând-o cu braţele. Povesteşte-mi despre asta, Arielle. Vreau să ştiu. Acest lucru mă va ajuta să te înţeleg mai bine.

De data asta, când vorbi despre copilăria sa, ea nu omise niciun amănunt. Îi povesti despre acei ani trişti ai adolescenţei, iar când ajunse la perioada anilor de liceu, mai adăugă câteva detalii despre sine. Totuşi, fotografiile din faţa ei şi bărbatul acela tandru de lângă ea îi dădură puterea de a dezvălui cât de neatrăgătoare era în anii aceia ai adolescenţei, fără a fi însă capabilă să-i mărturisească nebunia pe care o comisese. Scena aceea deosebit de dureroasă rămânea mai departe ascunsă în adâncul sufletului ei.

– Când ai început să slăbeşti? întrebă el când ea termină, în sfârşit, de vorbit.

– Am slăbit treptat... după ce am... absolvit liceul, zise ea cu glas scăzut.

– Pe vreme aceea locuiai în Rockport?

– Nu. Ea clătină din cap la pieptul lui, recăpătându-şi forţele datorită bătăilor regulate ale inimii lui. În momentul când am preluat studioul fotografic, pierdusem deja destule kilograme. Dar mi-am închipuit întotdeauna că sunt grasă!

El o mângâie înduioşat.

– Nu e chiar atât de rău să fii gras. Ce există în interior contează, nu?

– Hmmm-hmm... unde am mai auzit *chestia asta?* Vorbeşti exact ca părinţii mei.

– Sper că nu.

Atitudinea lui îi aduse aminte de cele întâmplate în seara precedentă.

– Chris, în legătură cu seara trecută, începu ea, încercând să se îndepărteze de el, dar fără rezultat, căci îmbrățișarea lui deveni și mai strânsă.

– Seara trecută a fost dată uitării, Arielle. Băuseși prea mult vin, iar pe mine mă îmbătase lumina lunii. Uneori mi-e greu să cred că ești atât de neexperimentată. Când vine vorba despre... Cuvintele lui erau blânde, dar ea se închise în sine. În clipa aceea, el interpreta greșit starea ei de jenă. Nu, să nu te rușinezi pentru felul în care ai reacționat, Arielle, concluzionă el tandru, strângând-o și mai tare la piept. Rar găsești o femeie atât de pasională ca tine. Poate că ăsta este și motivul pentru care am simțit nevoia să te fotografiez. Combinația aceea de inocență și pasiune – e ceva cu totul aparte.

Se simți copleșită de un sentiment de vinovăție. Chris o credea *totalmente* inocentă, iar ea nu era deloc *astfel*. O diferență tehnică totuși exista. Cu toate astea, într-adevăr era neexperimentată. Partea pasională a firii ei, cea pe care o descoperise Chris, reprezenta o latură pe care nu o mai remarcase niciun alt bărbat. Dar... virgină? În adâncul inimii, își dorea cu disperare să-i dezvăluie adevărul. Nu-i plăcea să-l lase pe Chris să creadă una ca asta, chiar dacă era vorba de un aspect cât se poate de tehnic. Dar nu se simțea în stare să-i spună. Nu putea! Umilința era una mult prea mare! Buzele ei rămaseră ferecate. Dar când el se aplecă pentru a o privi, ea se uită la el în tăcere.

– N-am cum să-ți promit că nu se va mai repeta, Arielle. Să te fotografiez – să fac dragoste cu tine – sunt două dorințe la fel de puternice. Combinația aceasta de puritate și pasiune...

– Chris!

– Șșșșșt. El îi puse degetul pe buze, împiedicând-o să se confeseze. Nu are de ce să-ți fie rușine. E o combinație extrem de puternică. El oftă. Mi-aș dori să pot sta departe de tine, dar nu pot. O să încerc... Dumnezeu mi-e martor că voi încerca... până când vei fi pregătită. Dar nu promit nimic. Te doresc; știi asta, nu-i așa?

Ea dădu aprobator din cap. Da, știa și asta, așa cum știa cât de tare îl dorea o parte a ființei ei. Dar erau atâtea lucruri la care trebuia să reflecteze. Odată, de mult, se dăruise unui bărbat, doar pentru a descoperi că fusese victima unei glume pline de cruzime. Când se va dărui din nou, lucrurile vor sta cu totul altfel.

Când. Oftă în tăcere. Când, nu dacă – asta era o schimbare – la fel cum și fotografiile de pe podea, din fața ei, reprezentau o schimbare față de imaginea pe care o avusese ea despre sine ani și ani de zile. Existau atât de multe lucruri pe care trebuia să le ia în considerare – atât de multe! Tulburată, ea clătină din cap.

– Mă simt atât de confuză. Rosti fără voie acele cuvinte. Dar nu era nimic rău în asta. Chris o îmbrățișă din nou, legănând-o ușor, iar înțelegerea de care el dădea dovadă nu făcea decât să-i accentueze sentimentul de vinovăție.

– Timpul rezolvă toate problemele. El vorbi ca pentru sine. O să avem răbdare. Poate că lucrurile se vor clarifica încet-încet.

Dar Arielle avea îndoieli. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegea. Într-un fel, Chris avusese dreptate. Pentru o persoană neexperimentată ca ea, dincolo de întâlnirea aceea de care nu-i pomenise, ea se abandonase cu sălbăticie, cu o pasiune dezlănțuită. Cum de fusese capabilă să reacționeze astfel? Exista un singur răspuns. Era vorba de Chris – de Chris care deținea cheia trupului ei, Chris care ținea hățurile inimii ei.

Zilele următoare marcară revenirea la un nivel mai platonic al prieteniei lor, pe care Arielle îl considerase atât de plăcut cu puțină vreme în urmă. Cu fiecare zi care trecea, amintirile legate de prima lor întâlnire pe plajă și de noaptea aceea îngrozitoare se estompară, datorită șarmului și agreabilei companii oferite de noul Christopher Howe. Uneori, cădea pe gânduri, devenind o vreme tăcut și posac, ca apoi să-și recapete veselia, dar ea acceptă acest lucru ca o particularitate a firii lui. Oricum, ea considera liniștitor faptul că el, în general, își ținea sub control stările de spirit. Uneori se întreba ce secrete îl făceau să arboreze o mină atât de întunecată, dar el se relaxa întotdeauna înainte ca ea să poată trage o concluzie. Se hotărî să alunge din mintea ei toate aceste neajunsuri.

Alungă, de asemenea, toate gândurile legate de expresia-capcană – hăţurile inimii ei – sau cel puţin încercă. Dar nu-i venea uşor. Trebuia să existe o explicaţie pentru atracţia pe care o simţea faţă de Chris, refuzând să creadă că motivaţiile erau numai de ordin fizic. Acolo exista însă mult mai mult decât se aşteptase ca vreodată să întâlnească, mai mult decât visase să găsească atunci când plecase din Rockport în dimineaţa aceea rece de iarnă, cu aproape două săptămâni în urmă. Oricât le-ar fi căutat, soluţiile nu se întrezăreau. Un lucru era cert – cu fiecare zi care trecea, ea aştepta cu şi mai mare nerăbdare să-l întâlnească, conştientă de faptul că-i va fi cu adevărat dor de el la capătul acestei luni. Alungă imediat acest ultim gând din mintea sa, dornică să se bucure de şederea în acel loc. Anticiparea viitorului nu făcea altceva decât să arunce o umbră asupra prezentului. Iar prezentul era mult prea frumos pentru a-l minimaliza în vreun fel.

6

hris continuă să-i facă fotografii. Aparatul de fotografiat părea o extensie a ființei lui în vreme ce ei își petreceau timpul pe plajă, sau plimbându-se în jurul insulei. Era un trio inseperabil la care se adăuga, din când în când, și „Nikon"-ul ei, în fața cărora Arielle poza destul de des. După acea primă dată, mai ales după ce văzuse rezultatele, iar el îi oferise o parte din fotografii, în timp ce ea le privea seară de seară mai întâi cu neîncredere, apoi cu mândrie, conștiința de sine își pierdu din importanță, până ce ea se simți în fața obiectivului aparatului lui fotografic la fel de degajată ca în fața privirii lui. Bărbatul care la început o îngrozise atât de tare nu mai avea același efect asupra ei. În cazul în care stările lui de spirit o nedumereau, trebuia să se arate indulgentă față de el. La urma urmei, la fel reacționase și el în cazul temerilor ei și, cu toate că se simțise probabil frustrat, nu făcuse presiuni asupra ei.

Cinele intime la el acasă nu se repetară; cu toate că luau masa împreună aproape în fiecare seară, preferau să meargă la restaurant, sau

ocazional, se retrăgeau în bucătărie şi, printr-un acord tacit, renunţară la vin. Chris nu mai aduse vorba despre cariera lui şi despre viitorul său alături de ea. El nu-i mai sugeră să-l studieze pe Weston pentru a-l înţelege mai bine pe Howe. Arielle ştia că „Notiţele", se aflau printre alte volume dedicate artei fotografice, pe raftul lui din sufragerie. Când şi dacă voia să se uite vreodată pe ele, îi stăteau la dispoziţie.

Cu cât vizita mai multe locuri, cu atât se simţea mai în largul său în St. Maarten. Într-o după-amiază, ea şi Chris făcură turul întregii insule, străbătând atât partea franceză, cât şi pe cea olandeză. Timpul de o oră şi ceva care ar fi fost necesar pentru a le parcurge cu maşina fu prelungit datorită numeroaselor opriri pe care le făcură – pentru a fotografia, a se plimba, sau pentru a combate efectul căldurii tropicale bând un suc rece. Şoselele, cu toate că aveau o singură bandă pentru fiecare direcţie de mers, erau mult mai bine întreţinute în regiunea olandeză, acolo unde atmosfera specifică Americii contrasta izbitor cu eleganţa continentală pe care o arborau francezii.

În zona franceză ea descoperi lucruri mult mai interesante pentru a le fotografia. Drumuri înguste şerpuiau printre porţiunile de teren destinate livezilor, pentru ca apoi să traverseze câteva aşezări, înainte de a coti din nou spre localităţile rurale. Ea imortaliză expresia posomorâtă şi rugătoare a unui căţel cu urechile blegi, chinuit şi

murdar, la fel de pitic ca şi cârdul de gâşte, mult mai sănătoase, care-l înconjura. Se lăsă pe vine la marginea drumului pentru a surprinde în cadru înaintarea unor vaci aflate în căutarea unui păşuni potrivite. Fotografie casele localnicilor, dintre care multe erau nişte cocioabe, toate fiind înconjurate de terenuri cu o vegetaţie luxuriantă. Şi spre marea ei încântare, găsi o familie pe care s-o fotografieze – mama, tatăl şi cei patru copii, care nu aveau mai mult de şase ani.

Chris conducea cu viteză mică în momentul în care ea zări pentru prima dată grupul respectiv. Familia stătea în cele mai fireşti poziţii, pe şi în jurul verandei casei lor dărăpănate care era situată la marginea drumului.

– Chris, priveşte! Oh, opreşte, te rog! În clipa în care ea îi făcu semn într-acolo, el parcă maşina pe terenul nămolos. Arielle ieşi îndată din maşină. Mă întorc imediat. E mult prea tentant ca să las să-mi scape un asemenea prilej.

Ea îi urmări cu privirea pe membrii familiei în timp ce se apropia încet. Surâsul de pe chipul ei vorbea acel limbaj internaţional al prieteniei pe care locuitorii îl pricepură imediat, răspunzând cu amabilitate. Într-o franceză stricată, ea le explică că dorea să facă fotografii, ridicând aparatul foto şi recurgând la gestică atunci când nu găsea cuvintele potrivite.

Zâmbind în continuare, acum datorită încântării, începu să-i fotografieze. Nu mai conta nimic

în afara imaginii pe care o zărea în obiectivul camerei. Familia ca un întreg, părinții stând tăcuți unul lângă altul, copiii, cărora nu mai le era teamă, începând să zburde prin grădina cu vegetație bogată din fața casei. Dintre cei mici, unul era mai timid; pe acesta ea îl îndemnă să se apropie folosind cuvinte blânde şi gesturi simple. Unul era mult mai agresiv; pe acesta îl temperă cu răbdare şi cu indulgență, permițându-i să cerceteze aparatul de fotografiat până ce el decise că-i poate da voie să-l fotografieze.

Ea aprecie faptul că aceşti oameni frumoşi şi mândri îi dăruiseră o parte din timpul lor lăsându-se priviți, cu toate că se numărau printre cei mai săraci oameni ai insulei. În cele din urmă se întoarse la maşină, doar atunci când îşi termină filmul, mulțumindu-le prin gesturi membrilor familiei. După aceea, oarecum şocată, îşi aminti de Chris, care stătuse acolo, aşteptând-o şi privind-o.

– Îmi pare rău, Chris! Am pierdut noțiunea timpului! Ea râse cu respirația întretăiată, aşezând aparatul alături de ea şi trântind portiera.

– Te-ai simțit minunat. Iar mie mi-a făcut plăcere să te privesc.

Chris porni maşina şi cei doi îşi continuară drumul. Aceste opriri fură în beneficiul ambelor părți. La rândul său, Chris o fotografie pe Arielle. El consideră că dezinhibarea ei, care devenea din ce în ce mai evidentă, era încântătoare, la fel ca

şi concentrarea ei atunci când făcea fotografii altora. La un moment dat, când ea se răsuci cu faţa spre el pentru a-l fotografia, el slobozi un răcnet fioros, la auzul căruia amândoi izbucniră în hohote de râs.

Nu făcuse niciun progres în scrierea cărţii ei, pentru că majoritatea timpului şi-l petrecea în afara vilei, de obicei în compania lui Chris. Spre uimirea sa, ţinând cont de strictețea programului ei, Arielle nu părea prea afectată din această cauză. Timpul petrecut în compania lui era prea plăcut pentru a-şi face probleme pentru ceea ce nu reuşise să realizeze; în cazul în care nu va avea timp să studieze acele fotografii dedicate copiilor, pe care le adusese de acasă, atunci va face acest lucru la întoarcere.

Existau multe alte lucruri de făcut, afară, la soare, în atmosfera aceea relaxată a Caraibelor. Aşa cum promisese, Chris o duse din nou în curtea acelei şcoli din Marigot, unde ea făcu fotografii după pofta inimii, cu permisiunea conducerii şcolii. Cu toate că barierele lingvistice împiedicară o comunicare mai amplă cu copiii întotdeauna curioşi, exista un limbaj internaţional al zâmbetelor, gesturilor şi mimicii care făcu ca plăcerea ei să sporească şi mai mult. Pentru scurt timp, devenise ea însăşi un copil, de vârsta subiecţilor săi pe care-i încuraja să facă tot soiul de caraghioslâcuri în vreme ce aparatul ei imortaliza. Chris era un observator atent, rămânând adesea în

urma ei, zâmbind sau pufnind în râs din când în când, mai mult pe socoteala lui Arielle decât a copiilor. În câteva ocazii, ea surprinse privirea lui care exprima un fals reproş, dar, în realitate, prezenţa lui conferise un plus de savoare acestei experienţe.

– Te porţi minunat cu copiii, o complimentă el într-una din după-amiezi, în vreme ce ea îşi atârna camera pe umăr, fluturând pentru ultima dată braţul în semn de rămas-bun spre drăcuşorii prezenţi în curtea şcolii, ca apoi să păşească pe trotuar alături de el. Aşa se explică succesul tău profesional. O să fii o mamă minunată.

– Ei, nu sunt chiar atât de sigură de asta, protestă ea tărăgănând cuvintele, în încercarea de a minimaliza un subiect care se putea dovedi stânjenitor. E cu totul altceva să ai de-a face cu copiii ştiind că le poţi întoarce spatele şi ieşi pe uşă oricând simţi nevoia să procedezi astfel. Închipuie-ţi cum ar fi să-i trimiţi acasă pentru că s-au purtat urât – dându-ţi seama că acasă te afli tu!

Chris râse uşor, privind-o înţelegător, cu toate că, după toate aparenţele, nu renunţase definitiv la subiect. Ea îi simţi încordarea în vreme ce se îndreptară mergând unul lângă altul spre port, pentru a admira expoziţia pitorească de vase – goelete, iahturi şi trailere.

– Nu ţi-ar plăcea să ai propriii tăi copii într-o bună zi? întrebă el într-un târziu, admirând priveliştea ce se deschidea în faţa lor.

Arielle ridică din umeri pentru a-i da de înțeles că n-avea nicio putere în această privință.

– Bănuiesc că da, dar nu sunt sigură că se va întâmpla vreodată. Ea ar fi preferat să încheie acest subiect, însă Chris era de altă părere.

– De ce nu? Ești tânără, atrăgătoare; probabil că în Rockport există destui bărbați interesanți din rândul cărora l-ai putea alege pe cel potrivit.

Refuzând să muște momeala, ea făcu o grimasă, murmurând pe un ton nepăsător:

– Sunt sigură că există.

Acestea fiind zise, ea își continuă drumul.

Chris o ajunse din urmă.

– Ți-ai dat întâlnire cu mulți bărbați? Vocea lui devenise poruncitoare; spre uimirea ei, el părea hotărât să afle lucrul acesta.

– Nu. În ochii ei se reflectau valurile mării spre care se uita în secunda aceea, evitând să-l privească.

– De ce nu?

Ea se opri încruntată întorcându-se spre balustrada de lemn, vopsită într-o nuanță de roșu-aprins, și rezemându-se apoi de ea. Ce-ar fi putut spune? Adevărul era că toți bărbații pe care-i cunoscuse nu numai că fuseseră aroganți, plictisitori sau căsătoriți, dar îi și provocaseră aceeași spaimă ca și el. Însă mărturisirea respectivă l-ar fi determinat să-i ceară amănunte, lucru pentru care nu era pregătită.

– Mi-au fost alături munca și prietenii.

– Şi care-i treaba cu Sean?

Dacă s-ar fi uitat în ochii lui Chris, poate că ar fi zărit flacăra ce i se aprinsese în ei. Dar privirea îi era atrasă de un iaht uriaş care ocolise bariera stâncoasă, ivindu-se acum în faţa lor. La auzul numelui lui Sean, pe buzele ei se ivi un surâs spontan.

– Sean e o persoană apropiată.

Se gândi la el cu afecţiune, aşa cum făcea întotdeauna. Se simţea minunat în preajma lui Sean, ceea ce s-ar putea spune şi despre Chris. Dar, între cele două relaţii exista o mare diferenţă. Faţă de Sean nu simţise niciodată nici cea mai mică atracţie, în schimb Chris o subjugase prin farmecul său. Mângâierea lui, privirea lui, prezenţa lui tăcută alături de ea – toate astea o înfiorau de plăcere. Dar, aşa cum se deprinsese să procedeze, ea se strădui să-i dea un răspuns.

– Ieri am primit o scrisoare de la el, zise ea, întorcându-se veselă către Chris. De fapt, o carte poştală. Spune că acasă totul e în regulă; s-a abătut asupra lor o furtună de zăpadă; viaţa şi-a încetinit ritmul pentru o vreme. Bănuiesc că asta contează mai puţin pentru el, având în vedere faptul că Sean duce o viaţă de artist...

Se întrerupse, studiind încruntarea aceea bruscă care întunecă expresia lui Chris. Era gelos? Pe Sean? Ideea părea ridicolă, cu toate că o încânta. Dar ea şi Chris nu discutaseră niciodată despre relaţia lor, aşa că nu îndrăzni să-l provoace.

– Dar tu? îi răspunse ea cu aceeaşi monedă. Precis ai avut pe cineva în New York. Îşi aminti de spusele lui Michael. Potrivit lui Tom Kendrick, în acel moment, în viaţa lui Chris nu exista o persoană anume, însă prin viaţa lui se perindau o grămadă de prezenţe „nesemnificative". Atunci când Michael îi oferise pentru prima dată această informaţie, ei i se păruse lipsită de importanţă. Acum însă, aşteptă răspunsul lui Chris cu o oarecare încordare.

El îşi îndreptă poziţia, părând ceva mai înalt în momentul în care îşi vârî mâinile în buzunarul blugilor săi uzaţi. Această subtilă schimbare de atitudine reprezenta o declaraţie de independenţă; el nu se baza pe nimic şi pe nimeni.

– Acasă există o mulţime de „prezenţe", dar niciuna din ele nu înseamnă ceva pentru mine. Stilul meu de viaţă nu-mi permite, de fapt, să am o relaţie de lungă durată. Din tonul lui răzbătea din nou amărăciunea, dar ea nu dură decât un minut. Ţi-e sete? Schimbând pe neaşteptate subiectul, el privi spre chipul nedumerit al lui Arielle.

– Da. *E* atât de cald!

– Vino. La colţul acela, chiar acolo... Degetele lui lungi, bronzate făcură semn spre chioşcul cu răcoritoare, situat în capătul străzii. Peste numai câteva clipe, ei sorbeau cu lăcomie din băuturile răcoritoare care tocmai fuseseră preparate – limonadă pentru Arielle şi suc de

grepfrut pentru Chris. Subiectul referitor la viața lor amoroasă fusese abandonat printr-o înțelegere tacită între ambele părți, cu toate că Arielle nu se putea gândi la altceva. El avea dreptate; cu un program şi un stil de viaţă ca al lui, soția şi familia nu-şi aveau rostul. Mare păcat! O femeie ar fi descoperit în el un soț încântător, iar copiii un tată devotat. Amintirea privirii sale blânde în momentul în care povestise despre hoarda sa de nepoți şi nepoțele îi confirma presupunerea. Arielle se întristă fără să-şi dea seama de motivul acestei tulburări.

Admirarea privelişti lor, explorarea şi fotografierea insulei ofereau un teren neutru pentru cultivarea prieteniei dintre Chris şi Arielle. Însă neutralitatea era mai greu de menținut în zona unde se aflau vilele lor, în mod special pe plajă. Veselia şi spiritul ludic contrabalansau atmosfera „încinsă", ceea ce se întâmpla destul de des. Oricât ar fi încercat să nege, Arielle nu putea să facă abstracție de senzualitatea asociată cu aparatul de fotografiat ori de câte ori Chris îndrepta camera spre zonele ceva mai intime. Din nefericire, tonul fusese dat de acea primă seară; se simțea învăluită de aceeaşi aură de erotism, blândă, dar persistentă, ieşea mult prea des la suprafaţă. În majoritatea ocaziilor, Arielle trecuse cu brio aceste teste ale autocontrolului.

Hotărât să evite o confruntare, Chris era atent când şi unde o mângâia, săruta şi îmbrățişa. În

timpul acestor şedinţe foto private el avu o comportare impecabilă, adoptând o atitudine detaşată, ceea ce-i sporea tulburarea lui Arielle. Cu toate că teama ei încă mai persista, tânjea să fie mai aproape de el. În adâncul sufletului ei se dădea o bătălie, care adesea îi lăsa gustul amar al înfrângerii. Deşi nu mai era chiar atât de inhibată în faţa acestui fotograf înalt, suplu şi viril, nu ajunsese în situaţia de a prelua iniţiativa. Iar Chris continuă, cu o consecvenţă înnebunitoare, să evite orice exprimare directă a unei sexualităţi nedisimulate – până într-o după-amiază deosebit de caldă petrecută pe plajă.

Se scurseseră aproape trei săptămâni de când venise pe insulă. Merseseră împreună cu maşina în Marigot, unde Arielle porni în căutarea piperului verde, a roşiilor şi a lăptucilor, lăsându-l pe Chris să-şi rezolve propriile treburi. Peste o oră, el o conduse la vilă, promiţându-i că se vor vedea pe plajă după ce îşi va schimba hainele. Dar când ea deschise portiera pentru a ieşi din maşină, el îi atinse uşor braţul.

– Aşteaptă puţin, Arielle. În vocea lui se simţea aceeaşi tensiune stranie pe care ea o remarcase şi altă dată la el ori de câte ori încerca să-şi domine tulburarea. În cele din urmă, dând din cap imperceptibil în semn că luase o hotărâre, el se aplecă spre podeaua de lângă bancheta din spate, dând la iveală o pungă micuţă din plastic pe care era imprimată sigla strălucitoare a unuia

dintre cele mai exclusiviste magazine de haine din Marigot, despre care Arielle știa că pune în vânzare doar articole provenite din Paris. Ai vrea să porți asta? întrebă el, luând-o prin surprindere.

Ea își coborî privirea spre pungă ca apoi să se uite din nou la fața lui, întrebând:

– Ce e asta?

– Un costum nou.

– Un costum *de baie?* Dar am deja unul! Ah – ea își înclină capul într-o parte, fluturându-și genele dese – cred că tu vrei să-mi transmiți un mesaj, Chris. Costumul meu bleumarin e chiar atât de groaznic?

El surâse, simțindu-se ușurat datorită umorului ei sănătos, sperând că asta o va ajuta să-și păstreze cumpătul atunci când va descoperi ce se afla în punga respectivă.

– Ador constumul tău bleumarin, dar acesta e cu totul altfel. Te rog să-l porți – de dragul camerei mele. Șarmul pe care îl degaja ori de câte ori făcea rugăminți de felul acesta reușea s-o cucerească de fiecare dată. El descoperise asta mai devreme, iar acum apela cu nonșalanță la trucul respectiv.

Ea surâse.

– Încep să-mi pun întrebări în privința aparatului respectiv, Christopher Howe. Știi ce se spune – nu aparatul realizează fotografia, ci fotograful. Apoi îi trecu prin minte o altă idee. De unde știi că o să mi se potrivească? Acasă a trebuit

să probez zece costume până să găsesc unul care să-mi vină bine.

– O să se potrivească, zise el cu convingere.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le rosti înainte de-a întoarce maşina îndreptându-se spre vila lui. Fără îndoială el o luase prin surprindere.... până ce desfăcu punga în intimitatea dormitorului său. *Nu era de mirare că se arătase atât de convins!* exclamă ea în gând. Având în vedere dimensiunile minuscule ale costumului nici *nu* era nevoie să se potrivească. Ea ţinea în mână cei mai înguşti bikini posibili, costumul fiind alcătuit din două piese – sutien şi bikini confecţionate dintr-un material maroniu. Nu avea nicio îndoială că acesta era de calitate. Şi nici nu se îndoia că acele piese din mătase aveau să-i vină perfect. Dar nu putea să poarte aşa ceva. Ar fi fost de-a dreptul obscen, se împotrivi ea, trecându-şi mâna peste textura moale a materialului. Acasă, n-ar fi îndrăznit nici măcar să probeze un asemenea costum, deşi pe de-altă parte, nu se pusese problema să facă aşa ceva, din moment ce magazinele de acolo comercializau foarte rar asemenea articole.

Ea lăsă costumul pe pat, luându-l din nou în mână câteva secunde mai târziu. Cum ar fi arătat îmbrăcată cu el? Faptul că Chris considerase că se potrivea trupului ei astfel încât decisese să-l cumpere reprezenta un compliment măgulitor. Fără să mai stea pe gânduri, se dezbrăcă, lăsându-şi

hainele în dezordine pe podea, ca apoi să-l îmbrace sau, mai bine zis, să se strecoare în... de bikini.

Oglinda aflată deasupra măsuței de toaletă reflecta o imagine care îi tăie respirația. Semănând îndeaproape cu aparatele de filmat, oglinzile erau dușmanul ei de moarte. În perioada în care majoritatea fetelor își petrecuseră timpul studiindu-și formele voluptuoase în oglindă în spatele ușilor închise, Arielle le evitase cu regularitate. Chiar și după pierderea ultimelor kilograme, ea continuase să vadă locuri unde se depusese grăsimea și tot felul de imagini neplăcute. Din câte-și amintea ea, nu stătuse niciodată complet dezbrăcată în fața unei oglinzi. De fapt nici acum nu era goală... asta depinzând, bineînțeles, de felul în care interpretai lucrurile.

Ea își privi trupul zvelt și plin de feminitate, făcând ochii mari de uimire. Era într-adevăr Arielle Pasteur? Bronzul pe care îl căpătase oferise pielii ei o ușoară strălucire, făcând ca roșeața obrajilor să pară mai accentuată. Răsucindu-se ușor, ea se uită peste umăr, pentru a se privi și din spate. Poate că atingerea razelor de soare camuflase protuberanțele acelea posterioare cu pungi inestetice de grăsime. Sau poate că, își spuse ea, era vorba de o oglindă fermecată.

– Foarte drăguț, se auzi din dreptul ușii o voce profundă, ceea ce o făcu pe Arielle să ridice capul, speriată. Rușinată că era îmbrăcată atât de

sumar şi că fusese surprinsă în timp ce se autoexamina din toate părţile, se înroşi puternic.

– Ar fi trebuit să baţi la uşă! strigă ea, furioasă, neştiind ce să acopere mai întâi şi ridicând, în cele din urmă, braţele cu o figură disperată. Nu pot purta costumul acesta, Chris! Cum de mi-ai cerut una ca asta? E... E...

Privind-o cu o plăcere nedisimulată, Chris încheie propoziţia în locul ei, deşi cuvântul nu era cel pe care l-ar fi ales ea.

– .... senzaţional. Arăţi senzaţional, Arielle!

– Nu e deloc aşa! Privirea ei fioroasă făcu ca rânjetul lui să devină şi mai larg. Nu pot să-l port!

Chris se apropie de ea, lipindu-şi uşor palmele de carnea moale a şoldurilor ei, ce nu mai fusese niciodată expusă vederii, şi cu atât mai puţin atinsă.

– Acum nu ai absolut niciun motiv să nu-l porţi. Privirea lui alunecă nestingherită peste curbele ei, făcând-o să se înfioare de plăcere. Eu sunt obişnuit cu asemenea privelişti, aşa că nu ai de ce să te ruşinezi. Se îndepărtă apoi de ea preţ de o clipă, clătinând uşor din cap. Chiar arăţi minunat!

Fără să-şi dea seama, ea îşi puse mâinile pe antebraţele lui puternice acoperite de un perişor negru şi moale. Ca şi cum ar fi posedat o voinţă proprie, palmele ei se încleştară, iar privirea ei coborî, pentru a-i cerceta cu atenţie înfăţişarea,

acum că propria ei stânjeneală se diminuase. Purtând doar un slip negru, el emana virilitate din creştet până în tălpi, începând cu umerii laţi şi bronzaţi şi terminând cu picioarele musculoase şi lungi.

– Oh, Chris! şopti ea involuntar când îşi ridică privirea spre el şi descoperi în ochii lui un chin care îl reflecta pe al ei. El îşi mută palmele pe umerii ei, iar ea îşi lipi capul de pieptul lui, petrecându-şi braţele în jurul taliei lui.

– E din ce în ce mai rău, nu-i aşa, iubito? murmură el cu un glas răguşit. Sensul vorbelor lui era cât se poate de clar. Îmi pare rău că nu pot face ca lucrurile să fie mai uşoare pentru tine...

– *Mie* îmi pare rău, îl întrerupse ea, inspirând adânc. Dacă n-ar fi fost... Înghiţind în sec, ea se opri înainte de a face cea mai umilitoare dintre dezvăluiri. Preţ de o clipă, timpul se opri în loc, apoi Chris se crispă, ajungând la o concluzie eronată. Împingând-o, el o îndepărtă de el, se răsuci pe călcâie şi părăsi mai întâi dormitorul, apoi casa.

Arielle rămase ţintuită locului, împietrită de uimire, neştiind cum ar trebui să procedeze în continuare. În timp ce amorţeala membrelor ei dispărea încet-încet, ea se plimbă de-a lungul livingului, cu privirea coborâtă şi pierdută în gânduri. Furia lui părea inexplicabilă; ea nu-şi dădea seama ce o provocase. Chris nu avea nici cea mai vagă

ideea despre ce intenționa ea să spună. Atunci de ce reacționase astfel? Nu putea exista decât un singur răspuns – și acesta era faptul că el își înfrânase continuu dorința de a o face femeia lui, cu trup și suflet. Mărturisirea ei, oricât ar fi fost de trunchiată, dovedea că ea nu era, deocamdată, pregătită pentru a face acest pas. El își spusese deja părerea în legătură cu această respingere; acum o exprimase, pur și simplu, în alt mod.

Se simțea străbătută de o durere copleșitoare. Disconfortul lui era și al ei, durerea lui era și a ei. Ce putea face? Pe parcursul acestor săptămâni, Chris devenise foarte important pentru ea. Cu toate că nu era pregătită să-i cedeze, nu suporta gândul de a sta departe de el. Ea își plimbă agitată privirea prin încăpere. Brusc, atenția îi fu atrasă de un obiect de culoare închisă cu margini cromate. Camera lui foto! El ieșise afară ca o furtună, vrând să scape de prezența ei, și își uitase această a treia mână a sa, atât de supărat fusese!

În numai câteva secunde, Arielle fu în curte, apoi pe treptele de lemn, cu camera în mână. Știa că-l va găsi acolo, pe plaja care fusese martora atâtor scene petrecute între ei. El era cu spatele la ea, stând în picioare, cu mâinile în șolduri, privind spre valurile ce se mișcau încet spre adâncul oceanului.

– Chris, zise ea, respirând încet în spatele lui, cu ochii ațintiți asupra părului lui care crescuse mult în ultimele săptămâni. Fiindcă el nu dădu niciun

semn că i-ar fi observat prezența, ea făcu un mic pas lateral, contrariată de duritatea expresiei lui. Nu era nevoie de cuvinte ca să-ți dai seama că fierbea de furie. Preț de o clipă, fu cuprinsă de teamă, amintindu-și de acea primă zi când el o îngrozise chiar aici, pe plajă. Oare acum avea de gând să răbufnească? O s-o atace iarăși? Atunci i se împotrivise; oare acum ar proceda la fel? Chris, te rog, vorbește cu mine, îl imploră ea în șoaptă.

– Ce e? În mod surprinzător, în vocea lui nu exista nici urmă de furie. Părea însă încântat, ceea ce o supără pe Arielle la fel de mult cum ar fi făcut-o mânia lui.

Pe neașteptate, ea nu-și mai găsea cuvintele.

– Eu, ah, eu... Ți-am adus camera foto, zise ea în cele din urmă, pe un ton slab, încercând să comunice cu el. M-am gândit că poate vei dori să faci fotografii.

Maxilarul lui se încordă.

– Nu ți-a făcut plăcere acest lucru.

Privind spre nisip, ea încercă să facă abstracție de disprețul lui.

– Eu... eu n-am vrut, Chris. Știu că e... e dificil.

– Chiar știi? i-o întoarse el, stând cu fața spre ea și atacând-o în mod deschis. Habar nu ai ce simt, Arielle! În ultimele zile, am suferit cumplit din cauza efortului de a mă controla și m-am întrebat întruna de ce! De ce ai și acum rețineri?

Știu că nu ești insensibilă – răspunzi suficient de bine la mângâierile mele. El își miji ochii. Atunci, de ce nu renunți la inhibițiile astea blestemate? Cum ea nu răspunse, el insistă: Te păstrezi pentru Sean? Cu toate că ridică privirea, uluită de insinuarea lui, ea tot nu fu în stare să scoată un cuvânt. Sau e vorba de o moralitate adânc înrădăcinată? Habar nu ai prin ce trec. Cum poți să spui că știi cât de dificil e?

Ea își înălță capul și aținti asupra lui o privire rece.

– *Știu!* Și eu simt exact la fel!

– *Simți?* Tonul vocii lui coborî brusc. Tu *simți* – începusem să mă întreb cât de multe simți tu *de fapt.* Ai străbătut un drum foarte lung față de punctul în care te aflai în momentul sosirii tale, Arielle. Dar, brusc, se pare că ne întoarcem de unde am plecat.

Privindu-i atent chipul întunecat și frumos, Arielle intui patima ce se ascundea dincolo de vorbele lui. Senzațiile acelea profunde îi fuseseră străine până acum. Într-un moment de uitare de sine, ea își dori cu disperare să-i strige: „Ia-mă, sunt a ta!" Golul acela tânjea să fie împlinit, era un gol de care fusese conștientă în ultimii ani. Cu toate astea, nu se simțea în stare... nu încă. Mai existau multe piese ale puzzle-ului pe care trebuia să le pună cap la cap.

Vocea ei părea o șoaptă pe deasupra valurilor.

– Nu, Chris. Nu ne-am întors în punctul acela. Ai dreptate; am străbătut un drum lung, într-un

timp foarte scurt. De multe ori mă simt copleşită. Există câteva lucruri pentru care, pe moment, nu sunt pregătită. Dar... Ea ezită, amintindu-şi de acuzaţiile lui din acea primă după-amiază, înainte de a declara: Aş vrea să mă fotografiezi... dacă mai doreşti lucrul acesta. În tăcere, ea îi întinse camera foto, fiecare celulă a trupului ei implorându-l s-o ia, să-i mai acorde o şansă. Când el întinse braţul, ridicând greutatea din palma ei, ea respiră uşurată. Dar se crispă din nou când observă că ochii lui îşi păstraseră expresia glacială.

Ea lăsă dorinţa să se sfarme chiar sub privirea lui. Când intensitatea acesteia scăzu, plimbându-se cu o deliberare încrâncenată peste pieptului ei, mângâindu-i sânii, acoperiţi atât de puţin de costumul acela elegant, ea nu voia să dea dovadă de laşitate. Atunci când privirea lui reveni, în cele din urmă, asupra chipului ei, ea simţi că trecuse un soi de test. Dar *adevărata* provocare încă nu sosise.

– Dă-l jos. El vorbi atât de încet încât ea se întrebă dacă auzise bine. Dar privirea lui îi confirmă temerile chiar înainte ca el să repete îndemnul: Dă jos! Sutienul.

Aceasta urma să fie pedeapsa ei pentru că se opusese încontinuu şi un test în privinţa dorinţei ei de a-i face pe plac. Îşi dădu seama într-o clipă. Era forma lui de tortură. Puterea pe care o resimţise în urmă cu câteva momente se topi cât ai clipi din ochi. În locul acesteia, în sufletul ei se strecură binecunoscuta teamă. El avea s-o oblige să se con-

formeze? Nu, o voce interioară îi spuse că el n-avea să facă aşa ceva. Dar dacă exista vreo speranţă pentru relaţia lor, ea nu avea de ales în clipa asta. Acesta era cel mai dificil test de până acum – referitor la încrederea pe care o avea ea în el. Să accepte pedeapsa pentru a trona din nou pacea între ei? Ea mai ţinu încă o secundă ochii plecaţi, luptând din răsputeri să-şi reprime teama.

Apoi, inspirând adânc, ridică nişte degete tremurânde spre şiretul legat în jurul gâtului, desfăcându-l mai întâi pe el şi apoi pe cel de la spate. După ce bucata de material căzu pe nisip, căldura soarelui îi învălui pielea pentru prima dată, contrastând cu fiorul care îi străbătu întregul corp. Ochii ei umezi se înălţară spre chipul lui, cerând tacit ajutorul. Dar privirea aceea care se oglindi în ochii ei rămase impasibilă. Tremurând, ea aşteptă indicaţiile.

– Întinde-te pe nisip – acolo. El părea complet detaşat în vreme ce ea îi urma indicaţiile pe care el le rosti înclinându-şi capul spre o porţiune de nisip fără denivelări, aflată în apropierea mării. Arielle se îndreptă încet spre locul respectiv, întinzându-se pe spate, conştientă de faptul că, între timp, Chris se întorsese lângă stânci; ştia prea bine ce urmărea. Aceasta avea să fie o parte vitală a pedepsei ei, a chinului şi a încercării la care o supunea – iar ea era hotărâtă să le facă faţă.

Fiindcă se aştepta la una ca asta, senzaţia rece a loţiunii aplicate pe pielea ei catifelată nu o

surprinse. Palmele lui Chris întindeau crema făcând-o să se înfioare de plăcere. Stând aplecat deasupra ei, pe nisip, umerii lui laţi îi făceau umbră pentru moment, dându-i posibilitatea să-l privească în ochi în vreme ce el acoperea cu loţiune fiecare centimetru al trupului ei, cu excepţia zonei acoperite de bikinii rămaşi la locul lor.

Degetele lui se mişcau încet, în cercuri înnebunitoare, în jurul toracelui, al sânilor, deasupra lor, pe lângă ei şi din nou deasupra lor. Sfârcurile i se întăriră sub mângâierea lui, sânii mărindu-şi volumul în palmele lui. Strângând din dinţi, ea închise ochi, întorcându-şi capul într-o parte. Dar mişcarea respectivă nu avea să-i aducă alinarea. Palmele lui se întinseră pentru a-i cuprinde sternul, trasând nişte linii de culoare albă de-a lungul taliei ei, ca apoi să se mute mult mai jos. Ombilicul său îi captă atenţia preţ de câteva clipe, degetele lui întinzându-se de-o parte şi de alta, atingând triunghiul acela maro-închis care acoperea atât de puţin. Atunci când el ridică fâşia aceea subţire care se odihnea pe şoldul ei, strecurând înăuntru degetele îmbibate cu loţiune, ea gâfâi.

– De ce îmi faci una ca asta, Chris? scânci ea, muşcându-şi buza inferioară.

– N-aş vrea să capeţi arsuri solare, mai ales până mă voi duce eu în casă să iau câteva lucruri, zise el pe un ton degajat. Era evident că savura frustrarea ei, ca o pedeapsă pentru comportarea ei anterioară.

Dar înainte ca ea să-l întrebe ce voia să aducă, el dispăruse, lăsând-o singură şi expusă. El luă dinăuntru lucrurile de care avea nevoie, apoi reveni cu un aparat de fotografiat mult mai mare, un trepied şi un cablu mai lung.

Ea rămase nemişcată, încercând să nu se agite sub ochii lui. Nisipul de sub spatele ei era moale, iar soarele îi încălzea sânii. Poate că loţiunea antisolară fusese o idee bună, cugetă ea, deşi ştia că, la urma urmei, Chris nu-şi făcea griji pentru arsurile ei. El savurase tortura aceea, se bucurase pentru suferinţa ei, ştiind cu precizie ce impact va avea asupra ei. Iar el urmărea un anumit efect – ea nu trebuia să uite lucrul acesta. În clipa aceea trupul ei uns cu cremă avea să strălucească şi să radieze, adăugând o nuanţă electrizantă fotografiilor realizate de el.

Potrivindu-şi echipamentul, el se apucă de lucru, cerându-i pe un ton scăzut să se răsucească de pe-o parte pe cealaltă, să stea în şezut, să stea pe spate sprijinindu-se pe coate, să se întindă pe burtă. Din când în când, se oprea pentru a-i scutura trupul de nisip şi pentru a aplica din nou loţiunea, ca şi cum ar fi vrut să-i reamintească faptul că lucrurile nu vor fi uşoare. Dar, spre surprinderea lui Arielle, acestea se dovediră extrem de simple. După ce şocul iniţial de a se şti aproape goală sub ochii lui dispăru, ea începu să se relaxeze. Cu toate că figura lui era impasibilă, el o tratâ cu o afecţiune pe care nu era în stare s-o nege,

apreciindu-i trupul, curbele şi textura pielii netede şi catifelate. Da, pe măsură ce minutele se scurgeau, devenea din ce în ce mai uşor. Când şedinţa luă sfârşit, ea se ridică în picioare şi se îndreptă spre una din rocile uriaşe aflate în apropiere, aşezându-se pe piatră şi strângându-şi genunchii sub ea, ca în final să-şi întoarcă faţa către soare.

Chris studie câteva minute interminabile naturaleţea ei, ca apoi să-şi repoziţioneze camera foto, pentru a o fotografia acolo. După aceea o fotografie pe fundalul cerului, care acum era limpede, albastru şi fără nori. Ariellc aproape că nu observă înaintarea lui spre ea până ce palmele lui nu-i cuprinseră faţa, iar degetele lui lungi se strecurară prin şuviţa ei neagră de păr pentru a o îndepărta de pe faţă. Speriată, ea deschise ochii larg, privindu-l întrebător.

– Vreau privirea aceea aparte, rosti el pe un ton răguşit, care amintea pentru prima dată de un „posibil iubit". Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, mângâindu-le aşa cum făcuseră şi degetele lui, ceva mai devreme, cu trupul ei. Cum şi dorinţa ei era la fel de mare, ea îi răspunse la sărut, într-o atitudine de abandon, fără să-şi dea seama că aparatul intră în funcţiune în secunda în care el se retrase. Asta e. Exact. Tandreţea întipărită pe chipul lui îi umplu ochii de lacrimi. Preţ de o secundă care trecu parcă în zbor, ea se simţi... iubită. Era un sentiment straniu, nou, aproape ireal.

lar clipa aceea se scurse cât se poate de repede. Vino, hai să înotăm puțin.

Chris o prinse de mână, ajutând-o să coboare de pe stâncă, apoi o conduse în fugă spre ocean.

– Chris, sunt fără costum! strigă ea, râzând de zăpăceala sa.

El nu răspunse; cuvintele ar fi fost de prisos. Fură cuprinși de răcoarea valurilor, care contrabalansă flacăra dorinței ce se aprinsese acum câteva clipe. Când ieșiră la mal, în cele din urmă, Arielle își apucă cu un gest automat sutienul.

– Nu-l pune. Vocea lui se auzi chiar în spatele ei, făcând-o să-și întoarcă privirea. Ești atât de frumoasă. Am terminat ședința foto; hai să facem o vreme doar baie de soare. Ochii lui se îngustară răutăcioși, mascând o încordare aflată în fază incipientă. Ai putea căpăta un bronz minunat; ai avea ce să le arăți – să le arăți pe bune – când te întorci acasă.

– Chris! exclamă ea, ofensată de insinuările lui, liniștindu-se însă instantaneu la vederea surâsului care apăru pe buzele lui. E absurd! Acesta fu unicul ei protest. Cu toate astea, se lungi din nou pe nisip fără a-și pune topul – bucurându-se de frumusețea acelei dimineți.

Acesta era un tribut adus stadiului la care ajunsese relația lor. Când sosise în St. Maarten, se confruntase mai întâi cu privirea ageră a lui Christhopher Howe, devenind micuță și lașă. Acum

se lungise nestingerită şi fără rezerve pe nisip, alături de el, nefiind înveşmântată decât într-o frumoasă pereche de bikini cu margini minuscule. Şi spre mirarea ei, ce persista şi acum, ea nu simţea nici pic de jenă.

În perfect acord cu dimineaţa respectivă, urmă o după-amiază a sondării sufletului pe parcursul căreia Arielle, aflată de una singură în vilă, încerca să înţeleagă schimbările pe care le pricinuise această vacanţă. Era ca şi cum răţuşca cea urâtă se uitase în sfârşit la propria sa imagine. Cu toate că nu se considerase niciodată o adevărată frumuseţe, ca se simţea *cu adevărat* frumoasă – cu totul alta, îndrăzneaţă, senzuală. Chris era răspunzător pentru asta, fiind oglinda ei extrem de flatantă. Oare la revenirea sa în Rockport, avea să redevină ce a fost odată, o fiinţă excesiv de riguroasă?

Se hotărî să-şi revizuiască atitudinea. Fără să stea prea mult pe gânduri, se urcă la volanul Chevette-ului şi o porni pe drumurile de-acum familiare ce duceau spre Marigot, apoi parcă în faţa magazinului de unde achiziţionase Chris costumul de baie. După numai un ceas, când ieşi din magazinul acela exclusivist, braţele ei erau încărcate cu pachete, în timp ce portofelul se uşurase de câteva cecuri de călătorie, iar conştiinţa ei se eliberase de orice urmă de vinovăţie. Zâmbind, se simţi plină de viaţă şi plutind – o pasăre care se avânta în înaltul cerului, purtată de

un curent de aer cald. Părea că nimic nu avea să-i diminueze plăcerea... până în clipa în care ajunse din nou la vilă, unde, în fața ușii ei, se agita un nor negru și periculos.

– Ce s-a întâmplat, Chris? întrebă ea alarmată, sărind din mașină și apropiindu-se de el.

– Unde ai fost? țipă el, frustrat, privirea lui mijită părând o lamă ascuțită.

Surâsul care o însoțise toată după-amiaza i se șterse de pe obraz.

– Am fost în Marigot, explică ea încet, încruntându-se. Ce se întâmplă? Șoapta ei era însoțită de o undă de teamă. Deși Chris își ieșea din fire câteodată – cel mai recent moment petrecându-se chiar în dimineața aceea – în clipa de față părea cuprins de o agitație irațională. Cel puțin dacă i-ar da o explicație.

Îndreptându-se de spate, el o domină cu statura sa impunătoare.

– Lucram de zor în camera obscură în momentul în care poștașul a adus asta! El scoase o scrisoare din buzunarul de la spate, punându-i-o în mână. Aruncând o privire asupra ei, Arielle observă că pe fața plicului era trecut numele ei. Dar ea ridică repede privirea spre Chris, dându-și seama că mai era și altceva. Nu numai că am dat fuga la ușă și am distrus fotografia la care lucram de o bună bucată de vreme – o fotografie cu o semnificație apare, dar când m-am întors, nu mai aveam apă.

– Se oprise apa?

– M-ai auzit, mormăi el, ca şi cum ea ar fi fost, într-un fel, vinovată. *Se oprise apa.*

Ea îşi împreună sprâncenele în semn de nedumerire.

– Nu înţeleg. Vrei să zici că apa nu mai curge, pur şi simplu?

– Exact! Furia lui nejustificată continua să o uimească.

– *Eu* n-am nicio legătură cu apa, se scuză ea în încercarea de a-şi dovedi nevinovăţia.

– Ştiu asta! izbucni el, trecându-şi degetele prin păr. De parcă n-ar fi suficient de rău că mi-ai distras atenţia de când ai sosit pe insulă! Dacă nu ar fi fost poştaşul acela blestemat şi nefericita asta de scrisoare pe numele tău, aş fi reuşit să developez fotografia înainte să sece apa.

– Să sece? Chris, nu înţeleg la ce te referi! Ea izbucni pe neaşteptate. Cum să sece apa aşa, dintr-odată? Unde să dispară? Vrei să spui că nu mai avem apă deloc? Fără apă de băut, fără duşuri, nici la baie, pe nicăieri?

– Exact asta vreau să spun. Lovind violent cu pumnul în palma celeilalte mâini, el se răsuci pe călcâi, dând să plece.

– Aşteaptă puţin, Chris! Unde te duci? Eu nu am pic de apă!

– La naiba! Ştiu asta! El se opri, ţipând la ea peste umăr: Mă duc să văd ce pot face! Rămâi aici!

În timp ce silueta lui întunecată se făcu nevăzută pe aleea cu vegetație deasă, Arielle rămase locului, cu gura întredeschisă, complet buimăcită. Doar peste câteva momente își aminti de scrisoarea din mâna ei. Aceasta fusese expediată de Sean, așa cum se preciza în dreptul expeditorului. Dar în secunda aceea, Sean era ultima persoană la care-și dorea să se gândească. Vârând scrisoarea în buzunarul din spate al blugilor, ea se îndreptă către mașină și, gândindu-se la cu totul altceva, scoase dinăuntru pachetele, le duse în casă și le puse pe un colț al patului, apoi se întoarse în sufragerie și se așeză pe canapea.

Oare de ce fusese el atât de furios? Din cauza scrisorii? A apei? Pentru că ea nu se aflase în vilă atunci când sosise el? Dar ei un plănuiseră să-și petreacă după-amiaza împreună. El își exprimase de câteva ori intenția de a se retrage în camera obscură pentru a developa filmul pe care-l expusese în dimineața respectivă. Ea cunoștea foarte bine frustrarea aceea care te cuprinde atunci când ești întrerupt în mijlocul unei ședințe de developare în camera obscură; oare asta era singura explicație a furiei lui?

Apoi întrevăzu o altă posibilitate. Gelozia. Mâna ei se strecură în buzunarul din spate, scoțând de acolo scrisoarea șifonată. Era gelos pe Sean? El îi adresase destule întrebări cu privire la relația dintre ea și Sean – își dădu ea seama – pentru a justifica o astfel de supoziție. Chiar era gelos?

Oare n-o acuzase că „se păstrează pentru Sean"? Dar în afara unei dorințe fizice evidente, de ce ar fi fost lucrul acesta atât de important pentru el? Nu-i povestise el însuși despre statutul lui de persoană lipsită de responsabilități? Nu-și exprimase în mod deschis disprețul față de femeile care îți îngrădesc libertatea? Oare ce voia el cu adevărat?

Retrăi clipele plăcute din ultimele zile. Dacă n-ar fi știut că nu e posibil, ar fi putut bănui că era pe jumătate îndrăgostită de Chris. I-ar fi fost extrem de ușor să se lase subjugată de farmecul și virilitatea lui – în ciuda recentei lui răbufniri, pentru care se credea, într-o mică parte, vinovată. Dar, nu! Asta nu i se potrivea lui Arielle! Dragostea nu făcea parte din planurile ei. Să se îndrăgostească de o ființă atât de independentă precum era Christopher Howe ar fi fost cea mai mare nebunie posibilă. Dragostea era eternă, dar un viitor alături de Chris i se părea imposibil. Dragostea pentru el nu-i putea aduce decât suferință, dureri de cap și singurătate. Iar ea nu avea nevoie ca acestea să revină în viața ei.

7

Avea senzația că trecuseră mai multe ceasuri de când stătea ca pe ghimpi lângă telefon, așteptând informații despre situația apei. Dar telefonul nu sună și nici ușa de la intrare nu se deschise; Chris nu dădea niciun semn de viață.

Mapa aceea de fotografii abandonată într-un colț îi atrase atenția. Ea răsfoi absentă primele fotografii, ca apoi să le arunce jos, dezgustată de faptul că nu-i trezeau niciun interes. Amintindu-și de scrisoarea lui Sean, o deschise și o citi fără ca acest lucru s-o smulgă din starea de apatie ce pusese stăpânire pe ea. Disperată, se îndreptă spre dormitor, apucându-se apoi să desfacă pachetele pe care le cumpărase. Erau acolo câteva cămăși îndrăznețe, o rochie de mătase extrem de elegantă și două perechi de blugi viu colorați confecționați în Franța. Așeză lucrurile cu grijă pe umeraș, dar niciunul dintre ele nu-i mai trezi entuziasmul acela pe care-l resimțise în Marigot.

Se plimbă agitată prin camerele vilei fără nicio țintă. Tulburată nu numai din cauza purtării

imprevizibile a lui Chris, dar şi ca urmare a neliniştii sale emoţionale, deveni din ce în ce mai nerăbdătoare, aşteptând un semn din partea lui Chris. Ieşi rapid în curte, dar după câteva clipe se opri pe neaşteptate.

„Rămâi aici!“ îi poruncise el, de parcă ar fi fost sclava lui. Ce drept avea să-i dea ordine? Dacă nu binevoia să se întoarcă la ea cu nişte veşti, după atâta vreme – cu toate că după ce aruncă o privire rapidă asupra ceasului îşi dădu seama că trecuse doar o oră şi jumătate, nu trei, aşa cum presupusese iniţial – se putea considera absolvită de orice obligaţie. Bineînţeles că existau multe moduri de a-şi petrece timpul, în loc să aştepte acolo, stând degeaba.

Hotărâtă, îşi puse o rochie de plajă şi o pereche de sandale, apoi plecă spre Philipsburg, pentru a se delecta cu un hamburger şi o băutură răcoritoare şi pentru a căuta o cameră unde să se odihnească. Ce simplu era să consideri că apa potabilă ţi se cuvine! În clipa următoare se nelinişti, la gândul că existau probleme cu apa şi în oraş, dar îşi spuse că, în fond, nu avea nimic de pierdut. De fapt, indiferent dacă găsea sau nu apă, poate că, cel puţin, avea să primească explicaţii în privinţa problemelor apărute la vilă.

Peste câteva ore, când făcu cale întoarsă, starea ei de spirit se îmbunătăţise vizibil. În Philipsburg exista apă din belşug, însă ea aflase că se spărsese o conductă principală în partea de

vest a insulei, cauzând probleme caselor şi hotelurilor ce nu dispuneau de rezerve şi reţele proprii de alimentare, aşa cum se întâmpla şi în cazul vilei, care era deservită de uzina de desalinizare. Circula zvonul că alimentarea cu apă se va relua spre seară, cu toate că ceilalţi turişti cu care discutase erau extrem de sceptici în această privinţă. O porni aşadar spre vilă, înarmată cu mai multe cutii de limonadă, care putea stinge orice fel de sete ivită pe neaşteptate.

Din punct de vedere fizic, se simţea bine. Însă gândurile o asaltau, chiar dacă încercase prin diverse mijloace să-l dea uitării pe Chris. Nu înţelegea cum, în aceeaşi după-amiază, Christopher se transformase din gentleman în tiran. Şi cu atât mai puţin efectul pe care-l avusese schimbarea asupra propriei stări de spirit. De când o acostase în momentul revenirii ei la vilă, nu mai fusese în stare să şi-l alunge din minte. Ba mai rău, bărbatul acesta îi monopolizase gândurile din clipa în care ea sosise pe insulă, cu mai bine de două săptămâni în urmă. Pur şi simplu nu i se părea drept! Asta era vacanţa *ei!*

Oftând, reflectă din nou asupra acestui gând, ca apoi să-l dezvolte. Da, fusese vacanţa ei şi, în mare parte reprezentase o experienţă încântătoare – graţie celui care era acum subiectul frământărilor ei. Chris dominase aceste zile aşa cum, potrivit presupunerilor ei, domina fiecare aspect al propriei sale vieţi. Când nu-şi ieşea din fire, el depăşea cu

mult ceea ce îşi imaginase ea vreodată în materie de bărbaţi; când se afla într-o dispoziţie proastă, avea asupra ei un efect la fel de devastator. Pur şi simplu nu era drept!

Sunetul repetat al claxonului care se auzea chiar în spatele ei o smulse din reverie. Observând lumina strălucitoare a farurilor reflectate în oglinda retrovizoare, ea se sperie. Trase imediat pe dreapta, permiţându-i nerăbdătorului şofer s-o depăşească, însă acesta opri maşina în faţa ei, împiedicând-o să înainteze. Spaima ei cedă locul uimirii în secunda în care îl recunoscu pe bărbatul care ieşi din automobilul său, trântind portiera şi îndreptându-se cu paşi mari spre maşina ei.

– Ţi-am spus să rămâi la vilă! Din tonul vocii lui răzbătea furia. Unde ai fost? Te-am căutat peste tot! Puteai să laşi măcar un bilet!

În secunda aceea el stătea în picioare chiar lângă maşină, cu palmele sprijinite de geamul deschis, cu corpul aplecat astfel încât capul lui să fie la acelaşi nivel cu al ei. Razele argintii ale lunii se reflectau în şuviţele lui închise la culoare, dar el nu avea deloc o înfăţişare angelică.

– Iar *tu* ai fi putut să mă anunţi şi pe mine ce se întâmplă, i-o întoarse ea. Am stat acolo şi am aşteptat, dar, în mod evident, tu ai avut alte treburi mult mai importante. Dincolo de sarcasmul ei se ascundea o durere profundă. Cei din Philipsburg au stat cel puţin de vorbă cu mine. Ştiai de conducta aceea principală care a fost avariată, nu?

Fără a se lăsa impresionat de atacul ei, el ripostă pe loc:

– În clipa în care ai dispărut, eu tocmai mă pregăteam să te anunț în legătură cu asta. Am plecat în oraș să te caut, dar nu te-am văzut nicăieri. Am avut noroc că am nimerit în spatele mașinii tale. El inspiră, pregătindu-se să mai adauge ceva, apoi expiră îndelung încercând să se stăpânească. Văzând că el nu continuă, Arielle îl întrebă:

– Ei? O să avem din nou apă sau nu?

Chris își îndreptă poziția, obligând-o să ridice privirea spre el.

– Bineînțeles că o vom avea din nou, dar s-ar putea ca asta să se întâmple abia mâine-dimineață. Furia lui dispăruse, fiind înlocuită cu un mormăit arțăgos. Arielle urmări cum, fără a mai rosti un cuvânt, el reveni la automobilul său, căutând ceva pe bancheta din spate a acestuia. Chiar și aici, în întuneric, el avea aceleași mișcări de felină pe care ea le observase în repetate rânduri. Poftim, zise el morocănos, traversând spre portiera pasagerului și deschizând-o, ca apoi să așeze pe scaunul respectiv două sticle mari din plastic. Apă îmbuteliată. Folosește-o! Să nu deschizi robinetul până când nu te anunț eu că poți face lucrul acesta. Luminat în secunda aceea de farurile din față, chipul lui era o mască la fel de impenetrabilă ca și în după-amiaza acelei prime zile. Încercând să-și

reprime dorința de a-i vedea întipărită pe față blândețea de altădată, ea strânse și mai tare palmele pe volan.

– Și cât timp va trebui să aștept până să se întâmple asta? zise ea pe un ton ridicat.

Maxilarul lui se încordă ca reacție la încăpățânarea ei.

– O să aștepți atât cât va fi nevoie. Eu sunt proprietarul acelei vile și, prin urmare, mi-am asumat răspunderea pentru soarta ta. Până nu te anunț eu, să nu bei nimic altceva în afara conținutului acestor sticle. S-a înțeles?

Ea privi fix înainte.

– Poate că ar fi trebuit să faci rost de vin în loc de apă îmbuteliată! În felul acesta m-aș fi cufundat într-o stare de inconștiență în timp ce stăteam să aștept revenirea apei!

Chiar din secunda în care le rosti, ea regretă atât cuvintele, cât și tonul acestora. Oare din cauza comportamentului lui Chris față de ea ripostase atât de nepoliticos? La urma urmelor, nu era vinovat de avarierea conductei principale de alimentare cu apă...

El o privi preț de câteva secunde peste încărcătura așezată pe scaun, pentru ca după aceea să trântească puternic portiera și, fără a mai adăuga un cuvânt, să revină la mașina sa, să pornească motorul și să o ia din loc, învăluit într-un nor de praf. Nevenindu-i să creadă că plecase atât de

brusc, ea urmări lumina roşie a stopurilor automobilului, până ce ele se făcură nevăzute, la o cotitură a drumului. Privind în jos, ea apucă una dintre sticlele pe care le lăsase pe scaunul de lângă ea. Căldura mâinii lui dispăruse. Întristată, având o stranie senzaţie de insatisfacţie, conduse încet către casă.

Somnul o ocoli în noaptea aceea, alungat de o mulţime de gânduri contradictorii. Îşi aminti acel prim moment în care remarcase prezenţa lui Chris în avion pentru ca apoi să-l revadă pe plajă, unde el o îngrozise cu acuzaţiile sale şi cu forţa sărutului lui. Ea rememoră acele episoade care marcaseră apropierea lor treptată – întâlnirea din Philipsburg, pe parcursul căreia avuseseră pentru prima dată o conversaţie civilizată, ocaziile următoare în care ei se întâlniseră pe plajă, timpul pe care, din acel moment, îl petrecuseră unul în compania celuilalt. Îşi reaminti de tumultul de emoţii pe care Chris le stârnise în sufletul ei şi îi simţi parcă aievea buzele, mâinile, trupul – făcând-o să se înfioare de plăcere. Golul din lăuntrul ei nu fusese niciodată atât de adânc ca în aceste prime ceasuri ale dimineţii când ea îşi imagină cum ar fi dacă s-ar culca cu Chris, să stea întinsă acolo, lângă el, chiar în secunda aceea. Să îl atingă, să mângâie contururile ferme ale trupului lui, să cerceteze profunzimile masculinităţii lui, să-l lase să-i dezvăluie acel univers al plăcerii pe care i-ar fi oferit-o chiar propria ei

sexualitate – toate astea reprezentau ceva de-a dreptul copleşitor.

Furioasă, clipi, alungând lacrimile adunate sub pleoape, la fel cum procedă cu gândurile inspirate de celălalt Chris, cel plin de furie şi dispreţ, pe care-l văzuse azi de mai multe ori, strivindu-i visul. Oare îi era într-adevăr antipatică? Părea de-a dreptul imposibil, deşi, uneori, nu reuşea să găsească alt răspuns. Îl atrăgea numai fizic? Dacă încerca să-l ţină la distanţă, furia lui creştea. Dar mai era şi acel episod, petrecut după cina pe care o luaseră la el acasă, când *el* fusese cel care plecase. Oare ce însemna asta?

Oricât ar fi încercat, nu reuşea să descopere nicio logică în povestea lor: propria ei lipsă de experienţă era cea care făcea ca lucrurile să rămână în ceaţă? Ea fusese cu capul pe umeri în decursul ultimilor cinci ani. Văzuse cum afacerile ei fluctuaseră. Femeile de vârsta ei nici nu se gândeau la asemenea lucruri. Dar ea *se gândea!* Seara aceea petrecută alături de Peter Stoddard fusese o scăpare – regretabilă –, una motivată probabil de nevoia sa de afecţiune, de alunecarea ei neajutorată spre acceptare.

În prezent, femeia incomparabil mai matură în care se transformase depăşise multe din dorinţele respective, în timp ce încă se mai agăţa nehotărâtă de altele. Da, voia să fie dorită de Chris, să-i fie apreciată feminitatea. Ea însăşi dorea *să se simtă* femeie, să *arate* ca o femeie, să se *poarte*

ca o femeie. Iar alături de Chris, lucrurile acestea fuseseră pe punctul să se împlinească, acum când se apropia de aniversarea celor douăzeci şi şapte de ani. Dar ce va face de acum încolo?

Noaptea era caldă şi cu fiecare ceas care trecea, devenea înăbuşitoare. Umiditatea făcea ca aerul să fie şi mai încărcat. O furtună trecu pe deasupra zonei, aruncând stropi grei de ploaie deasupra casei înainte de a-şi continua înaintarea. Arielle se foi, întorcându-se de pe-o parte pe alta, simţindu-se din ce în ce mai rău. Dând deoparte aşternuturile, se duse încet la frigider, îşi umplu absentă un pahar cu limonadă cu gheaţă, pe care o preparase mai devreme, apoi se urcă iar în pat. Dar durerea ei de mijloc persista. Gândurile îi zburară din nou spre el, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi făcut ea primul pas. Ridicându-se iar, se duse anevoie până la fereastră. Stropii mari de ploaie se prelingeau pe verdeaţa din jurul vilei, care deveni strălucitoare odată cu revenirea lunii pe cerul brăzdat de stele. Cât de simplu ar fi să traverseze pajiştea aceea, pentru a străbate mica alee care făcea legătura între vila ei şi a lui. Oare el era în pat? Ar fi putut să se strecoare pur şi simplu sub aşternuturi, alături de el, ca apoi să-l trezească tandru cu o sărutare?

Golul dinăuntrul ei se adânci, mistuitor, determinând-o să revină în pat, unde se ghemui precum o minge, o minge a frustrării. Dar frustrarea cedă locul tristeţii atunci când, după

câteva ore bune, era tot trează, blestemând clipa în care îl întâlnise pe Cristopher Howe.

Tremurând, se duse în baie şi luă două aspirine pe care le înghiţi cu un alt pahar de limonadă. Lichidul rece ce se scurgea înăuntrul ei o calmă, cu toate că încă mai simţea durerea aceea puternică de stomac. Gemând uşor, reveni în pat şi aşteptă ca aspirina să-şi facă efectul. Văzând că starea ei nu se ameliora, Arielle se îngrijoră. Durerea de stomac devenea din ce în ce mai puternică. Oare mâncase ceva ce nu-i priise? Contractase vreo gripă? Dar cum era posibil aşa ceva? În paradis n-ar fi trebuit să existe germeni, ci doar dulcele ananas, savuroasa nucă de cocos şi fructul zemos de mango.

Abia dacă fu în stare să ajungă în baie pentru a vărsa tot conţinutul stomacului. Apoi mai vomită de două ori în decursul unei singure ore, simţindu-se de fiecare dată şi mai slăbită şi mai epuizată. Stomacul era un ghem de durere sfâşietoare, răscolindu-se chiar şi după ce se goli definitiv, în cele din urmă.

În zori, durerea aceea puternică scăzuse în intensitate, dar se simţea ameţită şi avea frisoane. Era o gripă trecătoare, îşi zise ea pentru a-şi face curaj, răsucindu-se şi continuând să moţăie. Când se trezi din nou, soarele strălucea sus pe cer. Cu toate că durerea şi greaţa dispăruseră, se simţea vlăguită. Va fi o zi de odihnă forţată, îşi zise ea.

Înfrigurată şi palidă, chiar dacă ziua devenea din ce în ce mai caldă, îmbrăcă o pereche de blugi

şi un pulover lejer, ieşind apoi în curte în picioarele goale şi întinzându-se în şezlong la soare, sperând că astfel se va încălzi. Abia atunci căzu în somnul acela profund care o ocolise întreaga noapte.

– Arielle! Trezeşte-te! Vocea lui părea că vine de departe, readucând-o la realitatea pe care nu era sigură că şi-o doreşte. Hai, Arielle! Ai febră!

Şi aşa şi era. Ea se răsuci încet, ridicându-se apoi în şezut, şi descoperi că era scăldată în sudoare şi că se simţea epuizată. Chris se ghemuise pe marginea şezlongului, privind-o cu o sinceră îngrijorare, sprâncenele lui împreunate adâncindu-i ridurile de pe frunte.

– Ce-ai păţit, scumpo? zise el, cercetându-i chipul palid. Eşti bolnavă? Era ca şi cum ziua de ieri nici nu existase; era prevenitor şi afectuos.

Ea schiţă un zâmbet vag şi murmură.

– Mă simt bine.

– Ce s-a întâmplat? Eşti foarte slăbită! Chipul lui se întunecă brusc. Aseară nu ai băut nimic, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, cu un surâs forţat, fără să-şi dea seama că furia ei dispăruse odată cu a lui.

– N-am învârtit nici măcar un robinet. Am avut o noapte îngrozitoare, atâta tot. Nevrând să-i dea şi alte detalii, ea abandonă subiectul.

– Arăţi îngrozitor! El ridică braţul pentru a-i îndepărta de pe frunte şuviţele umede şi fierbinţi.

Pari să fi contractat o răceală. N-ai dormit azi-noapte?

Oftând, ea dădu aprobator din cap.

– Probabil că am răcit uşor. Nu, n-am dormit. Cel puţin până dimineaţă. Ridicând braţul pentru a-l folosi ca scut împotriva soarelui, se foi în şezlong deranjată de durerea aceea difuză de stomac ce persista cu încăpăţânare, ca şi de hainele ei umede.

Chris îi observă grimasa.

– Te duc la doctor. E unul chiar pe strada Mullet...

– Nu, Chris, te rog! Acum mă simt mult mai bine. N-am nevoie decât de un somn bun. Cu o tandreţe surprinzătoare, el îi luă braţele din dreptul ochilor pentru a o cerceta cu atenţie. Eşti sigură că nu ai băut şi altceva în afară de ce ţi-am lăsat eu? Mi s-a spus că s-au îmbolnăvit şi alte persoane aflate pe insulă...

– Am băut două pahare cu limonadă, pe care am ţinut-o la frigider.

– Limonadă? El se ridică, devenind şi mai agitat. Când ai preparat-o?

Arielle se încruntă.

– Ieri după-amiază, înainte să se avarieze conducta de apă... Chris, ce faci? Braţele lui se strecurară dedesubtul ei, pregătindu-se să o ia pe sus.

– Te duc la doctor, Trebuie să ţi se facă spălături stomacale! Apa aceea era contaminată! Ţi-am spus să nu bei *nimic!*

În vreme ce el o strânse şi mai tare, Arielle evaluă situaţia. Nu numai că se simţea îngrozitor, dar nu era obişnuită cu genul acesta de atenţii, simţind o ruşine stranie.

– Chris, nu e nevoie să mi se facă spălături stomacale! N-a mai rămas nimic în el. Nimic!

El o privi întrebător şi apoi, ca şi cum ar fi priceput în sfârşit, îşi slăbi strânsoarea.

– Prin urmare, *aşa* ţi-ai petrecut noaptea? Din vocea lui răzbătea o undă de umor.

– Chestia asta nu e deloc amuzantă! Aş fi preferat să fiu în oraş şi să-mi pierd banii prin cazinouri! Efortul de a-i da o replică pe măsură o secătui de puteri. În timp ce stomacul ei se răzvrăti pentru ultima dată, închise ochii, epuizată. Chris îşi împleti degetele cu ale ei. Ea îşi ţinu mai departe ochii închişi în secunda în care el îi şterse cu blândeţe picăturile de transpiraţie de pe obraji şi de pe gât, savurând senzaţia aceea stranie de confort. Pielea lui era netedă şi rece, iar mângâierea lui un adevărat balsam. Numai starea ei de ameţeală provocată de ultima criză şi de noaptea aceea nedormită o împiedică să se mai gândească la schimbarea lui faţă de ziua precedentă. Trebuia să savureze acest moment... atât cât îi permitea starea ei precară de sănătate.

– Cred că ar trebui totuşi să te duc la doctor. Vocea lui era blândă. Era la capătul puterilor. Dacă nu soseam la timp, ai fi putut să te alegi cu nişte arsuri solare. Am tot sunat la telefon, dar nu răspundea nimeni.

Din vocea lui răzbătea o îngrijorare care o emoționă. Strângând ușor degetele, ea deschise ochii, susținându-i privirea. Aceasta era o altă fațetă a lui Christopher Howe, cea protectoare și prevenitoare.

– Probabil că ar fi trebuit să fi rămas în pat, dar nu m-am așteptat să dorm atât de profund, chiar dacă azi-noapte am avut insomnie. Nici măcar nu *am auzit* telefonul. Sudoarea începu să-i alunece pe buza superioară, dându-i senzația de murdărie. Înghiontindu-l cu genunchiul, încercă să se ridice în șezut. Apucă marginile puloverului, îndepărtând lâna aceea călduroasă de pielea ei fierbinte. Trebuie să mă schimb, șopti ea, pregătindu-se să traverseze curtea, fără să-i pese de înfățișarea sa neîngrijită. În clipa aceea, se gândea doar la un duș rece, lung și plăcut. Brusc, se opri din drum, făcând cale întoarsă. Oh, nu, mormăi ea încet, ridicând mâna pentru a-și îndepărta șuvițele de păr de pe obrajii înfierbântați. Nu e nici pic de apă. Neîncrezătoare, căută privirea lui Chris.

– Acesta era principalul motiv pentru care am tot încercat să te găsesc, răspunse el îndată, ridicându-se și venind în fugă alături de ea. El își strecură degetele printre șuvițele ei de păr de la ceafă, îndepărtându-le de pielea ei umedă. Apa va reveni în după-amiaza asta, potrivit celor mai recente estimări. Era evident că situația îl agasa.

Dar am rezervat o cameră pentru amândoi la Mullet Bay. Ei dispun de o rețea de alimentare proprie. Eu tocmai am făcut duș; dacă vrei te conduc chiar acum acolo. Dacă Arielle nu s-ar fi simțit atât de mizerabil, probabil că ar fi apreciat serviabilitatea lui Christopher. Dar acum se mărgini doar să dea aprobator din cap.

– Ar fi grozav. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Avu nevoie de mai mult timp decât estimase pentru a-și lua săpunul, șamponul, haine curate, pieptenele, periuța de dinți și uscătorul de păr, pentru că la intervale de câteva minute, trebuia să se așeze pe pat, răpusă de oboseală.

– Nu vrei să mă ocup eu de asta? întrebă el, la un moment dat, din pragul ușii, dar ea clătină încet din cap.

– Vin imediat, șopti ea conștientă de privirea ce-i urmărea fiecare mișcare până ce reuși să-și adune toate lucrurile de care avea nevoie. El se îndepărtă de ușă în secunda în care ea o porni spre sufragerie, și se trânti pe canapea, ținând ochii închiși și unul din brațe apăsat pe frunte. Ui, șopti ea, dezgustată. Mă simt atât de slăbită...

Ea nu-l observă dispărând în dormitor și nici întorcându-se. Chris îngenunche pe neașteptate lângă ea.

– Arielle? o strigă el încet, ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o trezească din somn. Dosul palmei lui îi mângâie încet obrazul, iar ea deschise ochii. El avea în mână o bluză albastră din bumbac pe

care o găsise în dulapul ei. Hai să scoatem puloverul asta. Cred că mori de cald în el.

Privind în jos surprinsă, ea surâse maliţios.

– Credeam că m-am schimbat deja. Ea nu se împotrivi în momentul în care palmele lui Chris se strecurară pe sub marginea inferioară a puloverului, pentru a îl ridica peste umeri şi peste cap. În clipa aceea nu mai conta că nu purta sutien. Era prea slăbită ca să-i pese, iar Chris părea prea preocupat s-o ajute la îmbrăcarea bluzei, ca să bage de seamă. El îi strecură uşor braţele înăuntru, încheind apoi nasturii unul câte unul. După ce termină, rulă mânecile până la cot şi-şi puse palmele pe obrajii ei.

– E mai bine? întrebă el cu tandreţe.

– Hmmm. Privindu-l printre pleoapele grele, ea remarcă gestul lui prevenitor. Dar chiar ar trebui să fiu furioasă pe tine, şopti ea, amintindu-şi cum se purtase el la ultima lor întâlnire.

Chris o ascultă cu atenţie, coborându-şi privirea, îngândurat.

– Eşti? Din vocea lui răzbătea o urmă din vechea aroganţă.

Arielle ştia doar că era recunoscătoare pentru faptul că se afla acolo, şi încerca să-i aducă alinare.

– Nu. Ea clătină din cap, apoi surâse uşor. Nu mi-aduc aminte să mă fi răsfăţat cineva astfel în ultimii ani. De fapt, nu ştiu cum m-am descurcat toată viaţa fără tine. Cu toate că era ameţită, îşi îndreptă poziţia, dar în clipa următoare îşi lăsă

capul pe spate, epuizată. Mormăind abia auzit, ea închise ochii, simțind imediat că e cuprinsă de două brațe puternice, care o strânseră la piept.

– Doamne, Arielle, aș vrea să pot face mult mai mult.

În secunda aceea, ea își aminti o declarație de-a lui referitoare la neputință și la oamenii care se luptau în încercarea de a prelua controlul. Atunci ea considerase că amândoi făceau parte din acea categorie. Acum avea îndoieli. Pentru că, în clipa de față, nu dorea defel să dețină controlul. Mai degrabă era fericită să-l lase pe Chris să facă acest lucru, închizând ochii și rezemându-și capul de pieptul lui.

– Ufff... Chris..., șopti ea, cu buzele lipite de cămașa lui, mă simt atât de soioasă... Involuntar, încercă să se îndepărteze, dar el o îmbrățișă și mai tare.

– Nu ești, draga mea. Ești extrem de... vulnerabilă... în schimb. Adesea bărbaților le place chestia asta. Vorbele lui i se păreau extrem de liniștitoare. În clipa aceea, se simțea într-adevăr vulnerabilă, de-o feminitate stranie, surprinzător... de dorită... și foarte obosită. Brusc, își strecură brațele în jurul taliei lui, cuibărindu-se și mai confortabil la pieptul lui. Cu toate că resimți ecoul unei dureri, nu-și schimbă poziția. Oftând mulțumită, adormi.

Când se trezi, stătea lipită de Chris pe bancheta din față a mașinii lui care acum staționa în fața unei clădiri pe care nu o recunoștea.

– Unde suntem?

– La Mullet. Aici am rezervat o cameră pentru noi. M-am gândit că nu ți-ar plăcea să te duc în brațe. Din vocea lui răzbătea o undă de umor.

– Cum am ajuns aici? scoase ea un strigăt slab. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că dormeam la... Pe obrajii ei apărură mici pete roşii, iar ea aruncă spre Chris o privire acuzatoare. M-ai dus în brațe? Văzându-i zâmbetul satisfăcut, îşi feri privirea. Trebuia să mă trezeşti. Puteam să merg pe propriile picioare.

– Cum? Şi să pierd unica şansă de-a face un gest caritabil? Nici gând! o tachină el. Numai dacă, bineînțeles, o să-mi dai voie să-ți fac baie...?

Replica ei: „Oh, Chris" se pierdu ca urmare a efortului ei de a se ridica şi a trece dincolo de scaun, pentru a ajunge la portieră. Într-o clipă, el fu lângă ea pentru a o ajuta să coboare.

Camera nu era doar curată, spațioasă şi dotată cu apă curentă ce curgea din belşug, ci şi răcoroasă. Pentru prima dată de la sosirea ei în St. Maarten, Arielle aprecie binefacerile aerului condiționat. După ce bău cu înghițituri mici puțină apă rece, ca un prim test al redresării stomacului ei, îl lăsă pe Chris lungit pe pat şi se refugie în sala de baie, acolo unde duşul o lovi cu stropii săi reci şi înviorători, alungând starea de disconfort pe care o simțise până atunci. Când ieşi de sub duş, după nepermis de multe minute, se simțea incomparabil mai bine. După ce se îmbrăcă în

hainele curate pe care le luase cu ea – o pereche de pantaloni scurți albi și o bluză lungă maro, Arielle își uscă părul și își aplică un machiaj lejer menit să-i ascundă paloarea, după care ieși din baie.

Chris adormise profund, întins pe patul acela dublu, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor, unul din brațe atârnându-i relaxat pe lângă corp, iar celălalt rezemându-se ușor de talie.

Desculță, ea înaintă în vârful picioarelor până la marginea patului pe care era așezat, privindu-i transfigurată trăsăturile. În somn, acestea erau ferme și blânde, impunătoare și totuși pline de compasiune. Șuvițele lui de păr închis la culoare cădeau de-o parte și de alta a ovalului feței, până deasupra maxilarului. Pielea lui era netedă și bronzată, în vreme ce în colțul gurii se zărea urma unui zâmbet. Cât de mult îi plăcea să-l audă râzând! Se duse cu gândul la acele dăți când el se purtase amabil față de ea, când o învăluise într-un surâs fermecător!

Cu un oftat adânc, se întoarse în vârful picioarelor spre marginea liberă a patului, stând o clipă în cumpănă înainte de a se întinde pe pat, cu fața spre el. Cum stomacul ei se liniștise în sfârșit, se simți reconfortată, continuând să-l privească admirativ. Apoi, cu părere de rău, închise ochii, căzând într-un somn adânc.

Niște sărutări tandre pe pleoape o treziră, pentru ca mai târziu degetele lui să-i mângâie

obrajii, ciupindu-i ușor până ce ea deschise încet ochii.

– Cum te simți? șopti el cu buzele lipite de vârful nasului ei, înainte de a-și pune iar capul pe pernă.

Preț de o clipă, ea îl privi confuză, apoi își aminti unde se afla și cum ajunsese acolo.

– Ceva mai bine, răspunse ea cu sinceritate, incapabilă să-și adune puterile astfel încât să se miște, dar simțindu-se totuși puțin mai refăcută decât cu câteva ore mai devreme. Cât e ceasul?

– Cinci și jumătate. Am dormit aproape toată după-amiaza. Ți-e foame?

– Puțin. Dar ea nu se simțea în stare să mănânce. Voia să stea aici, întinsă în patul acesta mare, la numai câțiva centimetri distanță de Chris. Nu, își dădu ea seama, cu un început de teamă, ceea ce voia și mai mult era să stea *mai aproape* de el. Apoi se apostrofă fiindcă permisese ca starea ei de amețeală s-o zăpăcească. Dar Chris observase scânteia din privirea ei, așa că nu avea de gând să se dea bătut. Privirea lui alunecă spre buzele ei, atât de moi și de umede. Încet, el își înclină capul pentru a le atinge, mișcându-și propriile buze deasupra lor, apoi, auzind gâfâitul ei, le urmări conturul cu limba. Spre surprinderea sa, Arielle simți cum pasiunea explodează înlăuntrul său. Cu un oftat de încântare, închise ochii și deschise gura, astfel ca buzele ei să fie antrenate în mișcarea respectivă. O învălui o plăcere amețitoare. Limba

ei îşi găsi drumul către a lui, şi în momentul în care se atinseră, ei fură străbătuţi de un fior cutremurător. Pe neaşteptate, Chris se retrase, rostogolindu-se şi coborând din pat printr-o mişcare uşoară.

Dregându-şi glasul, el se apropie de uşă, oprindu-se cu mâna pe clanţă.

– Ah, mâncarea. Ce-ai vrea să mănânci? Aici, în cadrul complexului Mullet Bay, au un meniu delicios. O să dau o fugă până acolo şi o să iau ceva bun. Ce ţi-ai dori?

Arielle se aşeză încet pe marginea patului.

– Orice, spuse ea încet. Dar să nu fie prea mult. Încă nu sunt pe deplin restabilită. Cum fericirea provocată de apropierea lui dispăruse brusc, simţea o slăbiciune generală, derivată din starea ei de disconfort. Neajutorată, se rostogoli din nou în pat, închizând ochii, fără să observe privirea îngrijorată a lui Chris şi plecarea lui, peste numai câteva clipe.

El se întoarse, aducând sandviciuri, ceai şi pâine prăjită. După ce terminară de mâncat, iar Arielle se întinse pe pat, el îi oferi restul de ceai. Văzând cum scutură din cap, Chris îi spuse:

– De ce nu rămâi aici să te odihneşti până mă duc eu acasă să văd dacă au dat drumul la apă? Ţi-ar prinde bine încă un pui de somn...

– Nu, vin şi eu, îl întrerupse ea, dându-şi brusc seama că erau pe punctul să împartă aceeaşi cameră de hotel pe timpul nopţii. Călătoria s-ar

putea să-mi priască, adaugă ea repede. Chiar mă simt mult mai bine.

El o privi sceptic. Era şi acum palidă şi obosită, dar părea să-şi fi revenit.

– Eşti sigură? Ea dădu aprobator din cap, aşa că el se apucă să-i strângă lucrurile.

Ajungând la el acasă, găsiră un bilet mare, scris de mână, lipit pe uşa de la intrare: „S-a dat drumul la apă, şefu'. Totul e în ordine." Chris zâmbi larg.

– Se pare că bătrânul Ramoa şi soţia lui au trecut pe aici. Arielle aflase că cei doi bătrâni aveau grijă de vile în absenţa lui Chris; soţia bătrânului fusese cea care aprovizionase bucătăria cu cele necesare înainte de sosirea ei.

– Sunt o comoară! zise ea surâzând la rândul său. Eşti norocos că îi ai aici, ca să supravegheze totul. Apoi se simţi cuprinsă din nou de un val de slăbiciune. Cred că ar fi mai bine să mă întorc la mine acasă, adăugă ea, ducându-se să-şi ia lucrurile din maşină.

– Arielle? El nu o atinse, dar ea se opri brusc, aşteptând.

– Aş vrea să rămâi aici în noaptea asta. Eşti încă foarte slăbită şi s-ar putea să ai nevoie de mine. Te asigur că nu se va întâmpla nimic între noi. La urma urmei, ai fost bolnavă.

Bunul-simţ era o particularitate esenţială a caracterului lui Arielle, astfel că acceptă sugestia lui Chris, cu atât mai mult cu cât picioarele ei erau

prea neputincioase până și pentru a porni pe aleea îngustă ce ducea spre vila sa. Ea îi surprinse privirea în timp ce se răsuci și vorbi încet:

– Da, așa e. Dar... Brusc, se simți cuprinsă de slăbiciune. Va trebui să mă întind... cât mai repede... Chris o prinse în brațe în timp ce genunchii ei se îndoiră, apoi o duse în casă, până la patul lui mare, și după ce dădu deoparte cuverturile o așeză deasupra așternuturilor cu o grijă infinită. În câteva minute, ea adormi buștean.

Noaptea trecu fără ca Arielle să-și dea seama ce se petrece cu ea. Nu știa cât de îngrijorat fusese Chris care se gândise că ar fi totuși cazul să o ducă la doctor. Ceaiul și pâinea rămâneseră neatinse; el își închipui că a doua zi de dimineață se va observa o îmbunătățire a stării ei. Ea dormi profund, purtând doar halatul pe care el îl înfășurase cu grijă în jurul ei, după ce o dezbrăcase.

Tot timpul nopții el stătuse acolo, privindu-i chipul adormit. Ea nu avea de unde să știe de lupta ce se dădea în sufletul acestui bărbat puternic și stăpân pe sine, conștient de puterea sentimentelor pe care le nutrea pentru această femeie frumoasă și vulnerabilă. Când ea se trezi, a doua zi dimineață, el adormise alături de ea, punându-și protector brațul peste trupul ei, și îngropându-și fața în părul ei negru ca pana corbului.

Era atât de firesc să se trezească în felul acesta, cugetă ea zâmbind și întinzându-se ca o felină, în timp ce-l privea cu recunoștință pe Chris.

Pe neașteptate, ochii lui se deschiseră larg, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet blând.

– Bună, zise el cu gravitate.

– Bună și ție, spuse și ea temându-se să facă prea mult caz de faptul că tocmai își petrecuse noaptea lângă un bărbat, chiar dacă nu se întâmplase nimic între ei.

– Cum te simți?

– Grozav! Limpezimea ochilor ei albaștri era o dovadă a acestui fapt, la fel ca și culoarea care îi revenise în obraji.

– Să-ți pregătesc micul dejun? Era încântat să constate că starea sănătății ei se îmbunătățise simțitor.

Ea observă bărbița care-i umbrea obrazul, și nu se putut stăpâni s-o mângâie, pentru a-i simți asprimea.

– Ar fi minunat, ciripi ea, scâncind, în secunda în care el prinse între dinți degetul ce-i explora chipul cu atâta îndrăzneală. Fără să mai adauge nimic, el se îndepărtă în grabă de pat.

Arielle se pregătea să treacă în revistă ultimele două zile, cea în care fusese bolnavă și cea care urmase, când Chris insistase să aibă grijă de ea. Deși protestase, susținând că se simțea bine, fusese tratată ca o prințesă. Fiecare dorință a ei fusese anticipată de Chris, ceea ce o determina să-l îndrăgească și mai tare. Atât micul dejun cât și prânzul fură servite în pat – în patul lui –, iar

Chris mâncă cel mai mult de pe tava pe care o pregătise în principal pentru ea. Când Arielle ieşi în curte, el îi mută îndată şezlongul la umbră. Când ea adormi acolo, el o supraveghe îndeaproape. Chiar dacă se simţea vinovată, având în vedere faptul că starea ei se îmbunătăţise simţitor, se bucură de atenţia lui.

Spre seară, se simţi pe deplin restabilită şi, în timp ce Chris stătea în living, răsfoind ziarele, ea luă *Notiţele lui Edward Weston*, cuibărindu-se într-un fotoliu confortabil şi începu să citească. După două ore, ridică în cele din urmă privirea din carte şi observă că el o studia cu atenţie.

– *Semeni* cu Weston, Chris? întrebă ea încet, uimită de ceea ce citise şi nerăbdătoare să afle ce simţea Chris în acel moment.

El se cuibărise într-un fotoliu aflat în partea opusă a camerei, faţa lui fiind umbrită de un rododendron care creştea chiar lângă fereastră.

– Weston era un geniu, un artist în adevăratul sens al cuvântului. A fost un maestru fotograf al vremurilor noastre. Eu sunt cu mult în urma lui, răspunse Chris cu o modestie excesivă după părerea lui Arielle.

– Chris, munca ta e magnifică şi în zilele noastre, ca e la fel de novatoare cum a fost cea a lui Weston în 1900 şi ceva.

El ridică din umeri.

– Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile. Dar mă identific într-adevăr cu multe din ideile lui Weston.

Căzând pe gânduri, el se încruntă, coborându-şi privirea.

– Dă-mi un exemplu, îl provocă ea, de teamă că el nu-şi va continua ideea, lăsându-se pradă reveriei.

El îşi înălţă privirea către chipul ei.

– E de-ajuns să amintesc lupta dintre latura comercială şi artă. O parte a fiinţei mele ar vrea să se retragă chiar acum, pentru a putea fotografia doar ce-mi doresc. Şedinţele foto la care lucrez în cea mai mare parte a anului au ceva extrem de primitiv. Nu seamănă nici pe departe cu arta... Vocea lui nu exprima amărăciune, doar o imensă tristeţe. În mod straniu, ea se simţi impresionată.

– Dar rezultatele finale – nu sunt meritorii? Munca ta – aşa cum e percepută de public şi se reflectă în reviste, sau expoziţii – e considerată de persoanele avizate semnul superiorităţii tale faţă de ceilalţi fotografi. Acesta reprezintă cu siguranţă un motiv de satisfacţie.

Chiar înainte ca el să răspundă, ea ştia ce avea să spună. La urma urmelor, indiciile se aflau în paginile cărţii pe care tocmai o răsfoise.

– E o satisfacţie de suprafaţă, Arielle. Se ridică în picioare şi înaintă spre locul în care se afla ea. Ea îmi permite să plătesc datoriile, untul şi pâinea, şi să mă bucur de aprecierea criticilor, ceea ce e meritoriu. Dar dincolo de asta, e o cu totul altă poveste.

Instinctul o îndemna pe Arielle să-l aline, să-i alunge suferinţa întipărită atât de clar pe chipul

lui. Dar ceva o reținea, iar ea coborî privirea. Cartea aflată în poala ei era deschisă în dreptul unei fotografii fermecătoare a femeii alături de care trăise Weston vreme de mai mulți ani. Reprezenta o simfonie a formei lor și a sentimentelor, un nud ce depășea orice văzuse ea prin frumusețe și sensibilitate. Pe neașteptate, Arielle își dădu seama care era dorința lui Chris, iar aceasta o înspăimântă.

Bărbatul o sfredelea cu privirea sa tăioasă. El se lăsă pe vine la nivelul ei, punându-și palmele mari pe brațele fotoliului și obligând-o să-l privească. Ea se conformă, cu un aer nesigur.

– Ce-mi doresc cu adevărat, vorbi el aproape în șoaptă, cu un glas profund și scăzut, care pornea din adâncul ființei sale, este să realizez fotografii pentru sufletul meu. Nu trebuie să fie multe, doar câteva, din când în când. Dar îmi doresc, în schimb, acea satisfacție interioară, să fiu autentic potrivit propriilor mele norme. El se opri, încercând să-i detecteze simțămintele, apoi continuă pe un ton scăzut: Fotografiile pe care ți le-am făcut în ultimele două săptămâni m-au apropiat mai mult ca niciodată de acest ideal. Cele pe care le-am realizat ieri-dimineață – ezită suficient de mult pentru a sesiza îmbujorarea ei – au avut o semnificație aparte. Am reușit să surprind o ființă, o inimă și o minte. Aceste fotografii nu imortalizează un anumit moment, ci o ființă – pe tine – și esența feminității.

Arielle era conştientă de sinceritatea vorbelor lui şi de sentimentul ce se ascundea în spatele acestora. După cum spusese chiar el, surprinsese „o fiinţă, o inimă, o minte". Da, în secunda aceea, ea pricepuse. Ceea ce evitase cu încăpăţânare să recunoască, în decursul ultimelor zile, devenise o certitudine. Era îndrăgostită de Chris! Profund şi cu adevărat îndrăgostită de el! O durere arzătoare îi scutură întregul trup. Se îndrăgostise de un bărbat a cărui unică iubire o constituiau fotografia, un ideal, o esenţă. Cum ar fi putut să intre în competiţie cu ele?

– Te-am necăjit. Era o declaraţie rostită cu o voce joasă, catifelată. Degetele lui lungi şterseră cele câteva lacrimi care apucaseră să i se rostogolească pe obraji.

Da, o necăjise, dar nu aşa cum îşi închipuia el.

– Nu, e în ordine, minţi ea, zâmbind. Numai că ceea ce ai spus tu a fost foarte... frumos. Şi într-adevăr aşa era. Lăsând la o parte faptul că el nu o putea iubi *pe ea,* devoţiunea lui totală faţă de un ideal artistic, la care acum se simţea şi ea părtaşă, o îndreptăţea într-un fel să spere că va dobândi, la un moment dat, un loc în inima lui.

– Pricepi ce spun? întrebă el, nerăbdător să afle ce gândeşte.

Ea dădu aprobator din cap, în vreme ce privea fix degetele încleştate în poală.

– Cred că da.

Se aşternu tăcerea, o ultimă barieră pe care el încercă s-o înlăture.

– Vrei să fii modelul meu, Arielle? Am numeroase proiecte, dar nu ştiu dacă voi reuşi să fac totul cum trebuie. Noi suntem făcuţi unul pentru altul. Te rog, acordă-mi şansa de a-mi dovedi mie însumi ceva.

În clipa aceea, două lucruri deveniră cât se poate de clare pentru Arielle. În primul rând, faptul că el o privea ca pe un model şi nimic mai mult, cu excepţia, probabil, a unui trup fierbinte în pat, care să-i satisfacă nu numai nevoile artistice, dar şi pe cele fiziologice; în al doilea rând, îşi dădu seama că el dorea să o fotografieze nud. Ambele concluzii accentuară durerea provocată de conştientizarea dragostei faţă de el.

Copleşită de emoţia sa, ea schiţă gestul de a se ridica din fotoliu şi a se îndepărta de Chris. Era atât de dureros să se afle în preajma lui, să-şi dea seama cât de profund îl iubea ea şi cât de puţin primea în schimb. Îşi aţinti privirea asupra apelor oceanului, care se vedea în depărtare de la fereastra lui, în timp ce ea se lupta să îşi recapete stăpânirea de sine.

– Arielle? El se apropie din spate şi îi înlănţui umerii cu braţul.

– Nu ştiu, Chris. Nu ştiu. Cuvintele ei rostite repede şi încet exprimau adevărul.

El interpretă însă greşit reţinerea ei.

– Nu le voi comercializa niciodată, dacă asta e ceea ce te preocupă. Nu trebuie să te temi că vei

fi expusă privirilor străine; asta nu se va întâmpla niciodată.

– Știu asta! Se întoarse, ofensată de insinuările lui. Nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar putea să rătăcească negativele, nici pe acelea pe care le lucrase deja, fiindcă dacă ar fi ajuns în mâna cui nu trebuie, ar fi putut deveni extrem de compromițătoare. Ea îl iubea; avea încredere în el. Știa instinctiv că el nu ar pune-o într-o asemenea situație. Dar mai erau o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească. Am nevoie de timp... ca să reflectez, şopti ea, lăsându-şi bărbia în piept.

Spre surprinderea ei, având în vedere răbufnirile lui anterioare provocate de refuzul ei, el rămase calm, şi o privi înțelegător.

– E cât se poate de corect. Dar, adăugă el pe un ton prevenitor, să nu aştepți prea mult. Până duminică nu mai e decât o săptămână, nu?

Încă zece zile! Până la plecarea ei mai rămăseseră doar zece zile! După aceea avea să revină în Rockport, lăsând în urmă... pe bărbatul acesta... şi inima ei. Oare ce ar fi trebuit să facă?

Pierdută în propriile gânduri, nu observă încordarea lui care se accentua pe măsură ce încercarea sa de a se calma dădea greş. În cele zece zile până la plecare, mai erau o mulțime de lucruri de făcut. Fiecare zi era prețioasă şi nu trebuia irosită. Oare ea înțelegea lucrul acesta? se întrebă el, profund tulburat, la rândul său.

Nu o mai observase de multă vreme, dar în clipa aceea remarcă din nou privirea ei pierdută, care trăda vulnerabilitatea sa. Oare putea să o ajute să depăşească acest moment? El o convinsese să elibereze femeia care sălăşluia în adâncul ei. Observase la ea o schimbare radicală. Oare o putea conduce până la capătul drumului?

8

Arielle se întoarse în seara aceea la vila ei, având foarte multe probleme de clucidat. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat de la vacanţa respectivă era să se îndrăgostească. În pofida reţinerilor ei cu privire la angajarea sa afectivă într-o relaţie, cealaltă parte, cea emoţională, se dovedise a reprezenta o reală ameninţare. Fiindcă, dacă ar fi fost vorba doar de o atracţie fizică – iar ea nu putea contesta acest lucru –, poate că ar fi fost capabilă să păstreze distanţa. Dar atacul lui se produsese la un nivel mult mai înalt, completat într-o oarecare măsură de cel fizic. Dacă privea retrospectiv, el reuşise să o manipuleze fără probleme, „citindu-i" fiecare stare de spirit, reacţionând în mod calculat pentru a obţine rezultatul scontat, rezultatul dorit de *el*. El se deschisese în faţa ei doar atât cât era necesar, asumându-şi doar angajamentul care convenea scopului său.

Iar ea îl adora! Adora felul în care îi sugerase că era înzestrată cu acea fineţe pe care ea habar nu avea că o posedă. Adora felul în care el o făcuse să se simtă liberă şi frumoasă, iar ea fusese

în schimb încântată să-l facă fericit. Oferindu-i lui bucurie se delecta ea însăşi cu acest lucru. Iubea zâmbetul lui, ochii şi trupul lui. Iubea căldura lui în clipa în care se apropia de ea, forţa cu care o îmbrăţişa, focul lui interior atunci când dezlănţuia patima din lăuntrul ei, ca răspuns la propria lui pasiune. În braţele lui nu simţea niciun pic de teamă.

Fiindcă îl iubea, îşi dorea cu disperare să-i facă pe plac – pentru că a dărui şi a împărtăşi totul cu el reprezenta o parte intrinsecă a iubirii pe care o simţea. Da, o parte a fiinţei ei îi spunea că trebuie să accepte cererea lui, o soma să-i dea satisfacţie. Însă cealaltă parte, încă reţinută – cu toate că dădea unele semne de slăbiciune – îi amintea cum va fi atunci când se va întoarce în Rockport, şi va rămâne din nou singură.

Ca şi până atunci, Chris îi oferi doar senzaţia de libertate pentru a-i lăsa impresia că era stăpână pe propria soartă, în timp ce el controla subtil mersul evenimentelor, determinând rezultatul final. În următoarele zile, el se dovedi un cavaler desăvârşit, curtând-o fără a face presiuni asupra ei, argumentându-şi cu calm punctul de vedere, controlându-se, mai mult decât îşi dădea ea seama.

În acest moment, Arielle renunţase să se mai prefacă că e preocupată de propriile sale fotografii. Ea nu se mai putea concentra asupra fotografiilor copiilor, revenind la ele doar pentru câteva clipe. De altfel Chris îi făcu observaţii cu privire la acest aspect.

– Credeam că până acum ai terminat ce aveai de făcut. El o măsură din priviri, la câteva zile după boala ei. Aşa e?

Zâmbetul vinovat reprezenta un răspuns, dar ea se eschivă printr-o glumă:

– Şi când, dacă mi-este permis să întreb, mi-ai acordat tu timp să lucrez?

– Ai avut la dispoziție fiecare seară, i-o întoarse el uşor iritat.

Ea nu-l luă în seamă, încercând să-i modifice starea de spirit cu o glumă.

– Hei! Mă cari după tine toată ziua prin insulă şi te aştepți să muncesc? Dacă vrei să ştii, am dormit ca un bebeluş. Amândoi ştiau că era o minciună, elocvente în acest sens fiind cearcănele vineții care persistau încă sub ochii ei. Dar el abandonă subiectul, prinzând-o de mână pe neaşteptate. Mereu făcea asta, cugetă ea – schimba vorba atunci când nu-i convenea ceva. În cazul acesta, ea fu de acord cu el, răsplătindu-l cu un zâmbet larg. Spune-mi, unde mergem?

Dar Chris nici măcar nu răspunse, mărginindu-se să o tragă mai aproape de el, şi s-o conducă spre maşina lui. Avură nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a ajunge la plaja unde voise el s-o ducă. Văzând că ea îl privea îngrijorată, el se hotărî, în cele din urmă, să vorbească:

– Vreau să-ți arăt ceva.

Ea îl urmă curioasă. Amândoi purtau şorturi şi bluze cu mâneci scurte, ea fiind îmbrăcată cu

cea pe care o cumpărase în Marigot. După ce traversară o zonă noroioasă, lăsând în urmă dunele din regiunea insulară cu ieşire la Oceanul Atlantic, ajunseră în cele din urmă într-o regiune sălbatică ce făcea legătura cu partea sudică a unei fâşii de plajă pe care ea nu o mai văzuse până atunci. Chris o trase mai aproape lăsând-o să arunce o privire în jur, în timp ce el cercetă zona cu atenţie.

Plaja era complet diferită – nu atât de albă şi de netedă ca celelalte. Din locul în care stăteau, pe jumătate ascunşi de vegetaţia înaltă, ea zări un grup de vile, câteva vase cu pânze, câteva persoane care făceau plajă şi albastrul ceva mai întunecat al oceanului în această parte a ţărmului acoperit cu pietriş. Dar avea ceva aparte. Avu nevoie de câteva minute bune până să conştientizeze în ce consta acea diferenţă; în clipa respectivă ea inspiră adânc.

– Chris? i se adresă Arielle aproape în şoaptă, chiar e... asta e... de ce nu mi-ai spus...?

– Voiam să simţi şi tu ce am simţit eu. Ea îi cercetă cu atenţie chipul. Ai avut aceeaşi senzaţie, nu-i aşa? În mod straniu, el ştia că ea sesizase diferenţa. Timidă, dădu aprobator din cap, întorcându-şi din nou privirea spre peisajul din stânga lor.

– St. Maarten-ul e renumit datorită plajei sale pentru nudişti, explică el calm. E minunată, nu?

– Da, aşa este. Priveliştea era deosebit de frumoasă prin naturaleţea sa. Sunt cu toţi nişte

inconştienţi, nu-i aşa? întrebă ea, rezemându-şi bărbia pe braţele aşezate pe genunchii săi îndoiţi.

– Conştiinţa ar fi deplasată aici, Arielle. El redevenise profesorul răbdător, înzestrat cu darul convingerii. Corpul uman e o minunăţie, ceva extrem de frumos. Hainele sunt doar nişte capcane ale societăţii, măştile în spatele cărora ascundem esenţa fiinţei noastre. În absenţa hainelor, firea noastră cea adevărată se poate elibera.

– Pledezi în favoarea nudismului, domnule Howe? glumi ea.

Chris se răsuci ca să o poată privi.

– Nu a nudismul în general. Dacă aş simţi asta, atunci am fi lângă cei de colo şi nu aici sus, ascunşi de vegetaţie. Dar cred într-advăr că şi corpul uman e deosebit de frumos.

Arielle simţi că pulsul i se accelerează. Nu-şi închipuise niciodată că va avea o asemenea conversaţie, nici chiar cu o persoană atât de apropiată ca Sean. Oh, cu siguranţă parcursese un drum lung, îşi repetă ea, dar, dincolo de asta, mai avea unele inhibiţii, ceea ce o făcu să roşească.

– *Tu* eşti decent, Chris?

În aceeaşi clipă, el îi întâlni privirea, şi se oglindi în ea preţ de câteva minute. Apoi, cu o încetineală deliberată, el îşi duse mâna spre catarama curelei, şi începu să o desfacă. Dându-şi seama de intenţia lui, ea îşi puse palma peste a lui, strângând-o deasupra închizătorii.

– Nu, nu face asta! şopti ea, privind alarmată în jur. Dar, cu toate că o speria gândul de a-l

vedea dezbrăcat, ea era conştientă de faptul că, în realitate, se temea de ea însăşi. Degetele ei, în vreme ce strângeau cu putere betelia pantalonilor lui, atinseră uşor pielea fierbinte a abdomenului lui, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere.

Mormăind, el îşi trase mâna deoparte, apoi îi cuprinse faţa în palme şi o sărută cu patimă. Ştiind cât de mult îl iubea, ea nu era în stare să reziste în faţa senzualităţii lui, având să-i ofere o plăcere pe măsura celei pe care ea însăşi o resimţea.

– Doamne, cât de multă nevoie am de tine! mormăi el răguşit, înainte de a-i pecetlui gura cu un sărut pasional.

Nevoie, spusese el. Arielle auzise şi simţise lucrul acesta. Cu toate că se revolta la gândul că el abia dacă avea nevoie de ea, ea îl iubea prea mult ca să protesteze. Se simţea prea bine în braţele lui puternice, prizonieră de bunăvoie a cercurilor de oţel care îi înconjurau trupul.

Palmele lui alunecară de-a lungul spatelui, până când ajunseră la marginea tricoului ei, explorând pielea de dedesubt. Trupul ei se arcui instinctiv, iar ea îi încolăci gâtul cu braţele cu o ardoare surprinzătoare având în vedere lipsa ei de experienţă.

Când el se îndepărtă o clipă, ea se crispă.

– Chris? gemu ea în şoaptă, pe un ton implorator.

– Ce e, iubito? Spune-mi ce-ţi doreşti. Nu vreau decât să-ţi fac pe plac.

Ea îl credea. Chiar dacă ştia că el n-o iubea, înclina să-i dea crezare. Iar nevoia ei era atât de mare.

– Eu... Eu... începu ea, nefiind în stare să exprime în cuvinte cât de mult îl dorea.

Dar el ştia. Dintr-o singură mişcare, îşi scoase de pe el tricoul şi-l aruncă pe jos, dând la iveală toracele său lat, frumos bronzat. Ea se ridică, simţind nevoia să-l atingă, să-şi graveze în memorie pentru totdeauna muşchii aceia, pielea aceea, perdeaua de păr de sub degetele ei. Răbdător, el o lăsă să-i exploreze trupul, conştient de faptul că ea încerca să-şi reprime dorinţa nestăvilită. Când lucrul acesta deveni imposibil, ea inspiră adânc şi îşi lăsă braţele în jos pentru a apuca marginile bluzei şi a o trage apoi peste cap. Ea îl privi în ochi în momentul în care desfăcu închizătoarea sutienului, punându-l apoi deoparte. Ea fu cea care se apropie de el, îi înlănţui talia cu braţele, se lipi de toracele lui, şi nu-şi putu reprima strigătul de încântare în momentul în care sânii ei se atinseră de pielea aspră a toracelui lui.

– Te doresc, Chris. Cuvintele fură rostite clar şi răspicat. Ea ridică ochii spre faţa lui şi le repetă pe un ton hotărât. Vreau să faci dragoste cu mine. Arată-mi cum e să faci dragoste. Te doresc cu disperare!

– Îţi dai seama ce spui, Arielle? Eşti sigură?

Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de sigură. Ea îl iubea şi-l dorea pe Chris. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie. Dacă soarta voia ca ea

să-şi petreacă singură tot restul vieţii, fără el, va trebui să profite la maximum de aceste minute.

– Te rog... acum... Trupul ei tremură din pricina dorinţei de a fi posedată de el. Totuşi, ea nu se simţea în stare să-şi mărturisească iubirea. Nu putea decât să geamă de plăcere atunci când el o culcă pe spate, acoperind-o cu trupul său. Instinctul îi dicta să se apropie şi mai mult de el, mai mult decât o permitea bariera reprezentată de pantalonii scurţi. Buzele lui puseră stăpânire pe gura ei, apoi alunecară pe gât şi ajunseră la sânii ei, cu sfârcurile întărite.

Ochii lui o priviră cu blândeţe infinită în clipa în care el se opri.

– Nu aici, iubito. Nu de prima dată.

Copleşită de dorinţă, ea îl privi implorator.

– Nu mă doreşti? Credeam...

– Dacă nu mă dau deoparte chiar în secunda asta – el se răsuci, ridicându-se şi aşezându-se cu spatele la ea – nu va mai exista cale de întoarcere. Dar vreau ca totul să se desfăşoare aşa cum se cuvine, nu aici, în mijlocul acestei vegetaţii marine. El se întoarse spre ea, privind-o şi mai pătimaş. Atunci când voi face dragoste cu tine, va trebui ca totul să se petreacă pe îndelete. Nu vreau să mă uit peste umăr după eventualii curioşi sau să-mi fac griji c-o să-ţi arzi fundul tău alb. El zâmbi, văzându-i chipul îmbujorat care contrasta cu atitudinea ei aproape lipsită de inhibiţii, aşa cum stătea întinsă în faţa lui, cu sânii descoperiţi.

În afară de asta... El se opri, privind spre mare înainte de a continua... Mai e şi problema acelor fotografii. Încă nu ai fost de acord să fii model pentru mine.

La auzul vorbelor lui, Arielle îngheţă. *Să-l ia naiba*, îşi spuse ea într-un acces încăpăţânat de furie nestăpânită. Fotografiile... întotdeauna fotografiile! Ele reprezentau adevărata lui dragoste. Dar la urma urmei, ea ştia deja lucrul acesta, aşa că n-avea niciun rost să se revolte. Redevenind stăpână pe sine, se ridică în picioare şi îşi luă sutienul.

– Nu, nu face asta. Braţul lui o opri. Poartă doar bluza, fără sutien. S-ar putea să mor de atâta dorinţă, zise el cu un zâmbet poznaş, dar vreau s-o împărtăşeşti şi tu.

– Chris! Nu te cred! Exclamaţia ei spontană trăda o frustrare imensă. Acum e „da" şi în minutul următor e „nu". Întâi mă ataţi şi pe urmă mă faci să împietresc. Ba îmi ceri să mă îmbrac, ba te opui. Ridicându-şi braţele în aer, declară: Mă las păgubaşă.

Pe neaşteptate, Chris se răsuci pe genunchi pentru a-i putea privi chipul.

– Nu face asta, iubito. Te rog, fă orice în afară de asta. Să nu renunţi niciodată!

Luată prin surprindere, Arielle reuşi în cele din urmă să-şi îmbrace bluza, înghesuind sutienul într-un colţ al genţii. Chris avea dreptate într-o anumită privinţă, cugetă ea, chiar dacă nu-şi dădea

seama cum de cunoştea el acel aspect. Senzaţia care puse stăpânire pe ea în momentul în care renunţă la sutien era cu totul nouă şi deosebit de plăcută! În timp ce maşina se strecura încet pe terenurile care acum îi deveniseră familiare, îndreptându-se spre vilă, ea se bucură pentru că dobândise o nouă personalitate – devenise o femeie care înflorise în paradisul tropical de la St. Maarten. Instinctiv, ea îşi dădu seama că nu va mai fi niciodată aceeaşi. După ce se va întoarce la Rockport, viaţa ei va reveni probabil la normal, dar în adâncul sufletului ei era cu totul alta şi aşa avea să rămână pentru totdeauna.

Văzând-o adâncită în gânduri, Chris o conduse până în faţa intrării, rostind un simplu: „Ne vedem mai târziu", apoi îşi continuă drumul. Arielle intră în casă, îşi turnă un pahar de apă minerală, şi începu să se plimbe de colo-colo prin curte, sprijinindu-se de marginea unui zid din piatră ce dădea spre ocean. Ea inspiră adânc aerul acela răcoritor, bucurându-se de căldura razelor de soare şi freamătul ritmic al valurilor. Atunci când se afla alături de Chris, se simţea mult prea tulburată. Acum că el îi oferise o clipă de răgaz, avea prilejul să-şi pună ordine în gânduri.

Faptul că îl iubea pe Chris, că îl dorea, reprezenta o certitudine pentru ea. Ştia, de asemenea, că el nu o iubea, iar tristeţea acestui gând o făcu să lăcrimeze. Apoi alte sentimente puseră stăpânire pe ea. Ruşine, complex de vinovăţie,

supărare... Trecând în revistă evenimentele petrecute puțin mai devreme, se simți umilită. Îl implorase pe Chris s-o facă femeia lui, îi ceruse în mod explicit să facă dragoste cu ea! Și ar fi mers până la capăt, deși știa că el nu-i împărtășea sentimentele. Ba mai mult, își dădea seama că nu avea să-l mai revadă după încheierea acestei vacanțe. Ar fi mers până la capăt, impulsionată de acea dorință mistuitoare pe care Christopher Howe o stârnise în adâncul sufletului ei.

Ea simți un gol în stomac, în timp ce lacrimile îi alunecau încet pe obraji. Măcar dacă ar fi știut ce avea de făcut! Decizia pe care trebuia s-o ia era extrem de dificilă. Chris îi pretindea două lucruri înainte ca ea să plece de pe insulă. Simți cum tresare violent amintindu-și că în acea primă după-amiază el o acuzase că nu era decât una din femeile care voiau fie ca el să le fotografieze...fie să se culce cu ele. I se tăie respirația când își dădu seama că el intenționa să transpună în practică ambele variante. De ce nu remarcase mai devreme acest lucru? Oare fusese orbită de iubirea care creștea în ea pe zi ce trecea, fără a mai fi în stare să observe care era dorința lui? Și după aceea ce ar urma? După ce totul ar lua sfârșit, ea ar fi dată deoparte, asemenea unor mănuși uzate pe care le folosea la developat?

– Nu! strigă ea, sărind brusc în picioare înainte de a intra cu pași șovăielnici în vilă. O să plece! Se pare că nu exista altă soluție. O să plece chiar

în după-amiaza asta, cu prima cursă de avion disponibilă pe insulă. Ideea unui viitor fără Chris o deprima, dar să fie folosită şi apoi dată deoparte, aşa cum intenţiona el să procedeze, era ceva de neconceput! Avea de gând să plece înainte de a fi prea târziu.

Cu mişcări repezi, îşi aruncă valizele pe pat, îngrămădi hainele alandala înăuntrul lor, apoi se duse la baie pentru a aduna celelalte lucruri. Când îşi văzu imaginea reflectată în oglindă genunchii începură să-i tremure din nou. Lacrimile se rostogoleau pe obraji, întinzând fardul pe care-l aplicase mai devreme pentru întâlnirea cu Chris. Luând un burete, îşi şterse faţa. Decizia fusese luată, lacrimile nu-şi aveau rostul. Se va lăsa în voia lor mai târziu, în dormitorului ei situat deasupra studioului foto din Rockport, dar acum trebuia să-şi facă bagajele şi să nu piardă cursa cu avionul.

Îşi ambală cu grijă echipamentul foto şi fotografiile, inclusiv pe cele făcute de Chris prima dată, acasă la el, de care n-avea să se despartă niciodată. Erau deopotrivă ale lui şi ale ei – un simbol amar al tuturor lucrurilor pe care le-ar fi putut împărtăşi. Tristă, ea îşi puse o fustă şi o bluză sobre şi îşi adună lucrurile, pe care le duse apoi la maşină. După aceea se întoarse pentru a privi lung vila pe care o părăsea. Avea să şi-o amintească mereu, laolaltă cu lucrurile frumoase pe care le trăise aici.

Lacrimile i se prelinseră din nou pe obraji în timp ce se strecură în maşină înainte să se poată răzgândi, pornind rapid spre şosea şi apoi spre autostrada ce ducea la aeroport. O voce lăuntrică îi spunea că face ceea ce se cuvine. Mai erau şi altele, mai slabe, care o bombardau cu refrenul lor – şi Chris? cu Chris cum rămâne? –, dar ea le ignoră cu încăpăţânare.

Se înserase, şi aeroportul era neaşteptat de pustiu. Dispăruse zarva de la poarta „Sosiri" şi de la cea destinată decolărilor pe care o remarcase la aterizarea ei pe insulă. Hotărâtă să nu se lase abătută din drum de reverii fără rost, parcă în faţa biroului de închirieri, restitui automobilul, îşi agăţă bagajele de umăr, apoi se îndreptă spre terminalul principal. Aici, se putea observa aceeaşi acalmie pe care o remarcase şi mai devreme.

Peste doar câteva secunde, descoperi motivul.

– Îmi pare rău, domnişoară, o informă nepăsător bărbatul din spatele ghişeului, privind-o ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, până mâine-dimineaţă nu mai e nicio cursă.

– Cum? ţipă ea, intrând în panică. Nu pot aştepta până mâine-dimineaţă! Trebuie să plec imediat!

Doi ochii duri şi verzi o priviră sfidător.

– Vă puteţi angaja propriul dumneavoastră pilot, dacă doriţi; vă poate duce pe una din celelalte insule. Dar va dura tot atât cât v-ar lua

să aşteptaţi, la fel ca şi ceilalţi. Ultima parte a frazei fu rostită pe un ton ceva mai apăsat; ea remarcă sublinierea.

Fără să facă niciun comentariu, părăsi ghişeul şi se prăbuşi pe unul din scaune. Dimineaţă... nicio cursă până atunci? Era imposibil, mai ales după ce luase atât de greu această hotărâre. Să angajeze un pilot? Haa! Nu avea nici banii necesari, dar nu simţea nici dorinţa de a face aşa ceva. Tot ce-şi dorea era să revină în Rockport alături de Sean şi de prietenii săi, la studioul ei. Tulburată, începu din nou să plângă. Nu se gândi nici măcar să-şi ia o batistă din geantă, aşezându-şi un braţ în dreptul ochilor pentru a-i feri de priviri indiscrete. Acum ce avea de făcut? Pornise cu maşina într-o altă direcţie, provocând acea ruptură emoţională. Întoarcerea acolo ar reprezenta o adevărată tortură.

Brusc, desluşi un mormăit lângă urechea sa, cu câteva secunde înainte ca o mână să-i apuce strâns braţul.

– Ridică-te, Arielle. O să vii cu mine! Când ea încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui, el îşi încleştă şi mai tare degetele. Nu ţipa şi nici nu face scene. Ai şi acum la tine fotografiile mele. O să te acuz de furt.

– Ba n-ai s-o faci! ripostă ea încet, ridicând abia atunci privirea spre el. În secunda aceea îşi dădu seama că cele trei săptămâni în care ei construiseră o relaţie dispăruseră pur şi simplu.

În fața ei se afla același primitiv furios, care se năpustise asupra ei în prima zi, pe plajă. Și deveni conștientă de faptul că el nu ar ezita să o dea pe mâna autorităților locale. Nu mai văzuse niciodată o manifestare de furie atât de crâncenă ca aceea întipărită pe trăsăturile de o frumusețe sălbatică ale chipului lui.

Panica puse stăpânire pe ea. Oricum, nu avea timp să reflecteze căci mâna, care era pe punctul să-i blocheze circulația sângelui, o smulse cu forța din scaun. Curelele bagajelor ei de mână rămaseseră la locul lor cât timp ea stătuse pe scaun. Chris apucă cealaltă valiză, care era așezată lângă piciorul ei, și fără a slăbi câtuși de puțin strânsoarea, o conduse spre ieșire.

– Mă doare, Chris, murmură ea, dorindu-și ca picioarele să o poarte cu mai multă demnitate în atari circumstanțe.

– În momentul asta nu-mi pasă câtuși de puțin, zise el lipindu-și gura de urechea ei. Și are să te doară și mai tare dacă nu te potolești. Îți *voi* comunica eu când poți vorbi.

Îngrozită, se lăsă escortată până la mașina lui, strecurându-se apoi pe scaunul din dreapta la comanda lui. Bagajul ei fu înghesuit pe bancheta din spate. În clipa aceea, se ghemui în colțul cel mai apropiat de portieră, cât mai departe de locul unde urma să stea el. Sunetul motorului străpunse tăcerea apăsătoare care urmă după ce el se instală la volan, iar mașina intră apoi în traficul lejer,

îndreptându-se spre un infern pe care nu era în stare să şi-l imagineze.

Cu ochii aţintiţi asupra şoselei, dar fără să vadă absolut nimic, evită să-l privească, preocupată să-şi domolească zbuciumul interior, să oprească tremurul membrelor sale. Nu exista nicio îndoială în privinţa locului spre care se îndreptau. În secunda în care el parcă automobilul în faţa vilei sale, inspiră adânc, rezemându-se de scaun.

– De ce m-ai adus aici? Vocea ei era neutră şi calmă. El nu trebuia să afle niciodată despre slăbiciunea ei, groaza ei sau... despre dragostea ei. Niciodată!

– Vei rămâne aici până la decolarea cursei la care eşti programată, duminică. Vei pleca cu cursa *respectivă* – nu mai devreme.

– Nu pot rămâne aici, Chris, protestă ea, încercând să ajungă la o înţelegere cu el. Asta e casa ta. N-am să rămân aici cu tine. În primul rând, vila mea este încă disponibilă. În al doilea rând, *chiar* intenţionez să plec cu prima cursă de mâine-dimineaţă. Ea nu ştia ce o determina să-l sfideze atât de deschis.

– Nu vei merge decât la mine acasă, spuse el pe un ton categoric. Înainte ca ea să protesteze, el se strecură uşor afară din scaunul şoferului, ocoli maşina, deschise portiera şi o apucă strâns de braţ. Fără să ia în seamă grimasa ei de durere, o conduse dincolo de uşa de la intrare, o împinse spre unul

dintre fotolii, revenind apoi la maşină pentru a căra bagajele.

Arielle îl urmări cu privirea nefiind în stare să înţeleagă nici ce se întâmplă, nici de ce. Chris o găsi exact în această stare atunci când reintră în vilă şi-i transportă bagajele într-unul din dormitoarele libere.

– O să stai aici. El se îndreptă din nou spre ea, făcând semn în direcţia din care venise. Dacă vrei, poţi merge înăuntru să te schimbi. Zvâcnetul unuia dintre muşchii maxilarului trăda o emoţie profundă. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Vorbim mai târziu.

Părea să fie ultima ei şansă înainte de a capitula definitiv.

– N-am să rămân, Chris. Ea clătină din cap pentru a da greutate spuselor sale. Nu am absolut niciun motiv să rămân...

– Trebuie să punem la punct câteva lucruri, o întrerupse el pe un ton categoric.

– Habar nu am la ce te referi! protestă ea, cu toate că îşi putea închipui despre ce era vorba. Şi chiar dacă aş avea vreun motiv să rămân pe insulă până duminică, n-aş sta aici, în casa ta. Nu voi lua cina cu tine şi nu am chef să vorbesc. N-ai decât să mă ţii aici împotriva voinţei mele. Se ridică de pe fotoliu, privindu-l cu un aer hotărât.

Preţ de o fracţiune de secundă, licărul furiei din ochii lui fu atât de puternic încât ea se întrebă dacă nu cumva intenţiona să o lovească. Apoi,

spre surpriza ei, ochii lui se îngustară, iar trăsăturile i se relaxară. Când vorbi, vocea sa avu inflexiuni liniştitoare.

– Nu te-aş ţine aici împotriva voinţei tale, Arielle. El îşi îndreptă ţinuta, pentru a o domina cu înălţimea sa, în cazul în care ea ar fi încercat să fugă, apoi se apropie de ea, cu paşi mari. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ea făcu un pas înapoi, dar nu avea unde să se ducă. El o ţintui cu privirea; ea nu fu în stare să se uite în altă parte. Tot ce-aş putea face ar fi să te sărut, şopti el, la doar un pas distanţă de ea, şi tu ai renunţa să mai fugi. Din câte îmi amintesc, buzele acelea îmi spuneau nişte lucruri cât se poate de provocatoare azi-dimineaţă...

Protestul ei exprimat printr-o şoaptă indignată făcu ca adevărul vorbelor lui să devină şi mai evident.

– Nu... te rog, nu...

– Oh, n-am să te posed în clipa asta, Arielle. Ar fi mult prea simplu. El rânji sălbatic. Avem destul timp. Aş vrea să te aud rugându-mă din nou, ca data trecută...

– Eşti dezgustător!

– Nu, sunt pur şi simplu înfometat. Extrem, extrem de înfometat. Acum, ai vrea să te schimbi sau preferi să vii în bucătărie şi să mă priveşti în timp ce lucrez? După ce-i aruncă o privire arogantă, el se răsuci pe călcâie şi o porni spre bucurie, convins că ea nu va pleca nicăieri.

Arielle nu-şi dădu seama câtă vreme rămase locului, privind în urma bărbatului pe care-l iubea şi-l ura deopotrivă. În cele din urmă, simţindu-se secătuită de puteri, se retrase în camera pe care el i-o rezervase atâta vreme cât avea să rămână acolo. Era decorată aproape la fel ca cea din fosta ei vilă, în nuanţe tari de albastru, verde şi alb. Copleşită de suferinţă, se ghemui pe pat, nedorindu-şi să reflecteze, să simtă, să raţioneze. Cercul se închisese în privinţa lui Chris. El redevenise cel din prima zi, abstracţie făcând de zilele minunate care se scurseseră între cele două momente. Oare Chris era în stare să le uite? Oare el plănuise totul, de la bun început?

Se întâmplase din nou, îşi zise ea încet. Nu se deosebea cu nimic de jocul acela groaznic pus la cale de Peter Stoddard şi amicii lui. Se jucaseră cu ea pentru a se amuza, la fel cum făcea şi Christopher Howe în acest moment. Cum să pună capăt acestei situaţii îngrozitoare? *Cum?*

Nu apucase încă să găsească o soluţie în clipa în care, ceva mai târziu, Chris păşi cu îndrăzneală în dormitor. Instinctiv, ea se retrase la capătul patului, sprijinindu-se încordată de tăblia acestuia. El se opri, privind-o nedumerit şi oarecum tulburat, înainte de a vorbi:

– Am pregătit cina. Ţi-e foame? Furia lui dispăruse, vocea lui căpătând un ton total egal.

Ea clătină din cap, fără a-şi desprinde privirea de pe chipul lui. Dacă avea de gând să se apropie

de ea, să o atingă, atunci o să-l lovească... Dar el nu făcu nimic din toate astea, mărginindu-se să o privească cu luare-aminte.

– N-are de ce să-ți fie teamă, Arielle. N-o să-ți fac niciun rău.

– M-ai amenințat că...

– Eram furios! Chiar în momentul când începusem să simt că ai încredere în mine, ai dispărut. Ai fugit. Ți-ai luat tălpășița. El ilustră această ultimă parte printr-o rotire largă a brațului pe care apoi îl lăsă să alunece pe lângă corp. De ce, Arielle? De ce ai plecat? Chiar acum, când ea era pregătită să ignore tot ce avea el de spus, zări disperarea din privirea lui, ceea ce o buimăci şi mai mult. Când el înaintă în direcția ei, Arielle se făcu mică. Să nu-ți fie teamă, repetă el încet, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil speriat. Vreau doar să stăm de vorbă. Trebuie să ştiu. De ce ai plecat?

Ce putea spune? Că a plecat pentru că-l iubea şi nu suporta să se umilească mai departe, ştiind că aşa s-ar întâmpla dacă ar rămâne în preajma lui? Nu, era imposibil să-i mărturisească aşa ceva. Totuşi, cunoscându-l atât de bine, era conştientă că avea să rămână acolo până ce ea o să-i dea un răspuns.

Vocea ei era o şoaptă nesigură, iar ochii nişte ape albastre tulburător de adânci.

– Am... am... crezut că e mai bine să plec. Ea nu făcea decât să se eschiveze; amândoi ştiau acest lucru la fel de bine.

– De ce, Arielle? Spune-mi adevărul.

Adevărul... era întotdeauna atât de dureros...? Poate că un adevăr parțial avea să-l satisfacă. Agățându-se de acesta ca de un pai, rosti încet, cu ceva mai multă siguranță:

– Mi-a fost teamă.

– De mine?

Ea clătină din cap.

– Nu, de mine.

– De tine? În replica lui rostită pe un ton scăzut se desluşea neîncrederea. Ce vrei să spui?

Nefiind în stare să-l privească mai departe în ochi, ea îşi coborî privirea, studiindu-şi degetele.

– Am simțit că... după cele petrecute în după-amiaza asta... nu mai pot avea încredere în mine.

Urmară lungi momente de tăcere. Oare o să priceapă? Oare o s-o lase singură cu ruşinea ei? Sau o va umili mai departe, cerându-i să facă mărturisiri complete? Cel puțin ea nu minţise. Ceea ce spusese era adevărat. Încă nu se compromisese. Dar aveau să urmeze teste cu mult mai importante.

– La ce te referi când spui că nu poți avea încredere în tine? o întrebă el pe un ton provocator.

– La tine, murmură ea nesigură.

– Ce e cu mine? Nu avea să renunțe aşa uşor, îşi dădu ea seama, simțindu-se cuprinsă de groază. El se afla acum foarte aproape de marginea patului pe care se aşezase ea. Sunetul vocii lui, de data

asta cu mult mai aspru, o făcu să tresară: *Ce* e cu mine, Arielle?

Ochii ei se îndreptară spre chipul lui, mărindu-se în momentul în care conştientizară furia lui. Apoi ea îşi plecă privirea spre genunchii ei ridicaţi, evitând să se uite la el. Vocea ei era înfundată, dar perceptibilă.

– Tu îmi faci nişte chestii ciudate, Chris. Mi se pare că... îmi pierd controlul atunci când mă aflu în preajma ta. A fost ruşinos din partea mea să te implor aşa cum am făcut-o în după-amiaza asta. Dacă rămân, atunci lucrurile se vor înrăutăţi pur şi simplu. Din nou ca îi spunea adevărul. Respiraţia ei deveni sacadată din pricina tensiunii, în aşteptarea răspunsului lui. O va crede oare?

– Asta se numeşte atracţie chimică. El vorbi clar şi resemnat, ca şi cum i-ar fi fost greu să facă o asemenea mărturisire. Şi nu i se întâmplă doar unuia dintre noi, Arielle. Tu ştii cât mi-a fost de greu să-mi ţin mâinile şi trupul departe de tine, în tot acest timp? Şi pentru asta nu merit şi eu puţină încredere? Ştii, nu ai decât să mă implori cât vrei, adăugă el, ridicând o sprânceană în bătaie de joc, dar atâta vreme cât nu voi dori, nu vei obţine absolut nimic de la mine!

Arielle ridică ochii o secundă pentru a-l străpunge cu privirea.

– Câtă cruzime!

– Asta e realitatea! mârâi el cu o vehemenţă care o făcu să se tragă ceva mai înapoi. Şi adevărul e că, în zilele noastre, întâlneşti prea puţine femei

de douăzeci şi şapte de ani atât de înfricoşate la gândul de a face dragoste. Care e scuza ta? O şuviţă întunecată de păr îi alunecă pe frunte în clipa în care el se aplecă ameninţător în faţă, plasându-şi ambele mâini pe pat, nu departe de picioarele ei îndoite. Involuntar, ea se trase într-o parte, îndepărtându-se de el. Care e motivul acestei reţineri, Arielle? De ce e atât de important să stai cât mai departe de patul meu? De ce nu poţi ceda, pur şi simplu, acestei atracţii chimice care există între noi? Ar fi posibil să nu te mai întâlneşti niciodată cu o asemenea ocazie!

Cruzimea vorbelor lui o făcu să se cutremure. Dar la auzul ultimei lui propoziţii ochii i se umplură de lacrimi. *Era* adevărat, cu toate că Chris rostise doar jumătate de adevăr. Ea îl iubea; n-avea să mai cunoască niciodată o asemenea iubire! Iar ea era sigură de *lucrul acesta!*

Incapabilă să-i răspundă, simţea nevoia să fugă cât mai departe de el. Cu o viteză care nu ţinu seama de slăbiciunea picioarelor ei, sări din pat, încercând să-l ocolească pe Chris. Braţul lui îi bară calea.

– Unde vrei să te duci? mormăi el cu un chip mohorât.

Ochii ei se îndreptară spre uşa băii aflate chiar lângă dormitor:

– Mi-e rău. Ceva din expresia feţei ei îl convinse că spunea adevărul. Într-o secundă braţul ei fu eliberat, iar ea alergă în camera aceea mică,

trântind uşa cu putere în urma sa, apoi se lipi de ea şi inspiră adânc, încercând să-şi domolească senzaţia de greaţă. Încercarea dădu rezultate; în câteva clipe se simţi suficient de întremată pentru a-şi spăla faţa şi a-şi clăti gura cu apă rece, înainte de a reveni în dormitor.

Chris stătea cu spatele la ea, cu ochii aţintiţi pe fereastră, dar se răsuci în clipa în care sesiză întoarcerea ei şi o privi atent în vreme ce ea se îndreptă spre pat şi se întinse, cu spatele la el. Se simţea complet epuizată din punct de vedere emoţional. Dacă Chris îşi dorea să rămână acolo şi să se holbeze la ea, n-avea decât! Ea era prea tulburată de discuţia pe care o avuseseră ca să-i mai pese.

Somnul care pogorî asupra ei îi aduse alinarea. Avusese şi vise, unul mai plăcut decât altul. Se simţea surprinzător de relaxată, având în vedere circumstanţele. La un moment dat, o mână o mângâie tandru pe obraz, trezind-o la realitate. Involuntar, se feri de mâna aceea care o mângâia cu atâta blândeţe. Palma aceea, mare şi puternică, se retrase imediat.

– Ce doreşti? şopti ea temătoare, părând uşor ameţită din cauza acelei treziri bruşte. Se întrebă cât timp stătuse el acolo la căpătâiul ei, băgând de seamă că singura lumină din încăpere, slabă ce-i drept, provenea de la o veioză aşezată pe măsuţa de toaletă. Afară era întuneric beznă.

– Ai dormit câteva ore bune. M-am gândit că poate vrei să-ţi îmbraci pijamaua.

– Nu-mi doresc decât să mă întorc în vila mea. E de-a dreptul absurd! Nu mă poți trata ca pe o prizonieră...

El o privi intens, cu un aer provocator. Dar, când vorbi, în cele din urmă, în tonul vocii lui se ghicea o resemnare surprinzătoare.

– De fapt, totul s-a transformat într-o adevărată farsă.

– O farsă! Se subînțelege!

– Ai grijă ce vorbești! o avertiză el, devenind din nou furios. Nu am chef de așa ceva!

– Atunci lasă-mă să mă întorc la vila mea.

– Nu.

– De ce?

– Nu pot.

– E ridicol! E chiar acolo, în mijlocul acelor tufișuri, mă așteaptă...

– E închiriată.

Preț de o secundă, ei i se păru că nu aude bine.

– Cum?

– Am spus, repetă el iritat, că e închiriată.

– Cum să fie închiriată? Eu am rezervat-o pentru o lună de zile, or asta înseamnă până duminică. Am fost acolo chiar în după-amiaza asta. E imposibil să fie „ocupată".

Pe chipul lui apăru o umbră care putea fi interpretată drept sfiiciune sau vinovăție.

– De aceea am spus „farsă". După cele petrecute în după-amiaza asta, am presupus că vei alege să rămâi aici. După ce te-am condus acasă,

am primit un apel telefonic din partea unor cunoştinţe, care au reuşit să prindă o cursă cu avionul până aici, mult mai devreme decât plănuiseră. La hotel, camerele lor încă nu se eliberaseră

– Aşa că i-ai cazat tu. Spre marea ei supărare, totul era cât se poate de clar. Iar vila *mea* nu mai e de acum *a mea*...?

– Mă bucur că ai înţeles, în cele din urmă, situaţia, mormăi el sarcastic. Când am venit să te anunţ în legătură cu noul aranjament, tu plecaseşi deja. Am venit direct la aeroport. Prietenii mei se instalaseră între timp acolo.

– Şi ce spui de un hotel? De ce nu pot să închiriez o cameră într-unul din ele?

– Dacă prietenii mei nu au găsit niciuna disponibilă, mă îndoiesc că tu vei reuşi.

– Atunci voi pleca mâine de dimineaţă.

– Nu! Pe neaşteptate, el se ridică în picioare şi-i vorbi pe un ton mai scăzut: Vei rămâne aici până duminică. Dacă ţi-e foame...

– Nu mi-e.

– Atunci, te las. Noapte bună, Arielle.

Spre surprinderea ei, el plecă. În timp ce expiră aerul pe care îl reţinuse în mod inconştient, privi în jur nedumerită. Remarcase o schimbare la el. Pe chipul lui era întipărită o expresie stranie. Furia şi disprețul dispăruseră. La fel şi umorul şi sarcasmul lui. Atunci despre *ce* era vorba? El emana un soi de linişte, o căldură sufletească surprinzătoare. Încet,

se ridică în picioare uitându-se în jur după bagaje. Ochii îi alunecară rapid spre dulap şi o privire rapidă aruncată în interiorul dulapului îi confirmă bănuiala. El *chiar* stătuse în cameră în timp ce ea dormise, cel puţin un timp suficient pentru a-i despacheta lucrurile şi a i le aranja ordonat înăuntru. Pe măsuţa de toaletă se aflau cămăşile de noapte şi lenjeria intimă. Luă o cămaşă bleu din teanc, şi se lăsă în voia gândurilor în timp ce se dezbrăcă şi arboră ţinuta de noapte. Stinse apoi lumina şi se urcă în pat.

Fie datorită întunericului ce era străpuns de razele argintii ale lunii, fie datorită liniştii care domnea în încăpere, fie ca urmare a acceptării unei situaţii pe care deocamdată nu avea cum s-o schimbe, cert e că se simţea surprinzător de calmă, aproape la fel cum fusese şi Chris. Frica ei de mai devreme dispăruse în mod misterios, la fel ca şi resentimentul şi indignarea. Avea senzaţia că acel loc era singurul în care s-ar fi putut afla. Apoi clătină din cap copleşită de tristeţe. Locul în care şi-ar fi dorit cu adevărat să fie se afla pe partea cealaltă a holului, în patul lui Chris, în braţele lui Chris.

Ce straniu i se părea gândul că dacă totul ar fi decurs conform planului său iniţial, ea s-ar fi aflat în clipa aceea în Rockport, în propriul ei pat, teafără şi nevătămată, ferită de pericolele acestei lumi! Teafără şi nevătămată... şi cât se poate de singură! Fiindcă, deşi în clipa aceea era

la fel de singură şi în patul acesta, ea ştia că Chris se afla într-o cameră învecinată, că mâine avea să-l revadă, că vor mai exista alte cinci asemenea „mâine" înainte să rămână singură. Cu câteva ore în urmă, conştientizarea acestui fapt ar fi copleşit-o. Îşi aminti ce furioasă fusese atunci când Chris o adusese din nou aici, forţând-o apoi să rămână, căci după cum avea să-i spună mai târziu, nu exista un alt loc unde ar fi putut să doarmă.

Furia era în secunda aceea doar o simplă amintire, fiind înlocuită de o senzaţie de uşurare la gândul că el se afla în apropiere. Ce era mai rău avea să urmeze după aceea. Într-adevăr, s-ar fi putut ca ea să-şi dorească siguranţa propriului ei cămin. Dar dincolo de asta, prezenţa lui îi aducea alinare, îşi spuse încă o dată înainte de a cădea într-un somn adânc.

9

Arielle fu trezită a doua zi de dimineaţă de aroma cafelei proaspăt preparate. Genele ei negre şi dese se ridicară încet, iar ochii i se aţintiră asupra razelor strălucitoare ale soarelui ce pătrundeau prin plasele ferestrelor. În timp ce rememora întâmplările zilei precedente gândindu-se la concluziile neaşteptate la care ajunsese, se dădu jos din pat. Câteva minute mai târziu, proaspăt spălată şi purtând o bluză albă şi o perechi de blugi, se îndreptă spre bucătărie.

Fiindcă era desculţă, nu îi atrase imediat atenţia lui Chris, care prepara ochiuri cu şuncă. Minute în şir se uită la el, admirându-i statura impozantă care emana o forţă indestructibilă. În secunda în care îşi întoarse faţa spre ea, remarcă faptul că aceasta radia un soi de satisfacţie reţinută, dar incontestabilă.

– Cum ai dormit? întrebă el blând, aruncându-i o privire apreciativă înainte de a se apleca din nou asupra tigăii.

– Foarte bine. Răspunsul reflecta starea ei de spirit. Obosise să se lupte cu Chris, cu schimbările lui de dispoziţie, cu trecutul şi cu propriile sale

dorințe. La urma urmelor, se aflau în vacanță. De acum înainte avea să se bucure de fiecare minut care-i mai rămăsese până la plecare. Pentru prima dată în viață, Arielle dăduse drumul hățurilor, lăsând pe altcineva să preia controlul vieții ei.

Printr-o înțelegere tacită, nu vorbiră despre plecare. Și nici nu făcură vreo referire la întâmplările din seara precedentă. Chris o informă, în treacăt, că stabilise ca prietenii săi să-i transmită apelurile telefonice, precum și corespondența în cazul în care ar fi primit vreo scrisoare.

Din punctul de vedere al lui Arielle, totul părea cât se poate de firesc. Era ca și cum s-ar fi jucat de-a căminul, prefăcându-se că ar fi soția lui Chris, iar ea intră cu ușurință în acest joc. Cu toate că, în aparență, purtarea lui era cât se poate de corectă și reținută, el redeveni afectuos și grijuliu așa cum fusese în zilele lui bune.

Dacă ar fi încercat să pună capăt acestei situații și să discute despre implicațiile relației dintre ei doi, ar fi fost posibil să-l irite. Dar ei îi făcea plăcere această coexistență tihnită. Chris nu încercă să depășească limitele unei relații de camaraderie, ceea ce o făcu să-l aprecieze și mai mult. Și cu toate că era mereu conștientă de prezența lui, reuși să-și țină sub control propriile dorințe.

Următoarele zile se scurseră într-o armonie deplină, exact așa cum plănuise Arielle de la bun

început să-şi petreacă vacanţa. Se bucurau de soare, plajă şi de valurile mării. La îndemnul lui Chris, ea îşi pusese în ordine propriile fotografii, cugetând asupra lor, examinându-le îndelung, apoi plimbându-se încet pe podea, în jurul lor. Căuta un numitor comun, un liant care să-i permită gruparea lor tematică. Chris se gândise la câteva sugestii, dar le păstra pentru sine. El nu făcea niciun comentariu, nu încerca să-şi impună punctul de vedere; ea reaşeza pozele, declarându-se învinsă. Cu toate astea, el îi pregătea o surpriză.

Miercuri, Chris dădu buzna în casă, după ce fusese plecat toată după-amiaza, şi-i spuse entuziasmat:

– Chiar acum vin din Marigot. Avem rezervare la La Nadaillac pentru ora 20:30. E unul din cele mai elegante restaurante de pe insulă, aşa că sper că ţi-e foame, o tachină el, învăluind-o într-un zâmbet cuceritor.

– O să fiu. Dar... La Nadaillac. Nu e un local unde ţinuta este obligatorie?

El ridică din umeri.

– Nu neapărat. Cu toate astea, pentru orice eventualitate, ţi-am cumpărat ceva.

– Mi-ai *cumpărat* ceva? izbucni ea, surprinsă. Aşa te eliberezi de presiunea lăuntrică – făcând rezervări la cină şi cumpărând doamnelor diverse lucruri? Nu ştiu... Prefăcându-se îngrijorată de sănătatea lui mentală, clătină din cap. Apoi deveni serioasă. Nu pot accepta darurile tale, Chris. Deja

mi-ai cumpărat costumul acela de baie. *Ca să nu mai pomenesc de toate celelalte lucruri pe care mi le-ai oferit*, îşi spuse ea, gândindu-se îndeosebi la schimbarea pe care o remarcase în privinţa modului de a-şi percepe feminitatea.

Din tonul lui răzbătea o imperceptibilă urmă de îngrijorare.

– Nu spune nimic până nu-l vezi, Arielle. S-ar putea ca nici măcar să nu-ţi doreşti aşa ceva. Având serioase îndoieli în această privinţă, Arielle se uită în jur după cutia unei rochii. Dar nu văzu decât o punguţă aşezată pe măsuţa din capătul sufrageriei.

– Acolo? întrebă ea, ridicând nedumerită din sprâncene.

– Aruncă o privire!

În vreme ce Arielle se îndrepta spre locul unde se afla punga, el se roti pentru a se rezema de tocul uşii, urmărind cu atenţie înaintarea ei. Strigătul ei de încântare îi alungă temerile.

– Îţi place?

– Oh, Chris, e minunat! Am văzut *pareu*-uri în magazine, dar nu mi-am imaginat niciodată că voi purta aşa ceva. Brusc tulburată, ea îşi mută privirea de la materialul de mătase în nuanţe de verde şi albastru-închis spre ochii lui negri. Nu pot purta asta, Chris! Nu am o siluetă potrivită.

– Arielle! o admonestă el, îmblânzindu-şi apoi brusc tonul în vreme ce se îndrepta spre ea. Tu chiar nu ai învăţat *nimic* în luna pe care ai

petrecut-o aici? Fotografiile pe care ți le-am făcut n-au fost concludente? El clătină din cap exasperat. Dacă nu ai descoperit până acum...

– Oh, știu, Chris, îl întrerupse ea, încercând să-și ferească privirea. Dar una e să „știi" și cu totul altceva să simți și să crezi...

– Ei bine, acum e momentul potrivit. Știi cum se poartă chestia aceea?

– Nu prea cred. Asemenea unui drăcușor, ea strâmbă din nas, făcându-l să râdă cu poftă.

– Ei bine, dacă o să ne punem amândoi mintea la contribuție, o s-o scoatem la capăt!

În vreme ce se spăla și-și aplica machiajul, Arielle se minună de schimbarea de atitudine a lui Chris. Așa îl iubea ea. Nu, se corectă ea cu voce tare, îl iubea *oricum*. Însă acesta era un fel mai puțin dureros.

După ce mai aplică un strat de fard și își contură ochii, aceștia căpătară o strălucire de porțelan. Își dădu apoi cu ruj pe buze, și admiră contrastul dintre acesta și bronzul pe care-l căpătase în ultimele săptămâni; imaginea sa exprima sănătate, tinerețe, vitalitate și... într-adevăr frumusețe. Așezată în fața oglinzii de la baie, lăsă halatul să-i alunece de pe umeri, rămânând doar în chiloțeii de mătase pe care avea să-i poarte pe sub *pareu*. Mulțumită de imagine, dar stingherită totuși de propriul narcisism, reveni în dormitor... și constată că Chris se afla încă acolo, așezat comod în fotoliu. Automat, își puse mâinile

încrucișate deasupra sânilor. Deși Chris o mai văzuse îmbrăcată sumar, se simțea rușinată. Una era să pozezi aproape goală în fața camerei lui foto – și cu totul altceva să te învârți astfel în jurul lui. Dacă ar fi fost măritată cu el, poate că... Își ținu respirația, observând cum acel „dacă" se strecurase în gândurile sale. Ea *nu* era și nu avea să fie *niciodată* măritată cu el. Nu trebuia să se gândească nici măcar în treacăt la un lucru atât de absurd.

– Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă pe un ton prevenitor, sesizând tulburarea ei, cu toate că nu-i înțelegea exact motivul.

– Ah... eu... Aș putea... bâigui ea rușinată, revenind la problema ce-i stătea la îndemână și întinzându-se după *pareu*. Din întâmplare, în ziua petrecută în Marigot, urmărise cum una din vânzătoare demonstra metoda corectă de îmbrăcare a acestuia, legând materialul de mătase în poziția corespunzătoare. În fața propriului său public, repetă procedura, apoi făcu un pas înapoi, așteptând reacția lui.

El scoase un fluierat ce semăna cu urletul unui lup cu doar câteva secunde înainte de a se ridica din fotoliu pentru a parcurge distanța mică ce-i despărțea. Așezându-și palmele pe umerii ei goi, zâmbi larg.

– Arată fantastic! În secunda aceea, ochii lui negri căpătară o strălucire neobișnuită. Ea simți că i se accelerează pulsul văzând expresia de

încântare întipărită pe chipul lui.

Păşind mai în spate, ea îl privi cu atenţie din cap până în picioare. El purta o pereche de pantaloni în nuanţa bronzului, având o croială lejeră dincolo de care se ghiceau şoldurile înguste şi musculatura picioarelor. Cămaşa era din mătase de culoare albastru-închis, mulată pe corp şi descheiată până la jumătatea toracelui. Avea un aspect îngrijit şi proaspăt, emanând o virilitate copleşitoare.

– *Tu* arăţi fantastic! exclamă la rândul ei, cu o admiraţie sinceră.

– Vă mulţumesc, domnişoară. El îşi înclină capul în semn de recunoştinţă, prinzând-o apoi repede de braţ. Eşti gata de plecare?

– Ah, ezită ea, privind rapid prin încăpere, aşteaptă o clipă. În dreptul dulapului, se încălţă cu o pereche de sandale cu toc înalt, scoţând dinăuntru un şal subţire, unul dintre acelea care se potriveau cu fustele şi cu pantalonii săi, dar şi cu acest *pareu*-rochie în cazul în care ar fi fost răcoroasă. Acum suntem gata de plecare! exclamă ea, zâmbind, acceptând braţul pe care el i-l oferise atât de galant.

Cina de la La Nadaillac fu pe măsura aşteptărilor ei. Atmosfera era la fel de franţuzească precum mâncarea. Măsuţa pe care o împărţea cu Chris avea vedere spre portul din Marigot, care era mai mic şi mai puţin comercial decât cel din Philipsburg, semănând mai degrabă cu cele de la

Nisa şi Cannes. Ea mâncă raţă preparată în suc de portocală, cu garnitură de legume servite în aranjamente sofisticate. Boabele proaspete de fasole, tari şi tăiate în diagonală, erau oferite într-un mic coşuleţ alcătuit din cartofi despicaţi. O salată de roşii şi măcriş de baltă conferea un plus de culoare acestui meniu, raţa fiind garnisită cu felii crestate de piersică. Chris fu la fel de încântat de friptura sa de vitel parizian, şi-i oferi câteva bucăţele chiar cu propria lui furculiţă, într-un gest de intimitate care o impresionă în mod deosebit.

După cină, se plimbară, braţ la braţ, pe străzile acum liniştite, pustii.

– Unde au dispărut cu toţii? întrebă ea, înclinându-şi capul spre maxilarul lui bine conturat.

– Probabil că localnicii dorm. Ca de obicei, mâine e o zi de lucru pentru ei. În ceea ce-i priveşte pe turişti, pot fi întâlniţi doar în cazinouri, deoarece aproape toate restaurantele sunt închise. Din cauza întunericului, ca nu-i putea observa expresia feţei. N-ai fost niciodată într-un cazinou, nu? Ea îşi scuturâ capul lipit de umărul lui. Regreţi?

– Nu. Nu joc.

– Deloc?

– Nuuu! Eu sunt o femeie extrem de serioasă, plicticoasă şi decentă. Foarte conservatoare.

– Nu pari excesiv de serioasă, plicticoasă şi

decentă în *pareu*-ul ăla, mormăi el. Nu prea lasă mare lucru pe seama imaginației.

– E o plângere? îl tachină la rândul ei, simțindu-se deosebit de îndrăzneață, fără ca exuberanța ei să se datoreze vinului pe care în mod deliberat îl băuse cu măsură.

– Nicidecum, zise el lipind-o și mai mult de corpul său suplu, doar o observație. Trecură în tăcere pe lângă o clădire, înainte ca el să spună pe un ton detașat: Un penny în schimbul gândurilor tale?

Ea capitulă cu ușurință în fața cererii lui.

– Mă gândeam cât de mult îmi va lipsi St. Maarten când voi pleca, duminică. După o lună de zile petrecută aici, mă simt ca acasă. Era purul adevăr.

– Ce-ți place cel mai mult la insula asta?

– Cel mai mult? repetă ea, știind că va trebui să inventeze ceva. Oh, pentru început, timpul probabil e ideal. Știi, n-am mai făcut niciodată așa ceva – să merg în vacanță într-un loc cu un climat complet diferit. Noi ne ducem iarna la schi și vara la plajă. Este extraordinar să fie soare și cald în mijlocul iernii. Nici nu-mi vine să mă gândesc că îmi voi îmbrăca din nou canadiana și mă voi încălța din nou cu cizmele. Gândul acela aproape că o făcu să tremure, iar Chris o strânse ușor de braț pentru a o consola.

– Și mai ce?

– Mmmm, cred că atmosfera destinsă a

vacanței trebuie apreciată cum se cuvine. N-am mai lenevit niciodată atât de mult. E destul de plăcut, deși cred că aș începe să mă plictisesc după încă o săptămână și ceva, minți ea. Știa că dacă se va lăsa presată de Chris, sentimentele stânjenitoare aveau să se manifeste din nou, așa că aruncă mingea în terenul lui. Tu ce poți spune? Cât o să mai rămâi aici?

– Mai am două săptămâni până mă întorc la datorie în New York.

El îi deschise portiera, iar ea se întoarse spre el înainte de a se strecura înăuntru, sugerându-i:

– Nu va fi plăcut să ai la dispoziție tot acest loc doar pentru tine? Te poți gândi la mine, cum îngheț acolo, în timp ce tu vei rămâne aici, lăfăindu-te la soare. În adâncul inimii, Arielle își dorea ca el să-i respingă sugestia. Spera ca el să nege că se va simți mai bine singur. Dar el nu o făcu. În întuneric, expresia lui era de nepătruns, iar lipsa răspunsului echivala cu o declarație. Încercând să depășească momentul, ea se strecură în mașină atât de ușor cât îi permitea *pareu*-ul, în timp ce Chris trânti portiera, se îndreptă spre locul șoferului și intră în mașină alături de ea.

În drum spre casă nu schimbară prea multe cuvinte. Arielle se gândea la apropiata sa plecare și la lucrurile pe care ar fi vrut să le experimenteze în acest răstimp. O lună de zile reprezentase o perioadă lungă de timp, dar rămăseseră o mulțime de treburi nefăcute. Nu știa ce turnură luaseră

gândurile lui Chris. Când ajunseră la vilă, el părea mai rezervat decât în urmă cu câteva zile.

După ce intrară în casă, ea se simți și mai debusolată. Cum să se apropie de el? Ce trebuia să facă?

– Noapte bună, Arielle, rosti el încet, traversând livingul pentru a ajunge în fața ei. Părea distant într-un mod straniu, cu aerul său preocupat, aproape melancolic. Ridicând mâna, Chris îi mângâie obrazul, zâmbind cu tristețe. A fost o seară minunată. Somn ușor.

Arielle nu apucă să deschidă gura să vorbească deoarece el se răsuci brusc pe călcâie și părăsi încăperea, îndreptându-se apoi către dormitorul său și trântind ușa în urma sa. Oare de ce nu pledase în favoarea cauzei lui? De ce se mărginise doar să rostească acel amar „Somn ușor"? O respinsese încă o dată? Sau era o stratagemă de temporizare care făcea parte din planul său de a o determina să-l implore din nou?

Nedumerită, se retrase în dormitorul său, scoțându-și sandalele și ducându-se la fereastră pentru a scruta întunericul nopții. Senzația de gol pe care o resimțea la gândul întoarcerii sale în Rockport o copleșea. Nici măcar strania lui retragere în dormitor nu schimba cu nimic lucrurile. Nu putea simți nici amărăciune, nici resentimente față de el, ci numai dragoste.

Era conștientă de faptul că se afla în pragul

unei crize neașteptate ce marca un moment de cotitură în viața sa.

Reușind să alunge tensiunea și frustrarea din seara precedentă, era pregătită, în acea dimineață, să se bucure la maximum de noua zi. Ea și Chris se duseră la plajă, revenind la vilă la amiază pentru a se spăla. Zărind un iaht imens și luxos care tocmai traversa St. Maarten apropiindu-se de St. Barth, Arielle mai rămase o vreme în curte în timp ce Chris se îmbăia. Abia în clipa în care el își anunță intenția de a cumpăra alimente de la magazinul situat pe autostrada ce ducea spre Philipsburg, ea încetă să mai admire acea privelițte caraibiană.

– Nu voi întârzia mult, strigă el din mașină chiar înainte de a ieși în șosea. După ce flutură din braț în semn de rămas-bun, ea intră în casă, absorbită de propriile sale gânduri. Un duș lung și fierbinte alungă sarea și nisipul de pe pielea ei. Se simțea calmă, relaxată și extrem de mulțumită în timp ce-și înfășura trupul într-un prosop de baie gros de culoare bleu, apoi se îndreptă agale spre sufragerie. Presupunând că el va lipsi o bună bucată de vreme, se lăsă în fotoliul aflat într-unul din colțurile încăperii, alunecând în jos până ce capul i se rezemă de spătarul acestuia, apoi își lăsă brațele goale să atârne dincolo de cotierele din răchită ale acestuia, și își îndoi genunchii. Așa cum stătea adâncită în gânduri, nu remarcă

întoarcerea lui Chris.

El o găsi în poziția respectivă, cu ochii închiși, într-o atitudine cât se poate de relaxată și mulțumită, în clipa în care deschise ușa de la intrare, cu brațele încărcate de pungi pline cu alimente. Alene, ea deschise ochii pentru a vedea cine îi tulbură momentul de liniște, apoi îi închise din nou, în timp ce el trecu pe lângă ea, ducându-se spre bucătărie. Ea îl auzi cum deschide și închide ușa frigiderului, cum așează sticlele una peste alta, cum love ște un dulap, până în clipa în care se așternu din nou liniștea. Abia atunci aruncă din nou o privire în jur.

Ochii ei se deschiseră larg. Chris stătea înaintea ei, cu camera foto în mână, având de gând să o fotografieze. Plină de încredere, o încredere ce se consolidase pe parcursul ultimelor zile, ea nu făcu nicio mișcare pentru a-l împiedica. El o fotografiase și înainte, după cum avea s-o facă și de data asta.

El se aplecă la nivelul ei pentru primele cadre, mișcându-se de la stânga la dreapta, dându-i câteva indicații. Apoi se apropie ceva mai mult, expunând imaginea în timp ce continua să se miște. După ce lăsă camera la piciorul fotoliului, se aplecă spre ea și îi scoase turbanul de pe cap, pieptănându-i șuvițele ude cu degetele și aranjându-le apoi în jurul feței. Click. Frrr. Click. Frrr. Ea era modelul, fierbinte și senzual. Murmurele lui scăzute reflectau starea ei de spirit, trezind senzualitatea

ce sălăşluia în adâncul fiinţei ei.

Când ajunse la capătul filmului, el se ridică în picioare, studiind, preţ de câteva minute, chipul ei expresiv, apoi începu să ruleze filmul. Ca şi cum ar fi fost deconectată de la un cablu electric invizibil, Arielle îşi lăsă capul pe spate. Închizând iarăşi ochii, ea simţi cum muşchii, care fuseseră până atunci încordaţi, fără ca ea să-şi dea seama, se relaxează.

În clipa următoare simţi degetele lui calde pe pielea sa în dreptul prosopului, chiar deasupra sânilor, acolo unde îl legase strâns. Încercă să-i dea deoparte mâna, făcând ochii mari şi îndreptându-i spre chipul lui. În ei nu se citea nicio întrebare cu privire la intenţiile lui, fiindcă în momentul acela era încredinţată că el va abandona ideea dacă ea îi va cere asta. Probabil că această certitudine puse capăt protestului ei. În clipa aceea, citi în ochii lui îndemnul de a se deschide în faţa lui.

Ea simţi cum aerul îi atinge uşor pielea în secunda în care el trase cu blândeţe de prosop, desfăcându-l şi lăsându-l să cadă în jurul şoldurilor. Ochii ei se oglindeau permanent într-ai lui, urmărind cum aceştia îi examinau curbele voluptuoase ale trupului dezvăluite acum în totalitate. Înainte ca ea să schiţeze vreun gest, el îi înfruntă privirea, aplecându-se spre fotoliu şi aşezându-şi palmele lângă coatele ei.

– Nu ţi-e teamă, nu-i aşa? şopti el cu blândeţe, vorbele lui fiind un balsam pentru simţurile ei trezite la viaţă. Ea clătină din cap. Surâsul lui era

tandru, la fel ca atingerea degetelor pe care el le ridică în dreptul buzelor ei. Bravo. Să nu uiți că n-am să-ți fac niciun rău. Imediat ce ea dădu aprobator din cap, el își așeză buzele în locul degetelor, determinând-o să le întredeschidă încet, apoi se retrase și-și luă camera foto.

Cuvintele de încurajare, rostite încet, se amestecau cu declicul aparatului foto, Chris îndrumând-o cu pricepere în timpul cadrelor preliminare. Știa ce voia și cum să obțină efectul scontat, așezându-se fie în fața ei, fie în lateral. Degetele lui o atingeau din când în când, făcând-o să reacționeze exact cum își dorea. Când redevenea ezitantă, ea nu trebuia decât să-i privească chipul pentru a-și recăpăta siguranța de sine. În mișcările lui domoale se ghicea o anume nerăbdare, stârnită de bucuria pe care i-o provocase acceptarea ei. Recunoașterea acestei bucurii o ajută să treacă mai ușor peste orice urmă de stânjeneală. În ochii lui Chris și în cel al camerei lui foto ea era o femeie dorită; deocamdată, lucrul acesta era mai mult decât suficient.

Ochii ei curioși îi urmăriră silueta în clipa în care el ridică canapeaua și o duse lângă fereastră în bătaia soarelui. Când el se dădu înapoi pentru a studia locația cu ochiul critic al fotografului, ea făcu același lucru, observând cum razele de soare pătrundeau prin plasa de protecție, căzând în cascadă deasupra canapelei. Culorile acelea strălucitoare contrastau cu tonurile ceva mai neutre

ale pielii, punându-le în valoare.

– Cum te simți? întrebă el, revenind lângă ea și lăsându-se pe vine la nivelul ei.

– Bine, șopti ea.

Chris o învălui într-un surâs recunoscător în clipa în care ea ridică brațele pentru a se cuibări într-ale lui, apoi o duse pe canapea și o așeză cu grijă în poziția dorită. Ea se întinse și începu să toarcă în fața aparatului foto, cuprinsă de o încântare plină de senzualitate. Se simțea atrasă în vârtejul pasiunii în care o ducea din ce în ce mai sus... ca apoi să se oprească. Când zumzetul camerei se stinse, ea căzu rapid la loc, cu respirația tăiată, pradă unei senzații de neîmplinire copleșitoare.

– N-a fost chiar atât de rău, nu? Vocea lui profundă, în ciuda tonului glumeț, o luă prin surprindere pe Arielle. Ea îl crezuse mult prea absorbit de activitatea sa fotografică pentru a-l putea suspecta că-i împărtășește exaltarea. Cu toate acestea, el îi înfruntă privirea, în ochii lui oglindindu-se durerea pe care o resimțea ea. Oare presupusa lui detașare profesională fusese o păcăleală?

Cu fiecare minut ce se scurgea, durerea dinăuntrul ei creștea și mai mult. În ciuda tuturor întâmplărilor precedente – sau poate tocmai din pricina lor – ea s-ar fi dus spre el de bunăvoie, dacă el ar fi întins mâna spre ea. Îl iubea și avea nevoie de el. Asta era tot ce conta!

Dar în loc să-i întindă mâna după care tânjea,

el se întoarse cu spatele, înjurând în şoaptă.

– La naiba, Arielle! Piciorul lui lovi podeaua cu forţa furiei de care se simţea copleşit, apoi el se duse şi ridică prosopul, aruncându-l spre ea şi privind-o atent. De ce faci asta? izbucni el.

– Ce anume? îl întrebă ea, lipindu-şi prosopul de corp.

– Mă priveşti, în vreme ce invitaţia aceea e întipărită clar pe trăsăturile chipului tău. La naiba, m-am străduit, *de dragul tău*, să mă stăpânesc. Dar nu mai pot... El îşi lăsă capul în jos, închise ochii, încercând din răsputeri să controleze tumultul emoţional din sufletul său. În cele din urmă, cu o stăpânire de sine deliberată, el se întoarse spre ea, ridicându-şi privirea. Lasă-mă să te iubesc, îi ceru el cu blândeţe.

Pentru Arielle era momentul adevărului. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, văzând un ultim rest de teamă, ea se uită lung la bărbatul pe care-l iubea. Cândva îşi jurase că lucrul acesta n-avea să se mai întâmple niciodată. Acum ea venea în întâmpinarea lui cu ochii larg deschişi. În mintea ei, nu avea nici urmă de îndoială în privinţa motivaţiei lui Chris... sau a ei înşăşi. La urma urmei, nu trebuia să ia nicio hotărâre.

„Da"- ul ei şoptit fu abia perceptibil, dar Chris îl auzi.

– Eşti sigură? Nu vreau să mă urăşti...

– Sunt cât se poate de sigură.

Nu mai exista cale de întoarcere. Chris

parcurse rapid distanța dintre ei și se așează apoi pe marginea canapelei, brațele lui puternice înlănțuindu-i umerii și lipind-o de el. El o simți tremurând, așa că încercă să o liniștească.

– N-am să-ți fac niciun rău. O să fie bine. Apoi o sărută, repetând cu buzele mesajul transmis de vorbele lui.

Arielle se lăsă în voia lui, fără nicio reținere. Mâinile lui o purtară dincolo de marginea realității, aprinzând înăuntrul ființei ei flăcări pe care doar el era în stare să le atâțe. Trupul ei deveni un instrument al plăcerii sub degetele lui abile, făcând-o să se gândească la culmile extazului spre care o ducea el.

La un moment dat, nu se știe cum, prosopul alunecă neobservat pe podea. În clipa în care Chris o luă în brațe, ducând-o apoi în patul său, carnea ei fierbinte se lipi de trupul lui. El o întinse cu grijă pe pat, dând deoparte pătura pentru ca ea să se întindă pe cearșafurile răcoroase. Apoi el se retrase, delectându-se cu goliciunea ei. Era ca și cum imaginile captate de el pe film nici nu ar fi existat, ca și cum n-ar mai fi văzut-o nicicând în postura asta. La urma urmei, ea fusese atunci un model; în clipa de față era femeie.

Trupul ei se înfioră anticipând ce avea să urmeze, în vreme ce ochii ei albaștri îi urmăreau mișcările. Mâinile lui scoaseră cureaua, înainte de a se îndrepta spre fermoarul pantalonilor. Apoi el se opri, iar ea fu cuprinsă de un nou val de

panică. Oare el o va respinge din nou în secunda aceea? Era posibil?

– Eşti absolut sigură, Arielle? şopti el, lăsându-se pe pat lângă ea, fără a-şi scoate şi celelalte haine. Acum că am depăşit acest moment, nu o să-ţi dau voie să te răzgândeşti...

În loc de răspuns, ea se ridică şi îi înlănţui gâtul cu braţele, lipindu-se de el. Senzaţia pe care i-o produse atingerea toracelui lui de sânii ei o făcu să se înfioare de plăcere.

– Te rog, Chris... nu care cumva să te opreşti... Ea şoptise ruga aceea, aşa cum îşi dorise el, însă era mult prea îmbătată de dorinţă ca să o mai regrete. Mâna ei alunecă în jos pe pieptul lui, peste abdomenul lui plat, ajungând la betelia pantalonilor, pe care încercă să-i tragă în jos. Inspirând adânc, Chris se ridică şi îşi scoase pantalonii. Era prima dată când ea îl vedea complet dezbrăcat, iar frumuseţea lui statuară îi tăia respiraţia. Acea undă de teamă pe care i-o trezi erecţia lui fu înăbuşită de instinctul primar ce se dezlănţui înăuntrul ei.

Venind alături de ea, pe pat, el îi murmură în ureche cuvinte tandre de încurajare, apoi începu s-o exploreze cu buzele şi degetele, descoperind acele zone secrete care-i produceau plăcere şi punând stăpânire pe ele, pregătind-o pentru el aşa cum n-o mai făcuse nimeni niciodată. În clipa în care ea nu mai fu în stare să îndure chinul acela din ce în ce mai dulce, îl imploră s-o penetreze. Pentru ultima dată, el o sărută îndelung apoi, fără

a-i lăsa timp să se răzgândească, îi împlini dorința cu o posesivitate năucitoare care o făcu să scoată un strigăt extaziat. Chiar dacă el rămase neclintit, preț de o clipă îngrozitoare, ea savură frumusețea momentului. Copleșită de abilitatea lui de a-i stârni senzații amețitoare, ea nu luă în seamă încordarea trupului lui, faptul că el ducea o luptă deja pierdută, capitularea lui inevitabilă în fața flăcării care îl mistuia pe dinăuntru cu o forță indestructibilă.

Instinctul îi dictă ce trebuia să facă, iar ea îi masă mușchii spatelui, cuprinzând apoi carnea suplă a șoldurilor lui, sincronizându-și unduirile cu ale lui. Împreună, flăcările lor atinseră înălțimi de-a dreptul amețitoare, până la explozia finală. Acesta fu un moment de-o rară frumusețe pe care avea să-l păstreze veșnic în memoria sa.

Încet, încet, ei se relaxară, stând lipiți unul de altul, în vreme ce respirația le revenea la normal. Totul era învăluit în tăcere. Arielle nu găsea cuvinte pentru a exprima ceea ce simțise. Ea asculta bătaia ritmică a inimii lui Chris, în vreme ce greutatea palmei lui se odihnea pe pântecul ei. Arielle își întoarse capul într-o parte, iar părul lui des și închis la culoare se răsfiră pe pernă.

În clipa următoare nu mai era acolo. Printr-o mișcare fluidă, coborâse din pat și se îndepărtase de acesta. Mâna ei atinse instinctiv locul unde stătuse el mai devreme.

– Chris?

Singurul răspuns fu foşnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca. O năpădiră valuri de teamă, amintind de o groază cu mult mai veche.

– Chris?

Ea reuşi cu greu să se ridice şi să se aşeze pe marginea patului.

– Ce s-a întâmplat, Chris? Unde te duci?

Dar vorbele ei nimeriră într-un spaţiu gol, fiindcă el plecă în grabă, traversând holul şi sufrageria şi îndreptându-se spre uşa de la intrare pe care o trânti cu zgomot în urma sa. Când auzi zgomotul motorului maşinii, izbucni în lacrimi, plângând aşa cum nu o mai făcuse din noaptea aceea îngrozitoare petrecută cu mult timp în urmă, în care Peter Stoddard o dezvirginase, pufnind apoi în râs.

Fu zguduită de un tumult de emoţii, care o copleşiră cu forţa lor distrugătoare. Ştia că nu putea avea un viitor alături de Chris, dar să i se reamintească acest fapt într-un mod atât de brutal, să i se răpească acele clipe de desfătare ce ar fi trebuit să urmeze după consumarea celui mai formidabil moment pe care-l experimentase vreodată era îngrozitor. Lacrimile udară perna pe care ea o îmbrăţişa, până în clipa în care, secătuită de puteri, căzu într-un somn chinuit.

Când se trezi, patul era la fel de gol, cum fusese şi în după-amiaza aceea. Lumina aceea roşie-portocalie care se strecura înăuntru anunţa deja sfârşitul zilei. Arielle se dădu jos din pat,

retrăgându-se în dormitorul ei. Abia după ce fu complet îmbrăcată, inspiră adânc, îndrăznind să cerceteze casa, în căutarea lui Chris. Dar el nu era nicăieri. Tăcerea plutea în aer asemenea unui nor periculos, calm, nemişcat şi de-o greutate copleşitoare.

Ceasul ei arăta că se apropia de ora şapte. Oare unde era? Trântindu-se pe canapea, se aplecă, îngropându-şi faţa între genunchi. Ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. Poate că ea sperase în secret că, dăruindu-se lui trup şi suflet, o să-i stârnească afecţiunea. În timpul cinei din seara precedentă – şi chiar şi în nenumăratele ocazii ivite de-a lungul acelor săptămâni – el fusese afectuos şi prevenitor. Cum putuse acum să fie atât de crud, părăsind-o în felul acela? Pur şi simplu nu se potrivea cu ceea ce îi plăcea ei să creadă!

Dar aceasta n-avea nicio legătură cu realitatea. Chris îşi dorise trupul ei – ca să-l fotografieze şi să-l ducă în patul lui. După ce obţinuse ceea ce voise, nu avea ce să-i mai ceară. Îşi atinsese scopul. Acesta era purul adevăr. Crud... spus pe şleau... evident. Vacanţa ei se terminase.

În clipa în care, ridicând privirea în cele din urmă, dădu cu ochii de cele două plicuri aşezate pe partea mai înaltă a măsuţei de servit cafea, numele ei fiind scris cu litere groase în partea de sus a celui mai mic dintre ele, abia dacă manifestă vreun interes pentru ele. Chris îi schimbase biletul de avion cu unul pentru prima cursă din dimineaţa

următoare, ceea ce nu o surprinse câtuşi de puţin. La urma urmelor, ea fusese cea care-şi dorise să plece; în clipa asta, el nu făcea decât să-i pună la dispoziţie mijloacele necesare.

Cât despre cel de-al doilea plic, cel mare, în care probabil se aflau fotografiile pe care i le făcuse el, nu avu curajul să-l deschidă, înghesuindu-l pur şi simplu între propriile poze. O stare de confuzie puse stăpânire pe ea pe parcursul serii. Chris nu se întorsese. Dar la urma urmei, ea se îndoia că el o va face. Când se lumină de ziuă, îşi împachetă absentă lucrurile şi articolele de toaletă. Când un taxi apăru în faţa uşii de la intrare pentru a o conduce la aeroport, nu fu nici măcar surprinsă: se aşteptase întru câtva la asta. Aruncă o ultimă privire către vilă, în timp ce taximetristul îi aranjă valizele în portbagaj. Dar în secunda în care el îi deschise portiera, ea se retrase.

– O clipă, şopti cu o voce răguşită, alergând din nou în casă. Scoţând din geantă primul lucru care-i căzu în mână, plicul roşu în care fusese introdus biletul ei de avion, notă perpendicular şi la repezeală scurtul ei mesaj, acele două cuvinte simple, lăsând apoi plicul pe măsuţa de cafea. Apoi, plângând în tăcere, plecă. În mai puţin de o oră, era deja în avion, îndreptându-se din nou spre Boston.

10

Era un medalion azuriu de o frumusețe exemplară în simplitatea sa. Înfățișa două chipuri privite din profil, aflate foarte aproape unul de altul, unul din ele stând aplecat deasupra privirii ridicate a celuilalt, unul masculin, celălalt feminin. Era un amestec de tonuri ale pielii pe un fondul unui cer azuriu. Reprezenta o imagine a... iubirii.

– Nu! Oh, nu! Strigătul lui Arielle străpunse liniștea dormitorului unde stătea copleșită de suferință, îmbrăcată în salopeta sa de lucru, privind cu atenție fotografia. Trecuseră două zile de când se întorsese acasă. În ziua aceea era duminică și în jur viața își urma cursul deși Rockportul fusese îngropat sub un strat de zăpadă gros de optsprezece centimetri. Dacă nu ar fi existat Christopher Howe, ca s-ar fi întors abia azi din St. Maarten.

Avusese nevoie de mult timp înainte de a se hotărî să examineze pozele lăsate de Chris. În secunda aceea, valul de durere o străpunse la fel de violent ca în ziua în care coborâse din avion, urcându-se cu nepăsare într-un taxi pentru a porni în călătoria aceea hazardată prin zăpada înaltă așternută peste Rockport. Când, în cele din urmă,

ajunsese în apartamentul ei, plânsese, continuând să hohotească și după ce lacrimile ei secaseră de mult. La căderea serii, când luminile aprinse ale locuinței ei anunțaseră revenirea ei în mijlocul lumii, Sean o găsi, obosită și cu inima frântă, având o nevoie disperată de un umăr pe care să poată plânge. El i-l oferi cu acea compasiune pe care o manifestase întotdeauna, ascultându-i lunga poveste fără a-i face reproșuri sau a o aproba, îmbrățișând-o strâns până ce ea se liniști în cele din urmă.

– O să treci peste asta, Arielle, îi zise el pe un ton încurajator.

Dar ea avea serioase îndoieli, pentru că nu reușea să înțeleagă ce se petrecuse în acea ultimă seară. Apoi deschisese plicul lăsat de Chris, și descoperise ceea ce devenise ea pe parcursul vacanței din St. Maarten – o întruchipare a iubirii, a nebuniei... Era mai mult decât putea suporta. Cu toate astea, nu se simțea în stare să-și ia privirea de la acea imagine. Păreau cuplul perfect, ea și Chris; obiectivul camerei foto îi surprinsese într-un moment unic, când între ei exista o comuniune fizică și spirituală incontestabilă.

Ea își aduse aminte de ziua în care fusese făcută fotografia cu pricina. Chris îi dăruise atunci costumul de baie pe care îl ascunsese pentru a nu mai da cu ochii de el. Se certaseră sau, mai degrabă, nu reușiseră să comunice. El crezuse în momentul acela că ea îl evita intenționat, păs-

trându-se pentru un alt bărbat, probabil pentru Sean. De ce nu-i spusese adevărul dintr-o suflare? De ce ori de câte ori nu reuşiseră să fie pe aceeaşi lungime de undă unul dintre ei pleca furtunos de lângă celălalt? De ce atunci când se împăcaseră evitaseră de fiecare dată esenţa problemei? De ce nu strigase şi ţipase aşa cum era gata să facă în secunda aceea? Dar oare finalul ar fi fost altul? Chris era un bărbat sociabil care ştia foarte bine ce-şi doreşte şi cum să obţină ceea ce voia. El nu-i şoptise niciodată vorbe de iubire, nici măcar în acea ultimă şi agitată seară. Nu-i promisese niciodată nimic – în afara faptului că nu-i va face rău niciodată. Din punct de vedere fizic, nu suferise nici acum şi nici atunci. Chinurile fuseseră de ordin sentimental. Oare Chris anticipase lucrul acesta? Nu, el nu ştia de iubirea pe care i-o purta ea; nu avea cum să fie învinovăţit.

Privind cum stăteau amândoi pe plajă, ochii ei se umplură din nou de lacrimi. Ea nu purta decât acei minusculi bikini şi cu toate astea, imaginea nu dezvăluia nimic de care să se ruşineze. Fusese imortalizată folosind auto-programarea, îşi dădu ea seama, muşcându-şi unghia degetului mare în timp ce-şi reamintea momentul. El o sărutase; îi spusese că vrea o „imagine deosebită". Oare asta era imaginea dragostei? *Imposibil*, decretă ea cu vehemenţă! Atunci de ce pe chipul lui era întipărită expresia aceea blândă... da, iubitoare? Fusese oare o farsă

plină de cruzime, o scamatorie făcută de dragul camerei foto?

Orice ar fi fost, efectul ei asupra lui Arielle era de-a dreptul catastrofal. Neputincioasă, studie fiecare centimetru al imaginii respective, ca şi cum ar fi vrut să descopere un indiciu în privinţa misterului ce o învăluia. Atinse uşor fiecare profil în parte, cele două apropiindu-se unul de altul, apoi privirea îi alunecă de-a lungul gâtului, al umărului său musculos şi încordat şi al braţului lui îndoit, care se strecurase pe lângă trupul ei, atingându-i uşor spatele. Antebraţul lui forma un paravan deasupra sânilor, bronzul lui întunecat contrastând cu nuanţa bejului a pielii ei netede şi luminoase. Ei erau bărbat şi femeie, noapte şi zi, întuneric şi lumină – cu toate acestea, fiecare element al unuia se amesteca cu al celuilalt, într-o armonie deplină.

Cele două trupuri se estompară şi mai mult în clipa în care ea începu din nou să plângă. Apoi, cu un aer dezgustat reintroduse poza în plic, şi-l puse într-un teanc de alte fotografii, hotărâtă să nu se mai uite niciodată la el. Când auzi clinchetul soneriei, Arielle respiră uşurată. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, îl invită înăuntru pe Sean.

Zăpada se scurgea pe jacheta lui de lână şi pe fiecare crac al blugilor. Dar, ca de obicei, surâsul lui era cald.

– Eşti complet acoperită, scumpo. El îi făcu cu ochiul, apoi deveni brusc serios. Hei, iar te-ai gândit la chestia aia.

Arielle arboră un surâs vinovat.

– Încerc, Sean. Te rog să mă crezi că încerc. Dar sceee pare că nu aaajută... Întorcându-i spatele, izbucni din nou în plâns. Pur şi simplu nu ştiu ccce să fffac!

Sean îşi agăţă la repezeală jacheta în cuiul din dosul uşii, apoi veni lângă ea şi o strânse la piept.

– O să-ţi revii, scumpo. Eliberează-te! Aşa, iubito!

Avea o comoară de prieten, îşi spuse ea printre lacrimi. Dacă s-ar fi putut îndrăgosti de *el*. Dar între ei nu exista o atracţie fizică. Tocmai datorită acestui fapt deveniseră prieteni atât de apropiaţi.

– Oh, Sean! Ce mă fac? Nu mă simt în stare să mă întorc la lucru. Nu reuşesc nici măcar să-mi curăţ aleea. E ridicol! Tot ce-mi doresc e să stau aici şi să... plâng... În cele din urmă, după ce-i secară lacrimile, îşi suflă zgomotos nasul. Probabil că mă crezi proastă, spuse ea privindu-l cu un aer ruşinat.

– Nu eşti proastă, scumpo, o asigură Sean. Doar îndrăgostită. Poate că e unul şi acelaşi lucru; n-am să ştiu niciodată. Totuşi o să-ţi revii. Timpul le rezolvă pe toate.

– Timpul... Timpul. Şi până atunci cât trebuie să sufăr? Şi ce să fac ca să uit? Îşi petrecu braţele

în jurul trupului, întorcând spre Sean doi ochi rugători.

– O să lucrezi și o să te ocupi mai departe de afacerea ta, așa cum făceai înainte să pleci. Viața merge mai departe, Arielle. Nu poți permite ca o lună de vacanță să schimbe absolut totul.

– Dar deja a schimbat totul! ripostă ea încet, retrăgându-se pe canapeaua din fața ferestrei ce dădea spre strada înzăpezită. *Eu m-am* schimbat. *El e cel* care m-a schimbat. Mișcarea molcomă a trecătorilor, veșmintele lor multicolore în contrast cu albul monoton al zăpezii îi atraseră privirea, în timp ce continuă să vorbească atât pentru sine, cât și pentru Sean: Am devenit conștientă de anumite lucruri despre care n-am știut niciodată că există. M-am simțit eliberată și... și...

– ... feminină?

– Cum de ai știut la ce mă gândeam?

– *Te cunosc foarte bine*, scumpo. Am observat asta imediat. *Chiar* te-ai schimbat. Oh, tu ai fost mereu feminină. Dar acum, pentru prima dată, pari conștientă de acest lucru – și crezi în el. Și ai o dulceață anume pe care înainte n-am remarcat-o la tine. Și o oarecare vulnerabilitate, care e însă total diferită de durerea care te chinuia acum cinci ani, când te-am cunoscut. El rămase în picioare lângă ea, cercetându-i chipul cu privirea sa frățească. Și nu ți-a dispărut bronzul... adăugă el, surâzând malițios.

– Arăt îngrozitor! ripostă ea, conştientă de faptul că avea ochii înfundaţi în orbite şi că părea dezgrăţioasă în puloverul acela gros şi în blugi. Dar Sean avea dreptate. Incontestabil, ea avea o anume frumuseţe interioară pe care experienţa iubirii o adusese la suprafaţă. Trăsăturile ei căpătaseră o moliciune care de-acum înainte avea să fie o parte integrantă a fiinţei sale.

El o mângâie pe cap, în încercarea de a-i aduce un strop de alinare.

– Nu arăţi îngrozitor! Şi cu fiecare zi care va trece, te vei simţi din ce în ce mai bine. După ce se va mai topi zăpada o să te întorci la lucru. Asta o să te ajute.

După ce se gândi o vreme, ea şopti:

– Sper. Simţea nevoia să pună capăt acelei discuţii. La urma urmelor, nimic din ce ar fi făcut ea nu ar fi schimbat situaţia. Era un mod de a învăţa să trăieşti cu... inima frântă şi cu tot ce decurgea de aici.

Într-un fel, Sean avusese dreptate. Îşi găsi o oarecare mângâiere în munca sa şi se mobiliză mai mult ca niciodată. Din fericire, clienţii aşteptaseră cu nerăbdare revenirea ei. În plus, trebuia să prelucreze şi să imprime şi fotografiile pe care le realizase pe insulă – o îndatorire pe care, în ciuda gustului amar ce-i lăsa, insistă să o ducă singură la bun sfârşit, deşi Sean îi sugerase să se adreseze unui centru specializat. Era un test

pe care reuşi în cele din urmă să-l treacă, dar numai după ce plăti un tribut în lacrimi.

Apoi mai avea de rezolvat şi problema cărţii, pe care o neglijase în perioada şederii în St. Maarten. După o săptămână în care realiză non-stop fotografii în studioul ei, scoase din nou printurile de la locul lor, la primele ore ale unei zile de duminică, rezervându-şi o zi întreagă pentru a le studia. Timp de mai multe ore, se concentră asupra lor, privindu-le, rearanjându-le, învârtindu-se în jurul lor, pentru ca în final să le contemple din nou. Dar gândurile continuau să-i zboare la Chris şi la relaţia pe care o construiseră în cele patru săptămâni de şedere în St. Maarten. În tot acest timp continua să studieze fotografiile. Brusc, avu o revelaţie. Mişcându-se rapid, rearanjă printurile pentru ultima dată, apoi se retrase şi inspiră lung, în momentul în care îşi dădu seama că găsise în sfârşit tema pe care o căuta.

Grupă câteva poze ale nou-născuţilor pentru a ilustra ideea de copilărie şi desprinderea de lumea înconjurătoare. Apoi pe măsură ce copiii învăţau să umble, căpătau conştiinţa de sine, aşa cum reieşea din imaginile lor ce surprindeau manifestări de precauţie şi chiar de răzvrătire. În două din cazuri. Dar ei deveneau tot mai încrezători pe măsură ce se obişnuiau cu camera foto, exteriorizându-şi bucuria şi exuberanţa. Încrederea de nezdruncinat sosea puţin mai târziu, fiind exemplificată în câteva din printurile ei favorite;

în aceste instantanee, ea surprinsese *adevărata* personalitate a persoanei fotografiate. Şi, în cele din urmă, sosea şi punctul culminant al acestei suite, camera foto încetând să mai fie un instrument. În stadiul respectiv, se realiza o comuniune perfectă între fotograf şi persoana fotografiată, imaginea reflectând un aspect mult mai important, care exista, probabil, în principal în fotografia respectivă şi mai puţin în viaţa reală.

Când ajunse cu raţionamentul în acest punct, făcu o paralelă cu relaţia sa cu Chris. Ignorarea prezenţei lui în acea primă zi fusese urmată de o intensificare a sentimentelor pe care o experimentase pe plajă, atunci când precauţia se împletise cu o împotrivire ce se diminuase treptat, odată cu scurgerea timpului. Încrederea, firavă la început, crescuse treptat, conferind o frumuseţe aparte relaţiei lor din acele ultime zile petrecute împreună. Pentru că, lăsând deoparte aparenta neimplicare emoţională a lui Chris, Arielle considera că relaţia dintre ei fusese frumoasă. Reprezentase un fel de împlinire, de întregire şi completare pe care ei o realizaseră împreună.

Descoperirea respectivă avu un efect benefic asupra lui Arielle. Durerea, golul, senzaţia de singurătate persistau încă. Dar erau însoţite de un soi de acceptare a vieţii exact aşa cum era. În adâncul inimii, ea ştia că experimentase un lucru extraordinar. Şi pentru asta, în ciuda zbuciumului

său sufletesc, era recunoscătoare. Iar viața mergea cu adevărat mai departe.

Munca îi ocupa aproape tot timpul, dar în clipele de răgaz se întâlnea cu prietenii curioși să afle amănunte legate de modul cum își petrecuse vacanța. Și ei observaseră schimbarea ei și o asaltaseră cu întrebări de genul: „Călătoria asta *chiar* a însemnat foarte mult pentru tine, nu-i așa?" „Mi se pare că te-ai regăsit, nu am dreptate?"

Sean continuă să o supravegheze îndeaproape, făcându-și un obicei din a o vizita în fiecare zi pentru a o încuraja. *Era* reconfortant să-l știe acolo, *el* fiind singurul care cunoștea întreaga poveste.

Adevărata provocare pentru Arielle era aceea de a împăca femeia în care se transformase cu cea de dinainte. Avu nevoie de mult curaj pentru a recunoaște față de sine că nu-și dorea să redevină tânăra aceea timidă, rece și conservatoare. Chiar dacă nu va avea parte de dragostea lui Chris, ea nu va uita niciodată ce o învățase el. Acum știa că nu avea niciun motiv să se teamă de un bărbat, indiferent cine ar fi fost el. Conștientizarea faptului că devenise propriul ei stăpân îi conferea o anume forță.

În mai puțin de o lună, ea își reînnoi întreaga garderobă, după ce-și descoperise pasiunea pentru cumpărături în Marigot. De data asta, pavajul străzii Newbury, o stradă din Boston cu un aer șic, se întindea dedesubtul tocurilor noilor ei cizme din piele, în vreme ce cutreiera magazinele. Când

reveni acasă, după o zi întreagă în care tocurile ei ţăcăniseră pe pavajul respectiv, deveni conştientă de faptul că era o femeie modernă, stilată şi atrăgătoare, cu o siluetă demnă de invidiat. Pentru prima dată în viaţă, era cu adevărat mândră de înfăţişarea sa. De asemenea, stătea mai puţin în casă, ieşind mai des în oraş – în mare parte pentru a scăpa de reverii de care era asaltată în timpul zilei. Înainte, pentru şedinţele foto, preferase siguranţa oferită de propriul ei studio; acum îşi realiza fotografiile în diferite locaţii – o casă, o şcoală, un parc acoperit cu zăpadă. Devenise mai creativă, iar afacerea ei avusese de câştigat.

Numai în cursul nopţii, când stătea singură în întuneric, gândul îi zbura spre Chris. Trecuse o lună de zile, dar durerea provocată de absenţa lui nu scăzuse deloc în intensitate. Probabil că se întorsese de mult la New York şi uitase, desigur, de pacostea peste care dăduse pe plaja sa din St. Maarten, în acea după-amiază. Dar ea nu-l putea uita. În fiecare noapte privea medalionul azuriu, aşa cum îl numea ea, ceea ce o făcea să plângă în mod inevitabil, dar în acelaşi timp îi aducea o stranie alinare. Era o părticică din Chris, sub forma unei simple hârtii, perisabile, dar totuşi o părticică din fiinţa lui. Iar pentru ea avea o valoare inestimabilă. Dacă n-o să-l mai revadă niciodată, acesta va fi singurul lucru care-i va mai rămâne.

Era o dimineaţă de duminică, când se împlinea exact o lună de la întoarcerea ei. Ploile de la

începutul lunii aprilie alungaseră şi ultimele urme de zăpadă de pe aleea ei, iar ea hotărâse să înfrunte rafalele de vânt, făcând o plimbare prin ploaie, vreme de două ceasuri. Sau trei, după cum avea să reiasă atunci când ea reveni, în cele din urmă, după ce se plimbase pe plajă, se oprise să bea o cafea la un mic shop ai cărui patroni erau amicii ei, apoi se întoarse urmând drumul paralel cu ţărmul mării. Nu luă în seamă Porche-ul acela lustruit de culoare gri, cu portierele stropite de noroi care staţiona chiar vizavi de casa ei. Rockport atrăgea tot felul de vizitatori; acesta era probabil unul dintre ei.

Ploaia picura de pe gluga impermeabilului ei galben-aprins, în timp ce ea se opri în faţa uşii pentru a-şi şterge noroiul de pe cizme. Având capul plecat, nu observă silueta aceea înaltă care coborî din Porche şi se apropie de ea cu pas hotărât. Când o strigă, ea tocmai era cu mâna pe clanţă.

– Arielle!

Ea se răsuci, ridicând brusc capul în clipa în care el tocmai sărea peste o băltoacă imensă aflată în mijlocul drumului. Îl recunoscu imediat. Faţa aceea întunecată, aerul hotărât, tonul aspru al vocii sale – toate erau la fel, întruchipând bărbatul care-i monopolizase gândurile nocturne în ultimele săptămâni. Faptul că el era aici, în Rockport, o luă prin surprindere, făcând-o să-şi simtă picioarele moi şi neputincioase. Instinctiv, se îndepărtă de el, lipindu-şi spatele de uşă.

– Arielle! Aşteaptă! Inflexiunile vocii lui îi aduseră aminte de furia pe care o manifestase în câteva ocazii. Arielle? El se afla acum în spatele ei, dominând-o cu statura sa impunătoare. Biruită, ea îşi rezemă fruntea de uşă.

El nu trebuia să revină în viaţa ei – nu după ce ea se obişnuise cu gândul că o părăsise!

– Ce doreşti, Chris? zise ea cu o voce tremurătoare.

– Trebuie să stăm de vorbă. Aştept să-mi dai câteva explicaţii!

Indignarea din tonul lui o făcu să-şi ridice brusc capul.

– C-cum? La fel de inexplicabilă ca bruschetea cu care el o părăsise în noaptea aceea, cererea lui o făcu să încremenească de stupoare.

Capul lui cu părul de nuanţa cărbunelui, aranjat cum se cuvine şi strălucind din pricina picăturilor de ploaie căzute din loc în loc, se aplecă într-o parte, iar el îşi coborî privirea spre creştetul ei peste care ea îşi trăsese din nou gluga.

– Înăuntru, îi ordonă el, răsucind clanţa în locul ei, ca apoi s-o împingă în interiorul casei.

Furioasă pe sine pentru că nu-i ripostase mai devreme, ea îşi scoase impermeabilul, îşi aruncă cizmele într-un colţ, apoi se întoarse să-l privească, cu mâinile în şolduri şi cu ochi scăpărători.

– Ce cauţi aici, Chris? i se adresă ea pe un ton ridicat, luându-l prin surprindere. Asta e casa mea şi nu-mi amintesc să te fi invitat. Roata s-a

întors; acum *tu* o să-mi explici de ce te afli aici, altfel, ai cuvântul meu de onoare voi chema poliția!

El se mulțumi să zâmbească și își scoase pardesiul kaki, agățându-l în cui ca să se usuce. Purta un constum din trei piese, confecționat din flanel gri-deschis; Arielle trebui să facă un mare efort de voință ca să nu holbeze la el. Când se întoarse spre ea, Arielle se dădu automat înapoi.

– Am venit să te văd. Părea ceva mai liniștit. Trebuie să te întreb câteva lucruri. Când trăsăturile i se destinseră, ea observă că în jurul gurii apăruseră câteva riduri noi, ca o mărturie a chinurilor prin care trecuse în ultima lună.

– Ei bine...? îl întrebă ea pe un ton aprobator din cap.

– Pot să iau loc? Privi dincolo de umăr, spre fotoliul confortabil și uzat, cel în care ea se ghemuise, în fața focului din șemineu, atâtea seri de-a rândul pe parcursul ultimei luni. Când ea dădu aprobator din cap, el înaintă cu pași egali și se așeză, trăgând apoi absent de cracul pantalonilor după ce își încrucișă picioarele.

– Ei? Ea nu se mișcase, nefiind sigură că o țineau picioarele. Genunchii păreau de cauciuc, iar stomacul i se strânsese din cauza emoției.

Ochii aceia negri o fixară cercetător.

– *Tu* nu te așezi?

– Nu.

Preț de câteva clipe interminabile, Arielle luptă contra impulsului de a se agita sub privirile lui. În cele din urmă, se așeză, dar numai pentru că stabilitatea ei fizică era serios afectată.

– Pari obosită, Arielle.

– Sunt bine.

– Totul e în regulă?

– Da.

Ea se simți încordată și stânjenită, aproape la fel ca în după-amiaza aceea, în St. Maarten, când Chris se așezase neinvitat lângă ea, pentru a bea un pahar împreună. Ultima dată când îl văzuse... Simți cum o roșeață purpurie începe să se întindă de la gât în sus. Ultima lor întâlnire se petrecuse în pat. Ochii i se umplură de lacrimi, iar ea își plecă privirea.

– De ce ai venit? întrebă ea cu o voce nesigură. Mă simțeam atât de bine... în cele din urmă... În clipa aceea, totul reveni în forță. Durerea, neliniștea, singurătatea, golul. Umerii i se cutremurară, în vreme ce plânse ușor, îngropându-și fața în palme.

– Am stat departe cât am putut de mult. Vocea se auzi chiar deasupra capului ei. Fără a ridica ochii, ea își dădu seama că el își părăsise fotoliul și în secunda aceea îngenunchease în fața ei. La naiba, nu voiam să vin! Am vrut să te uit definitiv. Din vocea lui răzbăteau furia și încă ceva care semăna cu disperarea.

– Am crezut că ai făcut-o, șopti ea cu o voce înfundată.

– Sunt convins că am încercat al dracului de mult, mormăi el, dar nu a funcționat. În ultima lună nu m-am putut gândi decât *la tine*, Arielle. Te rog, te rog, uită-te la mine.

Auzindu-i vocea rugătoare, ea ridică privirea. Și în secunda aceea fiecare grăunte al iubirii ei renăscu. Era același chip pe care ea îl privise din profil atâtea nopți în șir – chipul din medalionul azuriu. Își ținea brațele sprijinite de cotierele fotoliului, cu toate că avea grijă să nu o atingă. Ochii lui erau la același nivel cu ai ei, iar privirea lui se cufundă într-a ei.

– Spune-mi de ce ai venit în St. Maarten... Mai spune-mi o dată.

– Dar eu... începu ea să protesteze, însă el o întrerupse.

– Da, dar fi indulgentă cu mine. După ce vom lămuri întreaga poveste, o să plec în liniște, dacă asta vei dori. Dar, mai întâi, răspunde-mi.

În timp ce el vorbea, ea tânjea să se apropie și să-i atingă buzele. În loc să facă asta, își strânse palmele în pumni, ținându-le în poală.

– Am venit la St. Maarten să-mi petrec vacanța. Asta-i tot. Aveam de lucru, trebuia să pun în ordine niște printuri în vederea publicării unei cărți – ceea ce nu am reușit să fac până la revenirea mea aici. În vocea ei se simțea o notă ușoară de reproș.

Tonul vocii lui rămase la fel de scăzut și de egal atâta vreme cât își continuă interogatoriul.

– Ştiai dinainte că eu locuiam în vila aceea, că eu eram proprietarul ambelor vile de vacanţă?

– Nu.

– Ai fost, în mare... satisfăcută... când ai descoperit cine eram?

– Nu! Ochii ei albaştri scăpărară. Nu voiam *nicio* părticică din tine. Poate că eşti un fotograf extraordinar, dar eu te consideram o adevărată bestie... Izbucnirea o luă prin surprindere chiar şi pe ea. În clipa aceea îşi înghiţi cuvintele pe care le-ar fi putut adăuga.

Ea îl urmări cu privirea în vreme ce se ridică în picioare şi traversă în partea opusă a încăperii, cu capul plecat şi pierdut în gânduri. Nu-şi dădea seama care era motivul prezenţei lui; la urma urmelor, ea fusese, potrivit propriilor lui vorbe, „dusă în patul lui dintr-un soi de datorie", ca apoi să fie alungată cu dispreţ. Ce-şi mai putea dori de la ea? Îşi făcuse fotografiile, oferindu-i apoi o gratificaţie de ordin sexual. Sau poate că acest din urmă aspect îi satisfăcuse apetitul doar în mică măsură?

– Cine e Sean?

– Un prieten.

– La naiba, Arielle! izbucni el pe neaşteptate. Ai evitat acest subiect ori de câte ori l-am abordat. Mai exact, ce fel de relaţie există între tine şi el? Rigiditatea trupului lui o făcu să se simtă şi mai încordată.

– E un prieten. Ce aş putea să spun mai mult de atât?

– Te culci cu el?

– Nu!

Ochii lui o priviră acuzator.

– Nu ai mai negat lucrul acesta până acum.

– Nu m-ai întrebat niciodată într-un mod atât de direct, continuă ea, cu un aer semeț, refuzând să-şi asume vina pentru faptul că el înțelesese cu totul altceva.

În clipa în care m-ai întrebat, nu am găsit de cuviință că ar trebui să ofer o explicație mai amănunțită. El a fost – este – un prieten. Nu ştiu cum aş fi suportat aceste ultime... În clipa în care punctul nevralgic al confesiunii, pe care era gata-gata s-o facă, se apropie, ea îşi încleştă dinții. Preț de o clipă, privirea lui Chris se înăspri şi mai mult, ca apoi să se îndrepte în altă parte, cercetând încăperea, observând abia atunci căminul primitor în care locuia. Privirea lui Arielle o urmă pe a lui, văzând parcă pentru întâia dată draperiile lungi şi albe de la fereastra ce dădea spre intrare, covorul scandinav de pe podea, numeroasele piese de artă, fiecare dintre ele fiind realizate de câte un prieten, înfrumusețând pereții în întregime albi. În clipa în care el se uită din nou la ea, Arielle îşi feri rapid privirea, ştiind instinctiv că partea cea mai groaznică avea să urmeze abia acum. Ochii lui îi străpunseră sufletul, în timp ce el mormăi:

– Nu erai virgină, Arielle. În ciuda a tot ce m-ai lăsat să cred, tu nu ai fost virgină. Teama, acea privire de animal hăituit, ezitarea de la

început în privința actului sexual, modestia ta... Ce au fost toate astea? Vocea lui devenise din ce în ce mai puternică.

Deci asta *era* ceea ce-l deranjase – faptul că nu fusese primul. Era dureros, dar nu surprinzător. Dar el îi atrase brusc atenția în momentul în care continuă:

– Am lucrat atât de încet cu tine și ți-am urmărit transformarea. Dintr-un iepuraș speriat într-o femeie sigură pe sine – ai fost nemaipomenită! El clătină din cap, uimit din nou de metamorfoza la care asistase. Apoi m-am simțit vinovat pentru că te-am presat atât de mult. În clipa în care mi-am imaginat că fugi de mine, n-am putut suporta lucrul acesta! *Mi-am dorit* să fii lângă mine, indiferent care ar fi fost motivele tale. Aveam nevoie de ceva mai mult timp ca să te fac să mă iubești. Așa că, vocea lui încetini, te-am obligat să rămâi.

El își petrecu câteva minute plimbându-se până la fereastră și înapoi. Arielle nu putea decât să-l privească și să aștepte, neștiind ce va urma. Când reveni lângă ea, privirea lui era sincer îndurerată.

– *M-am folosit* de aparatul foto ca să facă ceea ce eu nu îndrăzneam să fac. M-am disprețuit pentru pofta pe care o resimțeam – și mi-a fost teamă să recunosc acele sentimente profunde ce mă răscoleau – iar eu nu eram în stare să mă împotrivesc. M-am tot abținut, plecând în grabă

de lângă tine de mai multe ori, atunci când am simțit că sunt pe punctul de a-mi pierde controlul. La naiba, declară el cu o voce puternică, am făcut *toate astea,* şi tu nici măcar nu erai virgină!

Săptămâni de-a rândul, ea refuzase să admită că era posibil ca amănuntul acesta să-l fi afectat peste măsură; în clipa asta, Arielle reacționă cu o violență de care nu se credea capabilă. Sărind din scaun, ea se îndreptă spre el, din nou furioasă şi rănită.

– Nu, *nu eram* virgină! țipă ea, respirând precipitat. Şi ai vrea să ştii de ce? *Ai vrea?* Era atât de tulburată încât nu mai simțea nevoia să păstreze secretul. Pentru că pe vremea colegiului, un grup de amici care formau o frăție – erau patru în total – s-au gândit să-şi încheie sezonul de distracție deflorând cea mai vulnerabilă victimă din preajma lor. Pe mine! Fata durdulie! Micuța grăsană pe care o simpatiza toată lumea, dar căreia nu-i dădea nimeni întâlnire! Ochii ei se întunecară, amintindu-şi suferința aceea. Oh, *el* mi-a dat întâlnire! Numele lui era Peter Stoddard.

Ea rânji răutăcios când îi pronunță numele, inspiră adânc de mai multe ori, continuând apoi pe un ton ceva mai calm, deşi lacrimile începuseră să-i alunece încet pe obraji.

– Numele lui era Peter Stoddard şi reprezenta o adevărată celebritate a campusului. Rosti propoziția cu ironie. Atunci când mi-a propus să ies cu el, am fost mult prea încântată ca să pun la îndoială bunele lui intenții. Era de-ajuns că cineva mă vedea

ca pe o femeie. Se opri, se uită în jos, întorcându-se cu spatele la Chris. Umilința aceea o ardea și acum pe dinăuntru. M-a invitat în oraș de trei sau patru ori, de fiecare dată fiind tot mai convingător. Voiam să fiu cu el, să fac lucrurile acelea despre care celelalte fete vorbeau atât de mult. Voiam să mă bucur și eu de respectul lor. Când el m-a invitat sus în camera lui, ca să învățăm împreună, mi-am închipuit, într-un fel, ce avea să urmeze. Un gând nerușinat.

Privirea pe care o întoarse spre Chris era tăioasă. Absorbită de relatarea sa, nu observă chipul lui împietrit, pumnii lui strânși, în timp ce-și reamintea de propriii lui amici din colegiu, ghicind finalul acelei povești.

– Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru fapta lui. Era ca și cum – se uită absentă la Chris, văzându-l pe Peter –, de îndată ce ajunsese în dormitorul lui, el nu mai avea de ce să se prefacă. Nici măcar nu m-a sărutat... ci doar... doar... Înecându-se în vorbe, se uită în spatele ei după un scaun, prăbușindu-se apoi în el, cu genunchii strânși la piept.

– Te-a violat. Era o declarație exprimată cât se poate de clar. Dar Arielle scutură din cap.

– Nu, Chris. Nu poate fi considerat un viol. Asta a fost partea cea mai rea... sau aproape. Eu nu m-am opus. Poate că mi-am imaginat că așa trebuie să se întâmple. Poate că m-am temut că, dacă mă voi lupta cu el, durerea va fi și mai

groaznică. Ruşinată, ea vorbi pe un ton scăzut: Poate că mi-am dorit ca el să facă dragoste cu mine, fără să-mi pese de altceva, ca să fiu şi eu ca toate celelalte.

– Şi după părerea ta, care *a fost* partea cea mai rea a poveştii? El nu-i oferi compasiunea la care ea poate sperase, singura lui intenţie fiind aceea de a afla latura cea mai importantă a poveştii.

De data asta, ea avu nevoie de mai mult timp înainte de a vorbi. Respiră zgomotos şi sacadat, în timp ce ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Când a... terminat... a fost... diplomat. A părăsit camera... fără a rosti o vorbă... scoţând chiote de bucurie abia când a ieşit pe coridor. Eu... am fost obligată... să zac întinsă acolo şi să ascult cum el... primea felicitări din partea amicilor lui... şi banii pe care-i... pariaseră pentru a mă dezvirgina.

Tăcerea umplu încăperea, întreruptă doar de hohotele ei de plâns. Dar mai erau şi alte lucruri de spus; acum, că tot începuse, avea de gând să meargă până la capăt. Ea ridică privirea înlăcrimată spre chipul grav al lui Chris.

– Mi-ar fi plăcut să fiu virgină pentru tine, Chris, zise ea încet şi cu simplitate, simţind că regretă acest lucru din toată inima. M-ai învăţat atât de multe lucruri. Alături de tine, în St. Maarten, m-am simţit o persoană împlinită, femeie în adevăratul sens al cuvântului. Tu m-ai

făcut să mă simt prietenoasă şi încântătoare, inteligentă şi frumoasă. Niciodată n-am mai avut o asemenea senzaţie. Tu ai făcut pentru mine ceea ce n-a fost în sare să facă niciun bărbat.

Arielle amuţi în clipa în care Chis se apropie de locul unde se afla ea. El se lăsă din nou pe vine înaintea ei, privind-o aproape implorator. Ridică palma puternică pentru a-i mângâia obrazul, apoi o lăsă să alunece încet pe lângă el, în timp ce el îi spuse cu gravitate:

– Nu ţi-ai dat seama că te iubeam?

Inima lui Arielle tresări uşor. Făcu ochii mari de uimire, în timp ce îl privea atent. Oare era o altă faţetă a umorului său? Cu siguranţă că-l înţelesese greşit; ea începu să clatine din cap, dar se opri în clipa în care observă expresia chinuită a chipului lui. El nu mai era meditativ, nici arogant, nici egoist, egocentrist sau încăpăţânat. Părea la fel de sincer şi vulnerabil ca şi ea. În adâncul inimii ei se aprinse un licăr de speranţă. Luptându-se s-o păstreze acolo, ea rămase complet nemişcată, în aşteptarea unei confirmări a vorbelor pe care el le rostise cu atâta simplitate.

– Doamne, Arielle, te iubesc. În ultima lună, am încercat să fug de sentimentul acesta. Dar nu am reuşit. El se opri pentru a scormoni în buzunarul din interior al jachetei, fără a-şi lua ochii de la ea. Când degetele lui despăturiră hârtiuţa şifonată de culoare roşie, ea îşi dădu seama că ideea aceea care-i venise în ultima clipă

– acea mărturisire spontană a adevărului – reprezentase salvarea ei. Poate că aş fi reuşit să te uit dacă nu găseam asta. Dar dacă mai exista o speranţă... Ochii lui adresară întrebarea pe care vocea lui nu era în stare s-o formuleze.

Încet, încet, chipul lui Arielle se transfigură de bucurie. Ea şopti cu blândeţe:

– Am scris asta şi am fost cât se poate de sinceră, Chris. Chiar te iubesc. În ochii ei se zărea un licăr care fusese absent în toată această lună de când se întorsese de pe insulă.

Arielle îşi ridică mâinile pentru a-l atinge, pentru a-i mângâia chipul, ca apoi să-i înlănţuie gâtul, în timp ce braţele lui alunecară pe spatele ei, lipind-o de el.

– Te iubesc atât de mult, Chris. Să nu mă mai părăseşti niciodată!

Buzele lui îi opriră cuvintele cu o blândeţe care contrasta cu dorinţa irezistibilă pe care o simţea. La rândul său şi ea era dominată de aceeaşi dorinţă care nu putea fi satisfăcută cu un simplu sărut. Amândoi ştiau asta. Mai erau încă foarte multe de spus.

– Îmi pare rău, Arielle. Dacă, cel puţin, aş fi rămas şi te-aş fi înfruntat, poate că luna asta plină de durere nu ar mai fi existat. M-am simţit rănit. Vezi tu, zise el trăgând-o în poala lui, după care o îmbrăţişă puternic, eram convins că nu te deosebeai cu nimic de toate celelalte. Mi-am zis că m-ai păcălit. Faptul că nu erai virgină aproape

m-a convins că am fost trădat încă o dată. Doamne, zise el, dezgustat de sine, cât de mult m-am înşelat!

El îşi îngropă faţa în părul ei, lipindu-i obrazul de pieptul său.

– Te iubesc, şopti ea, rostind apoi propria mărturisire. Regret că n-am avut suficientă încredere în tine, pentru a-ţi mărturisi adevărul. Dar eu mi-am amintit tot timpul durerea şi umilinţa acelui singur moment când mai fusesem în compania unui bărbat. Eram convinsă că nu-ţi doreai decât câteva fotografii cu mine şi o noapte petrecută împreună în patul tău.

– La naiba, voiam mult mai mult de atât, mormăi Chris, pentru prima dată pus pe şotii, trăgând-o uşor de păr pentru a-i întoarce din nou faţa spre el. Te vreau pe tine *şi* trupul acesta al tău – în fiecare zi şi noapte a vieţii pe care o mai avem de trăit. Vreau să te căsătoreşti cu mine, să fii alături de mine, să lucrezi şi să te distrezi alături de mine, să avem copii şi să îmbătrânim împreună. Ţi se pare că e o dovadă de egoism?

Drept răspuns, ea ridică mâinile pentru a-i mângâia faţa.

– Mi se pare dumnezeiesc de frumos, murmură ea, cu doar câteva secunde înainte ca el să-i pecetluiască buzele cu un sărut. Când se desprinseră din îmbrăţişare, amândoi aveau respiraţia tăiată.

– Şemineul acesta funcţionează? o întrebă el la ureche cu un glas răguşit, buimăcind-o cu întrebarea aceea neaşteptată.

– Hmmm. De ce?

– Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine în faţa unui foc. Limba lui se plimbă pe partea externă a urechii ei, făcând-o să se înfioare. Vreau să văd o văpaie pe fiecare centimetru al pielii tale.

Ea se îmbujoră de plăcere, ascunzându-şi chipul dincolo de ceafa lui puternică.

– Şemineul funcţionează, îi spuse ca timid, dar nu am nevoie de ajutorul lui ca să capăt văpaia aceea strălucitoare. Tu însuţi poţi face asta. N-aş vrea să-ţi murdăreşti costumul atât de frumos în timp ce vei aprinde focul...

Ea îl urmări cum se desprinde din îmbrăţişarea ei, îşi scoate haina, vesta, cămaşa, cravata, pantofii şi şosetele, îngenunchind apoi în faţa şemineului pentru a aprinde focul. Incapabilă să reziste tentaţiei, se mută în spatele lui pentru a-i masa umerii.

– Dacă continui să faci asta, glumi el cu o voce profundă, s-ar putea să ardem *cu totul*. El aprinse chibritul, pe care-l ţinu apoi deasupra vreascurilor. În clipa următoare se întoarse spre Arielle şi o aşeză pe covorul gros înainte de a o dezbrăca. Ea se răsuci de pe o parte pe alta, nerăbdătoare să-i dea o mână de ajutor. Dragostea făcută încet şi fără grabă avea să urmeze mai târziu în noaptea aceea. Pentru moment, se lăsară cuprinşi de flacăra pasiunii, o dorinţă nestăvilită care putea fi potolită doar de furia unei împreunări pasionale şi sălbatice.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinşi pe jos în faţa focului, iar Arielle îi masa pielea asudată care-i oferise şi continua să-i ofere atât de multă plăcere, ei reluară discuţia.

– Cred că am scris bileţelul acela într-un ultim efort de a-mi susţine cauza, şopti ea cuibărindu-se la pieptul lui.

– Din acelaşi motiv ţi-am lăsat şi eu portretul acela...

– Medalionul azuriu, zise ea încet, gâdilându-i uşor cu propria respiraţie perişorul de pe torace.

Chris o strânse şi mai tare în braţe.

– Medalionul azuriu. Asta şi e. Catifelat şi desăvârşit, ca şi tine.

– Îndrăzneţ şi magnific, ca tine.

Într-adevăr el era îndrăzneţ şi magnific – îmbrăcat, dezbrăcat, în orice ipostază – în ochii lui Arielle. Amestecul acela de îndrăzneală şi măreţie i se păru şi mai evident în secunda în care el o lăsă brusc pe spate, şi se urcă deasupra ei, lipind-o de covorul gros, strecurându-şi degetele într-ale ei, ridicându-i braţele puţin mai sus de obrajii ei îmbujoraţi, pe care îi mângâie apoi uşor.

– Fii a mea, Arielle! şopti el cu o voce răguşită. Redă-mi libertatea. Pot fi liber, totalmente liber doar alături de tine!

– Sunt a ta de săptămâni întregi, Chris. Simt că *sunt făcută* pentru tine, că dragostea pentru tine mă împlineşte. Fără tine, inima mea nu ar fi întreagă. Oh, te iubesc *cu adevărat*...

Focul trosni în clipa în care ei se sărutară, profund şi cu pasiune, trupurile lor unindu-se, ca o promisiune a ceea ce avea să urmeze. Îşi declarară dragostea în acele rotiri spiralate ale plăcerii, înălţându-se din ce în ce mai sus, mult timp după ce flacăra din cămin se transformase într-o cenuşă fierbinte şi aurie. Abia mai târziu, în timp ce stăteau întinşi unul lângă altul, epuizaţi şi satisfăcuţi, Arielle se gândi din nou la medalionul azuriu, conştientă că în imaginea aceea se oglindea viitorul ei.

Sfârşit

Era un vis suprem – o vilă înconjurată de palmieri pe o plajă privată dintr-o insulă caraibiană. Acolo spera Arielle Pasteur, o tânără de douăzeci și șapte de ani din Rockport, a cărei pasiune și profesie era arta fotografică, să petreacă o vacanță frumoasă, liniștită și plină de soare și să uite de trauma suferită cu cinci ani în urmă.

Contrar așteptărilor, Arielle se văzu nevoită să împartă plaja cu chipeșul și faimosul fotograf de modă Christopher Howe, un tip arogant și versat care, deși la prima vedere lăsa impresia unei firi egoiste și scorțoase, îi va câștiga treptat încrederea și o va convinge să se lase fotografiată de el. Astfel, ea renunță la inhibiții și temeri, scoțând la lumină femeia dinăuntrul ei, cea pe care cu bună știință o ascunsese, temătoare, corectă și conservatoare.

Un roman captivant, o frumoasă poveste de dragoste prin intermediul căreia autoarea Barbara Delinsky dovedește încă-o dată talentul incontestabil de a evidenția cele mai ascunse trăiri interioare ale personajelor.

ISBN 978-973-629-184-5

EDITURA LIDER

34 LEI (30,59+2,8 TVA+0,61 TL)